

**РЕЙМЪНД ЧАНДЛЪР, РОБЪРТ Б.
ПАРКЪР
ПУДЪЛ СПРИНГС**

Част 8 от „Филип Марлоу“

Превод от английски: Жечка Георгиева, 1991

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Линда спря открития кадилак „Флийтуд“ до дома, без да свие в алеята пред главния вход. Облегна се на седалката, погледна къщата, после мен.

— Това е иовозастроената част на Пудъл Спрингс, скъпи Наех за лятото. Доста е шикозна, но няма как — целият квартал е такъв.

— Басейнът ми се вижда малък — възнегодувах аз. — А и трамплин няма.

— Собственикът разреши да инсталираме. Дано ти хареса. Има само две спални, но холивудското легло в по-голямата е колкото тенис корт.

— Това е добре. Ако не си паснем, поне няма да се блъскаме.

— Банята е невероятна — такова чудо не си виждал. А преддверието е с розов мокет до глезените. Върху три огледални полици са нередени всички мазила и парфюми, които може да си представи човек. А клозетът — извинявай за прозаичността, е в отделна ниша. Върху капака на тоалетната чиния има огромна релефна роза. Всички стаи гледат или към някой от закритите вътрешни дворове, или към басейна.

— Горя от нетърпение да взема три-четири бани. И да си легна.

— Часът е само единайсет сутринта — намекна сдържано тя.

— Тогава ще изчакам до единайсет и половина.

— Но скъпи, в Акапулко...

— В Акапулко беше чудесно, но не забравяй, че разполагахме само с помадите и парфюмите, които ти си носеше, леглото не беше колкото ливада, пускаха и други да се топят в басейна, а в банята нямаше и помен от мокет.

— Като поискаш, ставаш много проклет. Хайде да влезем. Плащам хиляда и двеста на месец за тази съборетина. Искам да ти хареса.

— Как няма да ми хареса, като наемът е повече от това, което изкарвам като детектив. За пръв път ще бъда нечия държанка. Може ли

да се разхождам със саронга и да си лакирам ноктенцата на краката?

— Стига, Марлоу, да не съм виновна, че съм богата! Като имам пари, ще ги харча, а ти щом се навърташ край мен, няма начин да не намажеш. Примири се и туй то!

— Добре — целунах я аз. — Ще си взема маймунка за домашно животно и след време няма да можеш да ни различиш.

— В Пудъл Спрингс не се допускат маймуни. Само пулели. Поръчала съм един страхотен — черен като катран и много даровит. Учил е пиано. Може да ни посвири на органа.

— И орган ли си имаме? Това вече е нещо! Винаги съм си мечтал да мина някак без орган.

— Престани! Започвам да съжалявам, че не се омъжих за граф Дьо Вожирар. Беше голям сладур, само дето се парфюмираше.

— Ще ми разрешиш ли да водя пудела със себе си на работа? Ще купя малък електрически орган, от тези, на които можеш да свириш, дори ако те е настъпил хипопотам по ухото. Пуделът ще свири, докато клиентите ме лъжат. Как му е името?

— Инки^[1].

— Голямо мислене е паднало.

— Не злобей, защото няма да ти... знаеш какво.

— Ще ми... знаеш какво. Едва се сдържаш!

Тя даде на заден и сви в алеята пред главния вход.

— Няма да спирам пред гаража. Аугустино ще прибере колата, макар че е излишно в този сух пустинен климат.

— Ах, да. Прислужник, иконом, готвач и тешител на скръбни сърца. Момчето е добро, харесва ми. Но нещо липсва. Не можем само с един флийтуд. Трябва ми кола да ходя на работа.

— Внимавай! Ще извадя белия камшик с шиповете, ако не се държиш както трябва.

— Типична американска съпруга — отбелязах аз и заобиколих колата, за да ѝ отворя. Тя потъна в прегръдките ми. Ухаеше вълшебно. Целунах я отново. Мъжът пред съседната къща спря пръскачката, усмихна се широко и ни махна.

— Господин Томлисън — поясни Линда с устни върху моите. — Борсов посредник.

— Борсов, морсов, какво ме интересува.

И продължих да я целувам. Бяхме женени само три седмици и четири дни.

---

[1] От ink — мастило. — Б. пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Къщата си я биваше, само дето смърдеше на обзавеждане по поръчка. Предната стена на хола беше от шлифовано стъкло с пеперуди, завинаги заточени в него. Линда ме осведоми, че било докарано чак от Япония. Подът в антрето беше застлан със син линолеум на златни геометрични фигури. От него се влизаше в кабинета на съпруга. С изобилие от мебели, както и четири грамадни месингови свещника върху най-изящното инкрустирано писалище, което съм виждал. Имаше и баня за гости, която Линда нарече тоалетна. За година и половина в Европа беше успяла да научи английски. Вътре освен душа имаше тоалетна масичка с огледало метър на метър. Супермодерна музикална система с високоговорители във всяка стая. Аугустино я беше включил съвсем тихо. Самият той се появи на прага, усмихнат и кимащ. Хубаво момче, половин хаваец, половин японец. Линда го откри по време на краткия ни престой на Хаваите, преди да отпътуваме за Акапулко. Ако разполагаш с десетина милиона долара, много неща можеш да откриеш.

Във вътрешния заграден двор имаше разкошна палма и тропически храсталаци, един-два големи груби камъка, домъкнати безплатно от пустинята, но струващи на клиента по 250 долара парчето. От банята, чийто разкош съвсем не беше преувеличен от Линда, се излизаше направо в закрития двор, от който пък се минаваше за басейна, оттам в други два двора — вътрешен и външен. Килимът в гостната беше бледосив, а органът бе вграден в бара срещуположно на клавиатурата.

Това направо ме гръмна. Освен всичко имаше и канапета в тон с килима, кресла в контрастни цветове и на два метра от стената гигантска камина с надвиснал отдушник. Китайски скрин, който ми се видя истински, на стената — три инкрустирани китайски дракона. Едната стена беше изцяло стъклена, другите — тухлени, до метър и половина височина в тон с килима, а от там на горе — стъкло.

Ваната в банята беше вградена в пода, със стъпала, а гардеробите имаха плъзгащи се врати и биха побрали всичко, за което могат да се сетят десетина абитуриентки.

Холивудското легло в голямата спалня ставаше спокойно за четирима. Килимът — бледосин, а нощните лампи — монтирани върху японски статуетки.

Влязохме в спалнята за гости. Две легла персон и половина, баня със същото огромно огледало над тоалетката и козметични препарати, парфюми и господ знае какво още за четири-петстотин долара върху други три огледални полици.

Остана кухнята. Входът ѝ — препречен от бар, над него вграден шкаф с двайсетина вида чаши — за коктейл, за уиски, за вино, понататък газова печка, но без фурна — фурните бяха до отсрещната стена, и то две, електрически, плюс електрически грил, бездънен хладилник и камера. Масата за закуска беше с плот от грапаво стъкло и обемни удобни кресла от трите страни — четвъртата се заемаше от вградено канапе. Включих вентилатора на отдушника. Бавният му, мощен въртеж почти не издаде звук.

— Прекалено е разкошно за мен — заявих. — Дай да се разведем.

— Я свиквай! Това е нищо в сравнение с къщата, която ще си построим. Някои от вещите са твърде претенциозни, но поне не можеш да се оплачеш, че мебелировката е оскъдна.

— Къде ще спи пуделът, в гостната спалня или при нас? И какъв цвят ще е пижамата му?

— Престани!

— След всичко това ще се наложи да избърша прахта в кантората. Иначе ще се чувствавам непълноценен.

— Никаква кантора няма да имаш, глупчо! За какво мислиш, че съм се омъжила за теб?

— Ела в спалнята да ти разкажа.

— Недей, трябва да разопаковаме багажа.

— Тино сто на сто вече се е заел с това. Личи, че си познава работата. Трябва да го питам дали няма нещо против да му казвам Тино.

— Той може да разопакова, но няма да знае къде да ми нареди нещата. Много съм взискателна.

— Дай да се скараме за гардеробите, кой на кого да бъде. След това ще се сборичкаме и...

— И ще вземем душ, ще поплуваме и ще обядваме рано. Умирам от глад.

— Ти обядвай, аз ще сляза в града да се огледам за кантора. Все ще има и за мен работа в Пудъл Спрингс. Хората са паралии и може да падне нещо.

— Мразя те. Не ми е ясно защо се омъжих за теб. Само защото ми се молеше.

Сграбчих я и я притиснах до себе си. Бавно прокарах устни по веждите и миглите ѝ, дълги и гъделичкащи. Преминах към носа и бузите, накрая устните. Отначало просто уста, сетне стрелкащ се език, дълга въздишка и двама души, тъй близко един до друг, че повече няма накъде.

— Прехвърлих на твое име един милион долара, прави с тях каквото искаш — прошепна тя.

— Каква мила, благородна постъпка. Знаеш, че няма да ги докосна.

— Как ще я караме, Фил?

— Трябва да се оправяме някак си. Няма да е лесно. Но и аз нямам намерение да бъда господин Лоринг.

— С други думи няма да те променя.

— Наистина ли ти се иска да ме превърнеш в мъркащо коте?

— Не. Не се омъжих за теб, защото имам много пари, а ти никакви. Омъжих се, защото те обичам, а най-много ми харесва това, че не ти пука за никого — дори за мен. Не искам да те купувам, скъпи, само ще се опитам да те направя щастлив.

— Аз пък искам ти да си щастлива, но не ми е ясно как да го постигна. Нямам достатъчно карти в ръката си. Бедняк, женен за богаташка. Не знам как да се държа. Е едно обаче съм сигурен — колкото и да е никаква кантората ми, там станах това, което съм. И там ще съм това, което искам да бъда.

Чу се тихо промърморване и на прага с поклон се появи Аугустино с угодническа усмивка на изисканата уста.

— В колко часа желае да обядва мадам?

— Може ли да те наричам Тино? — попитах аз. — За по-кратко.

— Разбира се, господине.

— Благодаря. А госпожа Марлоу не е мадам. Тя е просто госпожа Марлоу.

— Много се извинявам, господине.

— Няма за какво. Има госпожи, които обичат да им викат „мадам“. Но моята съпруга предпочита фамилното ми име. Само тя ще обядва, аз излизам по работа.

— Да, господине. Веднага ще се заема с обяда на госпожа Марлоу.

— И още нещо, Тино. Ние с госпожа Марлоу сме влюбени. Това личи по всичко. Но ти се прави, че не забелязваш.

— Знам си службата, господине.

— Тя е да ни помагаш да живеем удобно, за което сме ти благодарни. Дори повече, отколкото предполагаш. Формално си прислужник, но всъщност си приятел. Има протокол, който диктува отношенията ни. Аз го спазвам не по-малко от теб. Но иначе сме двама мъже и толкоз.

Той се усмихна лъчезарно.

— Струва ми се, че работата тук ще ми допадне, господин Марлоу.

Никой не разбра кога и как изчезна. Просто изведнъж го нямаше. Линда се търкулна по гръб, вдигна крака и се загледа в пръстите си.

— Какво да кажа сега? Представа си нямам. Харесват ли ти пръстите на краката ми?

— По-хубави не съм виждал. Че са и пълен комплект.

— Ужасен си. Я се махай. А пръстите ми са наистина възхитителни.

— Ще ми послужиш ли за малко с флийтудата? Утре ще прескоча до Лос Анжелос да си прибера олдсмобила.

— Вижда ми се тъй ненужно. Убеден ли си, че няма друг начин?

— За мен — не.

ТРЕТА ГЛАВА

Флийтудът ме свали с безшумно мъркане до кантората на някой си Торсън, на чиято врата пишеше, че посредничи при покупко-продажбата на недвижими имоти и на всичко друго с изключение, може би, на заешки кафези.

Плешив мъж с приятен вид. Личеше, че няма друга грижа на този свят, освен да поддържа огъня в лулата си.

— Трудно се намират кантори, господин Марлоу. Ако искате да е на Каньон Драйв, както предполагам, ще ви струва доста.

— Не искам да е на Каньон Драйв, а в странична уличка или на Су Авеню. Главните артерии не са за моята кесия.

Подадох визитката си и му позволих да хвърли око върху фотокопието на разрешителното.

— Не знам — рече колебливо той. — Полицейското управление няма да се зарадва. Градчето е курортно и основната ни грижа е спокойствието на гостите. Ако се занимавате с разводи, хората няма да ви заобичат.

— С разводи изобщо не се занимавам, а хората поначало рядко ме обикват. Що се отнася до полицейското, ще им обясня какъв съм, що съм, но ако им хрумне да ме прогонят, жена ми ще остане много недоволна. Тя тъкмо нае шикозна вила близо до новото заведение на Романоф.

Не казвам, че падна от стола, но се закрепил само с усилие на волята.

— За щерката на Харлан Портър ли става дума? Чух, че се омъжила за някакъв... по дяволите, какви ги плещя? Явно това сте вие. Сигурен съм, че ще ви устроим някак си, господин Марлоу. Само защо ви е странична уличка или Су Авеню? Дайте направо в деловия квартал.

— Плащам от собствения си джоб, а той не е претъпкан.

— Но жена ви...

— Слушай ме добре, Торсън. Най-многого, което изкарвам, е едно-две хилядарки на месец — бруто. Случвало се е и нищо да не падне. Така че за разкош и дума не може да става.

Той си запали лулата — сигурно за девети път. Защо по дяволите изобщо ги пушат, като не умеят?

— Жена ви какво ще каже?

— Какво ще каже жена ми, няма нищо общо с нашата работа, Торсън. Имаш ли нещо подходящо, или не? Не ме мотай. Опитвали са се да ме минат къде по-печени от теб. Не твърдя, че е изключено, просто не си ми в категорията.

Забързан младок бутна вратата и влезе усмихнат.

— Аз съм от „Пудъл Спрингс Газет“, господин Марлоу. Както разбрах...

— Ако беше разбрал, нямаше да си тук — станах аз. — Съжалявам, Торсън, но имаш прекалено много копчета под бюрото. Ще се огледам другаде.

Избутах репортера и се измъкнах през отворената врата. Ако видите някой да затваря врата в Пудъл Спрингс, значи не е добре с нервите. На излизане се блъснах в едър червендалест мъж, който ме превзхождаше с десет сантиметра и петнайсет кила.

— Аз съм Мани Липшулц — представи се той. — Вие сте Филип Марлоу. Да поговорим.

— Пристигнах преди два часа. Търся да си наема кантора. Не познавам никакъв Липшулц. Бихте ли се отдръпнали да мина?

— Може да имам нещичко за вас. Тук нищо не остава скрито-покрито. Значи сте зетят на Харлан Портър, а? Сериозна работа.

— Изчезвай.

— Недейте така. Имам неприятности. Трябва ми кадърен човек.

— Като си наема кантора, господин Липшулц, можете да ме посетите. Но в момента си имам други грижи.

— Може да не живея толкоз дълго — прошепна той. — Чували ли сте за клуб „Агония“? Аз съм собственикът.

Хвърлих едно око към кантората на сеньор Торсън. Двамата с вестникарчето бяха наострили уши.

— Не тук — рекох. — Обадете се, след като се представя на полицията.

И му дадох телефонния си номер.

Той се усмихна уморено и ми стори път. Върнах се при флийтудата и грациозно го подкарах към ченгеджийницата, която беше малко по-долу на същата улица. Паркирах при служебните коли и влязох. На рецепцията седеше красива блондинка в полицейска униформа.

— По дяволите! Жените в полицията са с лица на булдози, а вие сте кукла.

— Всякакви ги има — отвърна тя безметежно. — Вие сте Филип Марлоу, нали? Видях снимката ви в лосанжелоските вестници. С какво мога да ви услужа?

— Искам просто да се представя. С вас ли да говоря или с дежурния? И по коя улица да се движа, за да мина незабелязан?

Тя се усмихна. Зъбите ѝ се оказаха равни и бели като снега по планинските върхари над Пудъл Спрингс. Не се усъмних, че използва някоя от деветнайсетте пасти за зъби, които са по-качествени, по-нови и с по-голям обем от всички останали.

— Най-добре се срещнете със сержант Уайтстоун.

Бутна една врата и ми кимна към друга, затворена. Почуках, отворих и видях спокоен червенокос мъж с очи, каквито всеки полицај добива след време. Очи, видели твърде много зло и чули твърде много лъжи.

— Името ми е Марлоу и съм частно ченге. Смятам да отворя бюро, ако намеря къде и не възразявате.

И на него му показах разрешителното в портфейла, оставих и визитната си картичка върху писалището.

— По разводите ли си?

— Бягам от тях като от чума, сержанте.

— Това е добре. Не твърдя, че съм възхитен, но може да се спогодим, ако оставиш полицейската работа на полицаите.

— Много ми се иска, но така и не се научих да го правя. Той се намръщи. После щракна с пръсти и изрева:

— Норман!

Красивата блондинка надникна през вратата.

— Кой е тоз? — простена сержантът. — Не ми казвай, сам ще се сетя.

— Боя се, че е той, сержанте.

— Проклятие! Не ми стига частно ченге да ни се мотае из краката, ами на всичкото отгоре нашто има зад гърба си двеста-триста

милиона! Това е нечовешко.

— Никакви милиони нямам зад гърба си, сержанте. Сам се оправям и съм относително беден човек.

— Нима? Също като мен, само дето аз забравих да се ожения за дъщерята на шефа. Нали сме си тъпи, ченгетата.

Седнах и запалих цигара. Русата излезе и затвори след себе си.

— Виждам, че е безсмислено. Няма да те убедя, че и аз като всички се опитвам да изкарам за насыщния. Познаваш ли някой си Липшулц, съдържател на нощно заведение?

— Дори много добре. Клубът му е наскре дустинята, извън нашия обсег. Ривърсайдските колеги от време на време му правят внезапни проверки. Твърдят, че допускар хазаרט в заведението, но знам ли.

Прокара мазолеста ръка през лицето си, излъчващо пълно неведение.

— Спря ме пред кантората на Торсън, който е по недвижимите имоти. Имал неприятности.

Сержантът ме изгледа с безизразни очи.

— Неприятностите са естествено състояние на човек като Липшулц. Стой настрана от него, че може и теб да споходят.

Станах.

— Благодаря, сержанте. Исках само да чуя мнението ти.

Излязох и затворих след себе си. Красивата полицайка красиво ми се усмихна. Спрях за миг до нея, помълчах.

— Май не се е родил полицаят, който ще заобича частно ченге — обадих се накрая.

— Виждате ми се съвсем наред, господин Марлоу.

— Вие пък ми се виждате повече от наред. И жена ми ме харесва от време-навреме.

Тя се облакът и подложи длани под брадичката си.

— А през останалото време какво прави?

— Ще й се да имам десет милиона. За да си позволим още един-два кадилака.

Усмихнах й се пленително, напуснах ченгеджийницата, вмъкнах се в самотния флийтуд и потеглих към разкошния си дом.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В дъното главната улица завива наляво. За да стигнеш до нашата къща обаче трябва да продължиш напред, отляво има само един хълм, а отдясно — тук-там по някоя уличка. Разминах се с няколко коли с туристи, тръгнаха да разглеждат палмите в Щатския Парк — явно не им стигаха палмите в Пудъл Спрингс. Отзад, без да бърза за никъде, ме следваше грамаден буик. На една безлюдна отсечка той внезапно даде газ, стрелна се край мен и ми препречи пътя. Спрях и взех да се чудя къде съм сгазил лука. От вътре изскочиха двама в спортно облекло и се затичаха в тръс към мен. В пъргавите им ръчички лъснаха два пищова. Посегнах към лоста, колкото да го преместя на бавна скорост. Протегнах ръка към жабката, но нямаше за кога. Двамата вече бяха до флийтудата.

— Липи иска да говори с теб — изръмжа носов глас.

Имаше вид на евтин главорез. Не си направих труда да го оглеждам. Другият беше по-висок, по-слаб, не по-изискан. Железата си обаче размахваха с професионална лекота.

— И кой е този Липи, ако смея да попитам? Приберете патлаците, не съм въоръжен.

— След като сте разговаряли, си се замъкнал право при ченгетата. Липи не ги обича тези работи.

— Не ми казвай, аз сам ще се сетя — съобразих набързо. — Липи ще да е господин Липшулц, съдържателят на клуб „Агония“, който е извън обсега на пудълспрингските ченгета, а дейността на самото заведение надхвърля рамките на закона. Какво толкова му е дотрябвало да говори с мен, та е пуснал по петите ми не един, а цели двама душегубци?

— По работа, шефе.

— Естетвено. Едва ли сме чак такива дружки, та да му присяда обядят без мен.

По-височкият заобиколи колата и посегна към дясната врага. Сега или никога. Стъпих здраво на газта. Друга, по-евтина кола, би

заяла, но не и флейтудът. Той се стрелна напред и високият политна назад. Фраснах яко задницата на буика. Пораженията, нанесени на флейтудата, не се виждаха. Сигурно съм поодраскал предната броня. Насред трясъка отворих със замах жабката и сграбчих пищова, който носех и в Мексико, макар да не бе потрябвал. Когато е с Линда, човек не бива да рискува.

По-ситният се затича. Другият още седеше в прахта. Изскочих чевръсто от колата и стрелях над главата му.

Той се закова на два метра от мен.

— Вижте, милички, Липи желае да разговаря с мен, а това няма да се осъществи, ако съм тъпкан с олово. И никога не размахвайте патлаци, щом нямате намерение да ги пускате в действие. Аз, за разлика от вас, имам.

Високият се изправи на крака и прибра намусено желязото си. След миг и другият последва примера му. Отидоха да си огледат колата. Аз дадох заден и изравних флейтудата с техния буик.

— Ще отида при Липи — рекох. — Има нужда от съвет. Не умее да подбира служителите си.

— Жена ти си я бивало — злобно се обади дребният.

— И всеки нещастник, който я докосне, може да се смята за кремиран. Сбогом, смрадльо. Ще те видя на гробищата.

Газ и флейтудата го нямаше. Свих в нашата улица, която, като всички в квартала, беше задънена, с високи хълмове отстрани, опиращи в планината. Спрях пред къщата и слязох да огледам пораженията. Бронята беше леко изкривена — почти незабележимо, но прекалено много за дама като Линда. Влязох и я намерих в спалнята, загледана в роклите си.

— Виждам, че си се размотавала. Още не си пренаредила мебелите.

— Любов моя! — метна се тя отгоре ми като център нападател. — Къде беше?

— Блъснах флейтудата в друга кола. Обади се да ти доставят още няколко.

— Как стана това? Ти поне внимаваеш като караш.

— Нарочно я блъснах. Собственикът на клуб „Агония“, някой си Липшулц, ме спря, като излизах от кантората на посредника. Искаше да говори по работа, но аз бързах. Като се прибирах, двама

малоумници с пицови ме настигнаха и взеха да ме убеждават. Аз пък ги треснах.

— Добре си направил. Пада им се. Какъв посредник?

— На недвижими имоти, с карамфил в петлицата. Не ме понита какво е станало с колата ти.

— Престани с тази „моя“ кола. Тя е на двама ни. Сигурно не личи. И без това щях да поръчам една с четири врати за вечерно време. Обядвал ли си?

— Не забелязах да се притесниш, че можеха да ме застрелят.

— Бях се замислила за друго. Баща ми всеки миг ще довтаса и ще започне да изкупува града. Знаеш колко държи на саморекламата.

— Напълно е прав! Не срещнах човек, който да се зачуди кой съм — включително една изумително красива полицайка.

— Явно владее джудо — разсеяно подметна Линда.

— Не използвам мускули в отношенията си с жените.

— Кой знае. Аз определено си спомням, че бях вкарана насила в нечия спалия.

— Ами, насила. Едва те удържах.

— Кажи на Тино да ти даде да хапнеш. Ако продължим в този дух, ще забравя, че си подреждам роклите.

ПЕТА ГЛАВА

В края на краищата си намерих кантора, в по-забутан квартал, ако въобще може да се каже, че в Пудъл Спрингс нещо е забутано, над една бензиностанция. Обикновена двуетажна псевдокирпичена постройка с фалшиви греди, стърчащи от покрива. Външната стълба край дясната стена водеше до стая с умивалник и евтино чамово писалище, останало от предишния наемател, продавал я застраховки, я нещо друго. Само че не изкарал достатъчно, за да плати наема, и дядката, който беше собственик на къщата и продавач в бензиностанцията, го беше изритал преди месец. Освен писалището, разполагах със скърцащ въртящ се стол, сива метална кантонерка и календар с изображение на куче, дърпащо долнището на банския на малко момиченце.

— Ужасно — заяви Линда от пръв поглед.

— Изчакай първо да видиш някой от клиентите.

— Дай да извикам човек да...

— Това ми е по кесията.

Жена ми кимна.

— Ще ти свърши работа. А сега да вървим да обядваме. Телефонът иззвъня. Линда вдигна слушалката.

— Детективско бюро Филип Марлоу. — Заслуша се, сбърчи нос и ми я подаде. — Трябва да е клиент. Звучи ужасно.

— Ало!

Чу се познат глас:

— Марлоу! Мани Липшулц на телефона.

— Колко мило.

— Добре де, сбърках, че ти пратих момчетата. И друг път съм грешил.

Премълчах.

— Ако вече действуваш, дай да поговорим.

— Говори.

— Можеш ли да дойдеш?

- В клуб „Агония“ ли?
- Аха. Нали знаеш къде?
- Малко извън обсега на тукашната полиция. Кога?
- Сега.
- След половин час съм при теб.

И затворих.

Линда ме гледаше, скръстила ръце. Бутнах скърцащия стол назад, преплетох пръсти на тила си и широко ѝ се усмихнах. Беше с бяла рокля без ръкави, бели сандали на висок ток, десният потропваше по пода, а на главата ѝ се; мъдреше смешна бяла шапчица с едва загатната воалетка.

- След половин час ли каза?
- Няма как, пръв клиент. Нали трябва да си изкарвам хляба.
- А нашият обяд?
- Обади се на Тино, може да се навие да ти прави компания.
- Няма да ходя на обяд с прислужника си!

Станах от стола.

- Пътем ще те оставя в къщи.

Тя кимна, обърна се и тръгна пред мен. Когато спрях пред нас, не ме целуна за довиждане, макар че си направих труда да заобиколя колата и да ѝ отворя да слезе. Чаровникът Марлоу. Кавалер и половина.

Клуб „Агония“ беше на североизток от Пудъл Спрингс, малко след граничната линия с Ривърсайдската община. Прочут актьор си беше построил замък наред пустинята, но след рязък обрат в съдбата заради афера с петнайсетгодишно момиче замъкът се превърнал в спомен от миналото. Приличаше на бардак за богати мексиканци, целият в бял хоросан и червени тухли, с фонтани в двора и пълзящи рози по стените. На дневна светлина имаше леко мърляв вид, като на застаряла кинозвезда. Не видях спрели коли в дъговидната алея пред входа, застлана с чакъл. Някъде зад къщата бръмчеше като щурче климатична инсталация.

Паркирах олдсмобила под подвижната желязна решетка на крепостната стена в задния двор и прекосих свежата мрачина на покрития коридор към двете големи врати от резбован махагон. Едната беше леко откряната. Бутнах я и се озовах сред неочаквания хлад на замъка. Приятно усещане след пърлещия пустинен зной, но и някак си

неестествен, като отморяващ допир на балсаматор. Някъде от дясната ми страна изникнаха двамата главорези, с които се бях спречкал преди два дни.

— Носиш ли патлак? — попита по-високият.

— Да. На такова място човек не знае дали няма да се наложи да застреля някого.

По-дребният се губеше в мрачината на отворената врата вдясно. Виждах как светлината от стаята се отразява в пистолета му.

— Липи не е въоръжен — подметна високият.

Аз само свих рамене, разтворих сако и той ловко измъкна желязото изпод мишницата ми.

— Петсантиметрово дуло — забеляза, след като го разгледа. — Не го бива от разстояние.

— Стрелям само в упор.

Той ме поведе през просторната зала с игрални маси — за двадесет и едно, за зарове и за рулетка. Покрай лявата стена в дъното — полиран махагонов бар с изкусно наредени пред огледалната витрина бутилки. Светлина проникваше единствено през дълги тесни прозорци високо в стените, вероятно замислени да приличат на амбразури. От тавана висяха незапалени кристални полилеи. Дребният вървеше на пет крачки зад мен. Сигурно беше прибрал пищова си, но все пак не исках да разбера, че се оглеждам.

В края на бара се слизаше по три стъпала на ниска площадка с врата за просторния кабинет на Мани Липшулц. Той самият се беше разположил зад писалище колкото билиардна маса.

— Здравсти, Марлоу — поздрави ме той. — Сядай. Нещо за писне?

Стана, заобиколи страничния бюфет от розово дърво, извади отвътре кристална гарафа и напълни до средата две ниски чаши от дебело стъкло. Подаде ми едната и пак се върна зад бюрото.

— Всичко е наред, Ленард — рече на високия. — Изчезвайте.

Ленард и другарчето му се стопиха безмълвно в полуздрача. Отпих скоч, при това по-добър от този, на който бях свикнал, макар жена ми да разполагаше с десет милиона.

— Радвам се, че все пак дойде, Марлоу.

— Аз също. Нали трябва да си изкарам насъщния.

— Ти не беше ли женен за щерката на Харлан Потър?

— Това просто означава, че тя самата няма защо да си вади хляба.

Липшулц кимна.

— Имам един проблем, Марлоу.

Зачаках мълчаливо.

— Както се досещаш, дейността ни тук излиза малко от рамките на позволеното.

— Да, досетих се.

— А зададе ли си въпроса, защо не ни е докопала дългата ръка на закона?

— Не, но ако го бях задал, щях да си отговоря, че явно имаш гръб с достатъчно пари, за да пресече попъlzновенията на всякакви ръце.

— Сече ти пипето, Марлоу — усмихна се той. — Знаех си го още преди да те проверя, какъв си, що си.

— Щом като имаш такива връзки, защо опря до мен?

Събеседникът ми тъжно заклати глава. Камбестият му нос много пасваше на червендалестото лице, а напомадената черна коса с път по средата беше гладко сресана от двете страни на кръглата глава.

— Не стават за тази работа. Дори ако искаш да знаеш, не ми ли помогнеш, връзките ще изпратят хора да говорят с мен. Разбираш ме добре.

— В такъв случай е редно да се оградиш с по-кадърни помощници от тия двама хубостници.

— Така е, ама да не мислиш, че е лесно да докараш тук нещо свястно, туй не ти е Лос Анжелос. Пустинята не е по вкуса на всеки. Само да знаеш как се зарадвах, като научих за твоето идване. Чувал съм за теб от времето, когато кантората ти беше в Холивуд.

— Значи ти излезе късметът. Какво искаш от мен?

Той ми подаде разписка за сто хиляди доларов дълг, подписана *Лес Валънтайн* със ситен, четлив почерк. И се облегна назад, докато ме чакаше да вникна в дълбокия смисъл.

— Аз да приема разписка за сто бона! Представяш ли си! Явно годинките си казват думата.

— Все пак как стана това?

— Семейството има пари и той винаги се е издължавал.

— Значи липсата на стоте хилядарки лъсна, когато един ден господин Дебел Гръб направи внезапна ревизия.

— Не той, счетоводителят му.

Климатичната инсталация пълнеше стаята с хлад, ала Липшулц се потеше. Измъкна копринената декоративна кърпичка от джобчето на сакалото и си избърса врата.

— А сетне господин Блэкстоун лично ме посети. Пристигна с лимузината, седна ей тук, на твоето място, и ми даде трийсет дни срок да покрия загубата.

— Или?

— Господин Блэкстоун не признава „или“, Марлоу.

— Значи от мен искаш да открия този, който ти е вързал тенекията?

Той кимна.

— Аз намирам хората, Липшулц, но не ги притискам до стената.

— Друго не искам от теб, Марлоу. Вътре съм със сто бона. Ако не си ги получа, пиши ме умрял. Само го намери и поговори с него.

— Ами ако ги няма? Такива като него, дето губят по сто хилядарки на вечер, рядко задържат пари.

— Този е мангизлия. Жена му има поне двайтсет-трийтсет милиона.

— Тогава защо не ги искаш от нея?

— Не ми вярва. Нейният Лестър не бил способен на такова нещо. Казах ѝ да го пита, но го нямало, правел рекламните гнимки за някакъв филм северно от Лос Анжелос.

— Как така не си я посдрусал?

Липшулц поклати глава.

— Тя е дама.

— Ти пък си кавалер.

— Какво да правя — сви той рамене. Повярвах му, колкото вярвам на кент флош роял от първо раздаване, но нямаше смисъл да споря.

— Ако измъкнеш парите, за теб десет процента.

— Тарифата ми е сто на ден плюс разноските. Липшулц кимна.

— Чух, че си бил голям балама.

— И други го мислеха. Сега отбиват двайтсет години в Сан Куентин.

— Чух също, че се имаш за много корав.

— Къде да го търся този?

— Валънтайн, Лес Валънтайн му е името. Живее някъде в Пудъл Спрингс, близо до тенис-клуба. Да проверя ли точния адрес?

— Нали съм професионален следотърсач, сам ще го намеря. Може ли да задържа разписката?

— Може, разбира се. Направил съм няколко копия.

Даде ми сто долара като начало и явно натисна копче, защото се появи Ленард в съпровод на второто си аз и ми върна пищова. Малкият се държеше на разстояние, за да не би да го отнесе. После ме изпратиха през игралната зала право в яркия зной на деня. Не ме изпуснаха от поглед, докато се качвах в олдсмобила. Потеглих, а жежкият вятър ме забрули през отворените прозорци.

ШЕСТА ГЛАВА

Къщата на Лес Валънтайн се намираше в една пресечка на Ракет Клъб Роуд — криволичеща уличка, създадена да поражда спонтанно добросъседство. Гигантски кактуси на равни промеждутъци и тук-там розови магнолии за цветни петна. Ниските постройки с широкополи покриви бяха досами пътя, та да има отзад достатъчно място за басейна и за заградения, покрит с плочник двор — върховна цел и постижение на цивилизацията в пустинята. Наоколо нямаше жива душа. Единствено пръскачките проплискаха с кротко съскане. Вероятно всички бяха вътре и пробваха новите тоалети за съботната вечеринка в тенис-клуба.

Паркирах олдсмобила отпред и тръгнах по застланата с чакъл алея към входа. От двете страни на тежката врата от испански дъб бяха вградени стъклописни пана, които подхождаха на испанската архитектура колкото портокалов сок на шотландско уиски. Отвори прислужник японец, пое шапката ми и ме настани да чакам в приемната, докато повика „мадам“.

Стаята беше с хоросанова замазка. В единия ъгъл — конусовидна камина, в случай че след залез слънце температурите паднат под двайсет градуса. Отвътре беше иззидана с червени мексикански тухли. На едната стена висеше огромен маслен портрет на възрастен злобар в костюм с жилетка, с рунтави бели вежди и устни на човек, който оставя до десет цента бакшиш. На стената вляво от камината — поредица снимки на жени, превзето надничачи иззад рамо и артистично осветени отдолу. Черно-бели, в скъпи рамки, сякаш са изключително ценни. На триножник до френския прозорец — огромен фотопортрет на мъж и жена. Тя беше минала тридесетте, имаше сериозен вид, а устата — досущ като на скръндзата от стената. Макар и полуплешив, мъжът младееше пред нея. Имаше очила без рамки и усмивка, която казваше „не ми обръщайте внимание“.

— Господин Марлоу?

Обърнах се и заставах лице в лице с жената от снимката. Гледаше намръщено чисто новата ми визитна картичка. Когато ги поръчвах, нямах още кантора, та надписът гласеше просто *Филип Марлоу. Частен детектив, Пудъл Спрингс*. Дватамата с Линда единодушно се противопоставихме на идеята за герб със стилизиран пиринчен бокс.

— Приятно ми е, госпожо.

— Заповядайте, седнете. Вероятно се любувахте на произведенията на съпруга ми.

— Да, госпожо. Той ли е до вас на снимката? — кимнах към портрета.

— Да, това е Лес. Нагласи таймера и застава до мен. Много го бива.

Тялото беше в пълно противоречие с лицето, което със стиснатата уста казваше: *нищо няма да получиш от мен!* Обаче тялото, с едри гърди и щедър ханш, предлагаше: *вземай каквото можеш*. Бях младоженец, женен за съкровище, но веднага долових недвусмисленото предизвикателство.

— А портретът е на баща ми — добави тя. Усмяхнах се. — Ако желаете, можете да запалите. Аз самата не пуша, татко не обича дима, но Лес пуши и миризмата ми е приятна.

— Благодаря, след малко може да се възползувам от любезната ви покана. — Кръстосах крака. — Опитвам се да издиря съпруга ви, госпожо.

— Така ли?

— Да. Моят клиент твърди, че господин Валънтайн му дължи сто хиляди долара.

— Що за глупости!

— Според клиента ми господин Валънтайн е направил в... ъ-ъ... казиното му този дълг и го зарязал с разписка за въпросната сума.

— Дълговете от комар са невалидни в очите на закона — сръза ме тя.

— Така е, госпожо. Но това може да постави моя клиент в затруднено положение спрямо неговия работодател.

— Господин Марлоу, не се съмнявам, че тази история представлява интерес за някого, но не за мен или който и да е познат на мъжа ми. Лес не играе комар. И не раздава разписки срещу мними

дългове. Печели добре, а аз самата имам щастието да се радвам на изключителната щедрост на моя баща.

— Можете ли да ми кажете къде е сега съпругът ви, госпожо? Ако поговоря с него, вероятно всичко ще се изясни.

— Лес е в Сан Бенедикт, работи за някаква филмова компания. Прави им рекламните снимки. Киностудиите често му възлагат такива поръчки. Известен е с фотографиите си на млади жени.

Младите жени явно ѝ харесваха колкото телешко филе на крава.

— Забелязах. Коя е киностудията?

Тя сви рамене, като че ли това е без значение.

— Не знам, не му държа сметка за кого работи. — Когато не говореше, устните ѝ оставаха леко разтворени и езикът нервно се разхождаше по тях. — Така или иначе няма да допусна човек, за когото се знае, че е престъпник, да го тормози с необосновани обвинения.

— Не съм споменал името на клиента си.

— Знам кой е — господин Липшулц. Беше при мен и аз му казах право в лицето какво мисля за тези врели-некипели.

Извадих разписката от джоба си и ѝ я показах. Тя гневно разтърси глава.

— И той ми я размахваше под носа, но аз не вярвам. Това не е подписът на Лес.

Станах и се доближих до една от претенциозно-художествените рамкирани фотографии. В долния ляв ъгъл всички бяха подписани: *Лес Валънтайн*, със същия безобиден ситен почерк като на разписката. Поставах я до снимката. Останах така за миг, с многозначително вдигнати вежди. Тя се взря, като че ли за пръв път ги виждаше. Езикът се стрелна по устните ѝ. Дишаше малко по-затруднено от преди.

После рязко се изправи и отиде до ниския бюфет от варен дъб под портрета на баща си.

— Ще си наляя нещо за пиене, господин Марлоу. Ще ми правите ли компания?

— Не, госпожо. Но ако нямате нищо против, ще запуша.

Издърпах една цигара от пакета и я извадих с устни. Запалих, поех дълбоко и бавно изпуснах дим през носа. Госпожа Валънтайн си сипа нещо отровназелено и отпи два-три пъти, преди да се обърне пак към мен.

— Мъжът ми обича да играе комар. Знам го, но се опитвах да скрия това от вас. — Дръпнах още веднъж-два пъти от цигарата, а тя междувременно почти довърши зелената течност. — Нямах нищо против тази негова... както би я нарекъл татко, слабост. Вече споменах, че се радвам на обичта и щедростта на моя баща. Лес е артист и като повечето артистични натури — непостоянен. Непрекъснато му хрумват прищевки, каквито други мъже, като вас, поземни, едва ли имат. В миналото изплащах дълговете му и бях щастлива, че допринасям с нещо за художествената му изява. Тя отиде при бюфета и си доля. С голяма лекота. Явно къркаше. — Но това... сто хиляди, и то на човек като Липшулц! — Поклати глава, сякаш нямаше сили да продължи или не виждаше такава необходимост. — При последния ни разговор му заявих, че е крайно време да поеме отговорност за постъпките си, да слезе малко на земята. Откровено казано, се надявах да го накарам да престане с детинщините. Предупредих го, че ще трябва сам да ликвидира този дълг.

Допуших цигарата и я изгасих в полираната морска раковина, положена на странична масичка в сърцето на пустинята. Загледах се в женските портрети. Почудих се колко ли артистични капризи се е налагало да прощава на Лес.

— Тук ли е ателието му?

Жлъчната течност, с която се наливаше, вече действуваше. Тя размърда неспокойно бедра, пращящи от енергия изпод широките черни копринени панталони. По скулите на лицето ѝ, което би подхождало на заядлива даскалица, избиха румени петна.

— Като някой занаятчия? И дума не може да става. Има си ателие в Лос Анжелос.

— Адреса знаете ли?

— Не, естествено. Лес има пълна свобода на действие. Женитбата ни е основана на взаимно доверие. Не ме интересува служебният му адрес.

Плъзнах поглед по красавиците, окачени на стената. Някои от тях бяха знаменитости, две — кинозвезди, едната — фотомодел, познат ми, от корицата на „Лайф“. До една подписани с характерния ситен почерк в долния ляв ъгъл, със златни букви.

Госпожа Валънтайн не ме изпускате от очи. Чашата ѝ — отново почти пълна.

— Знам какво мислите, господин Марлоу — че се боя от тези жени, че трябва да го държа тук, вкъщи.

Остави чашата на бюфета, обърна се в полупрофил и прокара ръце по гърдите и надолу по цялото тяло, като заглаждаше коприната по бедрата си.

— Оха! — рекох аз.

Тя ме загледа втренчено, задържа за миг позата, а гъстата руменина плъзна по цялото ѝ лице. Сетне се изсмя — злобно, гълголещо.

— Оставям на вас задачата със стоте хиляди — решавайте я заедно с Лес и онзи гаден господин Липшулц. Щом ще играете на стражари и апаши, ваша си работа. Аз пък ще изчакам... — нежно изхълцване — края на историята.

И отпи от чашата.

— Какво е това? — любопитствах аз. — Мирише на изкуствен тор.

— Довиждане, господин Марлоу.

Станах, нахлупих си шапката и напуснах къщата. Тя продължи да позира с изпъчени гърди. На площадката пред входа имаше голяма палма в саксия. Погледнах я на излизане и не се стърпях:

— Може и на теб да налее.

СЕДМА ГЛАВА

Когато паркирах до флийтуда на Линда, Тино вече чакаше на входа.

— Госпожа Марлоу е при басейна.

— Благодаря, Тино. Как изглежда?

— Прекрасно, господине.

— Прав си.

Той се усмихна широко. Прекосих гостната мечта и влязох в оградения двор с басейна. Линда се беше изтегнала в бледосин шезлонг. Банският ѝ беше бял, а широкополата шапка — в тон с шезлонга. На масичката до нея имаше висока чаша с питие, в което плуваха плодове. Тя вдигна очи от книгата.

— Умори ли се, скъпи, от разговорите с господин Липшулц?

Свалих си сакото, разхлабих връзката и се отпуснах в синия стол до нея. Линда прокара нокът по ръба на панталоните ми.

— Да не би големият детектив да е скапан от целодневен труд?

На портата се появи Тино.

— Какво да ви донеса за пиене, господине?

Усмихнах му се с благодарност.

— Един голям гимлет^[1] — Тино кимна и изчезна. — Разговарях с Липшулц и госпожа Лес Валънтайн.

Линда повдигна вежди.

— Мъфи Блэкстоун?

— Към четирийсет и пет годишна, с глава на прогимназиална учителка и тяло на порнозвезда.

— Да, това е Мъфи. Макар да не ми е особено приятно, че си забелязал тялото.

— Нали трябва да си върша работата.

— Дъщеря е на Клейтън Блэкстоун. Приятел на татко. Много богат. Беше четирийсетгодишна, когато се омъжи за пръв път и то за човек от улицата. Голям фурор направи в Пудъл Спринтс.

— Какво знаеш за Лес?

— Почти нищо. Ни пари, ни слава. Сигурно се е оженил по сметка. Клейтън Блэкстоун е по-богат и от баща ми.

— Не може да бъде!

— А на вид е нищо и никакво човече.

— Аха. И се бяхти в скапана кантора над някоя бензиностанция.

— Скъпи, ти си отвратителен!

Пристигна Тино с обемиста четвъртита чаша на тънко столче. Внимателно я вдигна от подноса и я постави върху салфетка до лакътя ми. Погледна към чашата на Линда, видя, че е пълна, и мълчаливо се отдалечи.

— С какво се занимава Клейтън Блэкстоун? — продължих да разпитвам.

— Просто е богат. Не е ли достатъчно?

— Като баща ти значи.

Тя се усмихна сияйно. Отпих от гимлета. Чист и студен, той се плъзна като свеж дъждец по опърлената пустиня на моите вътрешности.

— Трудно ще натрупаш такива пари, без да си оцапаш ръцете.

— Татко не е казвал такова нещо.

— Не се и съмнявам.

— Защо говориш така? И какво си търсил при Мъфи Блэкстоун?

— Не Блэкстоун, а Валънтайн.

— Добре де, Мъфи Валънтайн.

Отпих още една глътка. Водата в басейна до мен искреше синя и неподвижна.

— Мъжът й овътрил Липи със сто бона.

— В какъв смисъл?

— Липи приел от него разписка. Госпожа Валънтайн винаги досега е разчиствала сметките на мъжа си, но този път не ще. Твърди, че му било крайно време да порасне и сам да започне да си оправя борчовете.

— Правилно е решила. Какво ли се е намъчила с него.

— Останах с впечатление, че тя е мъчението.

— Може да си прав. — За миг между веждите на Линда се появиха красиви бръчици. Наведох се и ги целунах. — Толкова време беше стара мома, вярна на баща си... А и доста си пийва.

— Така или иначе работодателят на Липи е крайно недоволен, че са го минали със сто хилядарки, и е дал на моя човек един месец срок. Само че Липи няма представа къде да го търси този Валънтайн. Госпожата твърди, че правел рекламни снимки на някакъв филм. Липи го е страх да не би неговият шеф да изпрати двама юнаци да пообщуват с него. Затова ме нае — да открия Лес и да го склоня да си върне борча.

— Е, ако някой може да свърши тази работа, това си ти. Помня как ме нави за нула време да остана без дреха на гърба.

— Доколкото си спомням, ти не ме изчака уста да отворя. — Загледах се в басейна. — Правила ли си го...

— В басейн? Как не те е срам, скъпи. Ами Тино?

— Хич не ме интересува какво е правил Тино в басейн.

Двамата отпихме по глътка. Вечерната прохлада вече се усещаше, а пустинните звуци заглъхваха. Заслушах се за миг, загледан в извивката на стъпалото ѝ. Линда също мълчеше.

— Интересна работа — продължих след малко. — Шефът, на Липи, дете се кани да му види сметката, също се казва Блэкстоун.

— Клейтън Блэкстоун?

— Не знам. Трябва да е друг Блэкстоун.

— Сто на сто.

Тино донесе още две чаши, прибра празните и изчезна все тъй безмълвно. Това момче сякаш не съществуваше — освен когато ни прислужваше. Високо в небето бавно кръжеше прериен ястреб, оставяше да го носи вятърът, без да помръдва разперените си криле.

— Защо ти е, мили? Защо ти е този Липшулц?

— Такъв ми е занаятът.

— Макар да не се нуждаеш от тези пари?

Въздъгнах.

— *Ти* нямаш нужда от пари. Аз имам. Нищо не съм спестил.

— И все пак човек като него...

— С професия като моята е голяма рядкост да попадна на благовъзпитани люде от висшите класи, които да имат изискани обноски и да живеят в безопасни квартали. За мен клиент като Липшулц е над средното равнище.

— Тогава защо не си смениш професията?

— Защото ми харесва.

— Сигурна съм, че татко би могъл...

— И аз съм сигурен — прекъснах я. — Ще се издокарам в сив костюм от фина вълна и ще се превърна в зетя на началника, само дето съм малко стар за тази работа. — Тя извърна очи. — Нека се разберем, госпожо Марлоу. Аз съм един дървенияк. Бива ме да стрелям, да държа на думата си, да се завирам из тъмни тесни дупки. Затуй това и правя. Намирам си работа, която да подхожда на моите способности и природа. Мани Липшулц има неприятности, може да си плати, а и не иска от мен нещо незаконно или дори неетично. Загазил е, трябва му помощ, на мен пък ми трябва пари, и това ни събра. Ще предпочетеш ли да работя за госпожа Валънтайн, за да може мъжът ѝ да се измъкне сух от водата?

— Ще предпочета да сложим точка на този разговор, да се приберем вътре, да вечеряме, да се оттеглим в покоите си и...

Тя сви рамене по начин, който в никой случай не означаваше: „Знам ли?“

— Много искате, госпожо Марлоу.

— Такава съм си.

Влязохме в къщата, като зарязахме чашите. Какво пък! Тино ще има грижата за тях. Иначе ще вземе да скучае.

---

[1] Коктейл от водка или джин с лимонов сок. — Б. пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

В телефонния указател на Лос Анжелос имаше петдесет и пет Валънтайновци. Сред тях имаше един Лестър и един Лесли. Лестър живееше в Енсино и беше голям началник в телефонната компания. Лесли продаваше цветя на Хоуп Стрийт. Обадох се в „Справки“. Нямаха регистриран друг Лес Валънтайн.

В Лос Анжелос вече не разполагах с кантора. Налагаше се да звъня от улична кабина, при кръстовището на Кауенга и Холивуд, точно срещу старата ми служба. Обадох се в една агенция за фотомодели и в търговската палата на Сан Бенедикт. И от двете места ми отговориха учтиво, което е много за Лос Анжелос.

Беше януари и доста хладно за Южна Калифорния. Върховете на Сан Габриел в срещуположния край на долината имаха снежни шапки. В Холивуд народът се преструваше, че навън е зима, и се разхождаше с кожени палта по булеварда. Продуцентите, запътили се да обядват при Мусо или Франк, се бяха издокарвали с пуловери на ромбоидни шарки под спортните вълнени сака. Аз самият бях избръснат, ухаещ на одеколон и за първи път в града от цял месец.

Подкарах олдсмобила на юг по Сънсет и завих след първата пряка на запад.

Агенцията за фотомодели „Тритон“ се помещаваше във вътрешен двор встрани от булевард „Уестуд“, на север от Олимпик. Центърът на двора беше посипан с бял чакъл, а червени летви го разделяха на квадрати. Във всеки квадрат имаше засадена по една малка палма. Търговският комплекс се състоеше от десетина магазинчета за редки книги, за мексикански бижута, за кожени изделия, имаше и адвокатска кантора. Входовете им бяха със сенници и аз минах под тях, за да стигна до „Тритон“. Дръпнах пиринченото звънче и отворих. Разкошна приемна, цялата в сребрист мокет. Стените и тавана — боядисани в сребро, бюрото на рецепцията — от сребриста пластмаса, зад бюрото — дългобедрата блондинка с безупречни копринени чорапи и алена рокля от рехава трикотажна материя. При влизането ми нанасяше на

устните си свеж пласт ярко червило. Продължи старателно заниманието си, докато аз чаках търпеливо.

— Яху хип-хип уха-уха — не издържах накрая.

Тя привърши без да се притесни, затвори пудриерата и ме погледна.

— Кажи, каубой.

— Много съм кибритлия.

— Браво.

— Освен това съм женен.

— Браво.

— Казвам се Марлоу. Обадох се във връзка с един от моделите ви — Сондра Лий.

— А, да — детектива. — И ме заглежда като риба червея. — Ставаш за детективска работа — я какви широки плещи.

— Бихте ли ми казали как да се свържа с госпожица Лий?

— Разбира се. Вече й се обадох. Каза, че ще те чака — Подаде ми листче с адрес. — Близо е до Бевърли Глен, почти на върха. — Благодарих и се запътих към вратата. — А ако речеш да се разведеш...

Обърнах се, застрелях я с палец и показалец, и излязох.

Минах по булевард „Уилшайър“ и оттам взех отбивката за Бевърли Глен. На север от Сънсет улицата се заизкачва стръмно нагоре. Зеленината я притискаше отвсякъде, а хълмовете се извисяваха от двете, й страни в очакване на първия порой, който да свлече надолу сградите, яхнали нейните хълбоци. Къщата на Сондра Лий трябваше да е от първите. Задната й част почиваше върху две петметрови стоманени подпори на бетонна основа, опряна в хълма. Алеята за коли извиваше отзад и стигаше до входа, като образуваше кръг. Двор нямаше, но пространството отпред бе изпълнено с нацъфтели храсталаци, а танците на колибрите изписваха спирали над тях. Спрях пред вратата.

Отвори ми мексиканка. Госпожица Лий била в солариума. Последвах я през претенциозното бунгало до стъклената пристройка, опряна във фасадната стена. В срещуположния край имаше врата към басейна, сега затворена за пронизващия студ на холивудската зима. Госпожица Лий се беше изтегнала върху кушетка, тапицирана с кожа, много подходяща за припаднали дами. Беше облечена в прескромни черни бикини и събираше тен от лъчите на струящото през стъклени

покрив следобедно слънце. В дъното на солариума имаше бар и няколко градински стола с брезентови седалки.

Жената на кушетката се беше появявала тъй често по кориците на списанията, че имах чувството, че я познавам. Косата ѝ — абаносовочерна, очите — също, а кожата — бледа дори под слънчевия загар. Като я погледне човек, иде му да се стопи навеки в една нейна въздишка.

— Госпожице Лий, аз съм Филип Марлоу.

— Да, разбира се, господин Марлоу. Очаквах ви. Ще пиете ли нещо?

Казах, че ще пия. Тя се усмихна морно и кимна към бара.

— Обслужете се, а аз ще се попека още петнайсетина минути.

Провлачваше думите, от което говорът ѝ ставаше бавен и се налагаше внимателно да се вслушвам. Налях си шотландско уиски, добавих лед от сребърната кофичка и чашата се изпоти веднага от топлината на стаята. Седнах с питието на един от брезентовите столове, така че тя да ме вижда. Опитвах се да не я зяпам прекалено облещено.

— Видях вчера снимката ви в хола на един фотограф, вие сте му позирали.

— Така ли? Как се казва?

— Валънтайн, Лес Валънтайн.

Тя се пресегна към масичката до кушетката и сръбна юнашки от полуизпразнената чаша. Течността вътре беше прозрачна и безцветна, но надали беше вода.

— Валънтайн — повтори. — Как му беше първото име?

— Лес. Така е подписал снимката, със златни букви в долния десен ъгъл.

— Лес... — Поклати бавно глава и пак отпи. — Не познавам никакъв Лес.

— Толкова често ви фотографират, че едва ли смогвате да ги запомните всички.

Тя отново поклати глава и зарови нос в чашата. Когато го подаде, за да си поеме въздух, заяви:

— Не. На много малко хора разрешавам да ме снимат. Изключено е някой да стори това без мое знание.

Смени леко позата си, сякаш следеше бавното движение на слънчевия заник, а почти неподвижното ѝ тяло попиваше като възхитителен гуцер всеки лъч, до който можеше да се добере. Изпразни чашата и ми я подаде.

— Бъдете добър. — Отидох при бара. Кристалното шише, най-вдясно.

Свалих запушалката и напълних чашата почти догоре. Докато сипвах, дискретно подуших. Водка. Как няма да говори бавно. Отново запуших шишето и ѝ подадох напитката.

— Защо тогава този Лес Валънтайн има ваша снимка, на която се е подписал?

— Защото му се иска хората да мислят, че ме е фотографирал, което не е вярно.

— И защото сте знаменитост.

Тя вече беше напреднала с новото попълнение в чашата.

— Естествено. Така си придава важност. Но ако беше важен човек, щях да го познавам.

— А той — вас.

Тя ми се усмихна, сякаш само ние знаехме тайната на вечното здраве.

— Сигурно си много мускулест.

— Не повече от Бронко Нагурски.

— Мислиш ли, че съм красива?

Кимнах. Тя отпи, остави чашата и ми се усмихна.

— И ти си красив. Само че още нищо не си видял.

И като се изви внезапно, пресегна се изотзад, разкопча презрамката на сутиена, преобърна се, изви снага и със същата светкавична грация се изхлузи от долнището на бикините. След което се облегна на кушетката и ми се усмихна, бледо-загоряла и гола като саламандър.

— Боже мой! — казах аз.

Тя протегна ръце към мен, като продължи да се усмихва.

— Не стана ли дума за госпожа Марлоу? — попитах.

Усмивката ѝ грейна още повече.

— Какво от това? — сви рамене. — И аз съм омъжена.

И отново ме призова.

Извадих една цигара, пъхнах я в устата си и я оставих да виси незапалена.

— Вижте, госпожо Лий...

— Госпожа Рикардо. Лий е моминското ми име. Така че съм или госпожица Лий, или госпожа Рикардо. Но не и госпожа Лий.

— Добре. Вие сте много хубава, а аз съм си мъж и като ви гледам да се излежавате както ви е майка родила, налице е обичайното въздействие. Само че, първо, съм свикнал да прекарвам повече време с една жена и да я опозная, преди да спя с нея, и второ, понеже съм женен, спя само със собствената си жена. — Извадих от устата си незапалената цигара и я завъртях между пръстите. И двамата не откъсвахме очи от нея. — Кое то върша твърде често — добавих скромно.

На масичката до кушетката имаше валчеста запалка от сребро и свинска кожа. Пресегнах се към нея, върнах цигарата в устата си и я запалих. Когато вдигнах очи, на прага беше застанал висок мъж с едър нос. Бавно издишах пушека.

— Какво по дяволите...? — попита високият.

Имаше мощни рамене, зализана назад черна коса и жестоки тъмни очи, проблясващи от двете страни на сатърестия нос.

— Томи — издума Сондра Лий без дори да погледне към него. Отпи изискано от водката. — Господин Марлоу тъкмо се любуваше на красотата ми.

— Виждам — каза Томи.

— Господин Марлоу, това е моят съпруг, Томи Рикардо.

Кимнах възпитано.

— Хайде, приятелче, веднага да ти видя гърба — нареди Рикардо.

Сондра се изкикоти и се размърда.

— За бога, Сони, покрий се с нещо — сопна се мъжът ѝ, сетне пак се зае с мен. Аз продължавах да седя, задълбочен в цигарата. — Няма да повтарям — изчезвай!

— Добре де, разбрах колко си бодлив — като торба с кабари. Жена ти често ли ги върши тези?

— Нали я виждаш, че кърка. Как няма да е често. Хайде, да те няма.

Направи две крачки към мен и извади дясната си ръка от джоба на карираното спортно сако. Блесна месингов бокс.

— Този пръстен означава ли, че сме сгодени? — попитах.

Рикардо направи още една крачка, а аз скочих тъкмо на време, за да отклоня брадата си от просветналия край нея бокс. Мушнах се под протегнатата му дясна ръка, пъхнах моята лява под неговата и го черпих цял нелсон със задръжка.

— Името ми е Марлоу — представих се аз. — Частен детектив съм и дойдох да задам на жена ти няколко въпроса от съвсем различно естество.

Рикардо дишаше тежко, но не се съпротивяваше. Съзнаваше, че е във властта ми, и изчакваше.

— Различно от кое? — попита сподавено.

— Различно от накъркването и събличането.

— Мръсник!

— Разголването не беше моя идея. Госпожица Лий е хубава, но аз имам още по-хубава жена и тъкмо ѝ го казвах, когато ти се появи.

Тя продължаваше да се кикоти. Но сега вече долових истинска възбуда. Погледнах през рамо. Беше все тъй гола.

— Госпожо Рикардо, знаете ли изобщо нещо за Лес Валънтайн?

Бавно поклащане на главата. Очите облепени, зениците разширени. Може в гарафата да е имало не само водка.

— Добре тогава.

Наклоних Рикардо още по-напред с нелсона. Сетне опрях коляно в гърба му, пуснах хватката и го подритнах. Той политна две-три крачки напред, но докато възстанови равновесие, аз вече бях въвн от солариума и прекосявах всекидневната. Не носех оръжие. През ум не ми мина, че ще ми трябва навръх Бевърли Глен.

Той не хукна да ме гони, така че се качих в олдса и се спуснах надолу по възвишението, а кикотът ѝ още звънтеше в ушите ми.

Беше пет часът и потокът коли от града за Долината струеше край мен. Заблещукаха светлини из къщите, като коледни елхи по стъмнените хълмове. Сега, в сгъстяващия се сумрак на ранната вечер, къщата на Сондра Лий сигурно изглеждаше хубава като останалите. В този край много разбират от тези работи. При подходящо осветление всичко изглежда прекрасно.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Нямах сили да шофирам три часа обратно до Пудъл Спрингс, затова хапнах една пържола в закусвалнята на Ла Сиенега и се установих за през нощта в смотан капан за хлебарки на булевард „Холивуд“, където, ако пуснеш дващсет и пет цента в специалния автомат, леглото се друса една минута. Нямах обслужване по стаите, но мъжът от регистрацията обеща да ми продаде срещу долар половинка ръжено уиски.

Посрѣбвах от уискито, докато разговарях с Линда по телефона. Сетне заспах и сънувах пещера с полуотворена дъсчена врата, а от тъмата се носеше непрестанен кикот.

Сутринта взех душ и се обрѣснах, закусих яйца с препечени филийки в закусвалнята на Шуоб и обѣрнах три чаши кафе. Натѣпках си лулата, запалих, качих се в олдса и бавно подкарах към Лоръл Каньон. При булевард „Вентура“ се включих в Път 101 и потеглих на запад през планините на Санта Моника, после на север, покрай брега.

Сан Бенедикт изглежда така, както според туристите трябва да изглежда Калифорния. Бели хоросанови къщи с червени керемидени покриви. Океанът кротко се плиска в брега, където хрисими палми растат в парка в дълги и стройни редици.

Търговската палата се намираше сред грозд от псевдоиспански постройки, нечия нескопосана представа за хасиенда, на около две преки от брега, горе на билото. Плешивият чиновник беше с ръкавели и тиранти, а димящата в устата му зловонна пура не струваше и петте цента, които бе платил за нея.

— Казвам се Марлоу — представих се аз. — Вчера се обадох да питам има ли тук филмова компания, която да снима.

Плешивият извади пурата от устата си, за да отговори:

— Аха, аз лично разговарях с вас, ей тук съм отбелязал — взря се гордо в отворената тетрадка-дневник. — Компанията се казва НДН и снима „Мрачно приключение“, както ви казах.

— А знаете ли къде са днес?

— Как да не знам! Всеки ден ги караме да ни уведомяват, за да отбиваме движението или да насочваме хората към снимачната площадка, според случая.

— Умно.

— Кое от двете ви интересува?

— Снимачната площадка.

— Я да видим къде са. — Той разрови купчината книжа върху бюрото си. Листовете бяха скачени с голяма метална скоба. Облиза палец. — Днеска снимат... — Прелисти няколко хартийки, повторно близна пръст, обърна на една циклостилна страница, зачете се за миг. — Снимат на ъгъла на Секвоя и Есмералда. То е едно игрище. — Вдигна очи към мен с широка дружелюбна усмивка и прехвърли пурата в другия ъгъл на устата. Зъбите му, когато се усмихна през вонята, бяха жълти. — Спускаш се в ниското, сетне вляво шест преки покрай водата, няма начин да не ги видиш. Наоколо не можеш се размина от техните коли, фургони и какво ли не.

Благодарих, излязох, върнах се по обратния път, свих вляво и продължих по бреговата линия. Плешивият излезе прав. нямаше начин да ги подмине човек.

Паркирах зад един камион, накамарен догоре с апаратура, и влязох на снимачната площадка. Колкото пъти съм ходил по такива места, съм се изумявал от лесния достъп. Никой не ме попита кой съм. Никой не ми нареди да се разкарам. Никой не ми предложи пробни снимки. Спрях някакъв човек до фургончето за закуски. Беше без риза и голото му шкембе преливаше над късите панталони.

— Кой ви е началникът? — попитах.

— Ама че въпрос. Ти от студията ли си?

— Не, търся един човек. Кой отговаря за личния състав?

Събеседникът ми сви рамене.

— Джо Кинг е продуцент на филма.

— Къде да го намеря?

— Последно го видях при оператора. — Понеже и в двете ръце държеше по една картонена чаша кафе, тръсна шкембе по посока на камерите. — Ей там, където са прожекторите.

Тръгнах накъдето ми каза и се запровирах през омотани кабели и стърчащи генератори. Екипът явно беше пристигнал още с росата, защото пръстта беше окаляна, тревата — стрита в калта от апаратурата

и хората, които я бяха инсталирали. Филмите оставят мръсотия и бъркотия дори преди да са започнали да ги снимат.

Няколко души се бяха скупчили зад камерите, а главният оператор оправяше нещо по прожекторите.

— Кой от вас е Джо Кинг?

Към мен се обърна висок млад мъж. Гъвкав, с подвижни стави, излъчващ невероятна вродена невъзмутимост. Имаше очила с кокалени рамки, а ръкавите на бялата му официална риза бяха навити над лактите.

— Аз съм Джо.

Показах му фотокопие на калифорнийското си разрешително, скътано зад целофановата преграда на портфейла ми.

— Казвам се Марлоу. Търся един фотограф — Лес Валънтайн.

Кинг внимателно огледа разрешителното, сетне вдигна очи към мен — дружелюбно, сякаш сме на излет.

— Нищо не ми говори това име.

— Казаха ми, че прави рекламните снимки.

Той поклати глава.

— Не, имаме си щатен фотограф от студията. Гъс Джонсон. Не познавам никакъв Лес Вал... как беше...?

— Щяхте ли да знаете със сигурност, ако работеше тук?

— Разбира се.

— Благодаря.

— Защо не поостанете да видите как снимаме. Звездата ни е Елейна Сейнт Сиър.

— Имам снимка на Теда Бара^[1] в колата. Ще си я гледам на връщане.

Кинг сви рамене и пак се обърна към камерата, а аз тръгнах към колата.

Докато карах край брега, мислех за няколко неща. Първото и най-важно Лес Валънтайн не бе това, за което го представяше жена му. Или за което той се представяше. Нямахте ателие в Лос Анжелос. Не беше фотографирал Сондра Лий. Не правеше снимки в Сан Бенедикт. След два дни по следите му знаех за него по-малко, отколкото в началото.

[1] Американска актриса от нямото кино, от периода на Първата световна война. — Б. пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Цяла седмица вече наблюдавах къщата на Мъфи Валънтайн. Седях в колата с пуснато климатично устройство и мотор на ниски обороти, което наслагваше въглерод по цилиндрите. Всяка заран Мъфи се появяваше по лек шлифер върху виолетово трико и се отправяше към спортния клуб. Две минути след нея излизаше прислужникът японец с два джавкаци пудела, изопнали каишките, завиваше по алеята и се изгубваше зад ъгъла. И всяка сутрин ги прибираше пет минути след завръщането на Мъфи от нейните физкултурни занимания.

След три подобни дни го последвах зад завоя и го зърнах да изчезва зад вратата на съседната къща със все пуделите. Остана там точно четирийсет и пет минути, а на излизане зърнах японка с униформа на камериерка да затваря след него. Подир двайсетина минути се зададе сребрист мерцедес, от който слезе изрусена до бяло жена с розово трико и се прибра в къщата. Диамантите ѝ проблясваха дори от разстоянието, което ни делеше.

Размислих старателно и в понеделник, докато двете съседки спортуваха, а прислужникът и сънародничката му играеха на японско цуни-гуни, аз реших да преслушам къщата на Мъфи.

Бях забучил молив зад ухото и държах жълт тефтер, защитан за специална шперплатова поставка, купени в центъра на Спрингс. Това обикновено е достатъчно, за да проникнеш и в спалнята на президента без да събудиш подозрения, а аз носех и рулетка, провесена от колана. С рулетка и тефтер можеш да влезеш в спалнята на президента, докато той и президентшата са вкопчени в плътска прегръдка. Паркирах пред къщата, пъргаво доближих входната врата и я измерих с рулетката, докато оглеждах какъв тип е ключалката. Позната фирма. Измъкнах колекцията си шперцове, насъбрана през годините, и сполучих от втори опит. Прибрах ключовете, огледах пантите и ключалката, повторно измерих вратата, което си беше чисто изфукване, и чак тогава влязох. Отвътре мито звук. Ако имаше алармена инсталация, тя беше

беззвучна. Ако пък цъфнеше полицията... щях да му мисля тогава. От Лос Анжелос ме делеше цяла пустиня, а още нямах основания да се боя от пазителите на закона в Пудъл Спрингс. Хвърлих едно око на часовника. Разполагах с около петдесет минути.

Гостната не разкри нищо повече от това, което вече знаех, столовата си беше просто столова. И в двете стаи нямаше къде да се скрият улики. Тръгнах по дългия заден коридор и се добрах до спалнята. Разбрах, че е семейната спалня, по мъжките костюми в гардероба, но иначе всичко друго беше само нейно. Огромно легло с балдахин, дебел пухен розов юрган и поне двайсет и пет възглавници в розово и бялб. Дълга тоалетна масичка покрай стената успоредно на леглото. Беше от светло, небоядисано дърво, само лакирано. Шишенца с парфюми, червила, ружове, туш за мигли, сенки за очи, крем против бръчки, крем за ръце и поне трийсетина други мазила, които нямаше представа за какво са, но бях виждал същите в банята на Линда. Пердетата бяха бели, от двете страни на огромния скрин имаше вградени гардероби с розови врати, боядисани с нещо като вар, което им придаваше старинен вид. Нощни шкафчета до леглото, върху тях огромни лампи от кована мед с розови абажури. Нощните шкафчета бяха без чекмеджета.

Чекмеджета имаше единствено скринът. В най-горното — мешавица от дамско копринено бельо в пастелни цветове. В дъното под тази бъркотия — вибратор и туба с мехлем. За една бройка да се изчервя, ама нали съм вряло и кипяло ченге от големия град. Във второто чекмедже — блузи, в третото — чорапи и ръкавици. В следващото — пуловери. В последното — мъжки ризи, чорапи и бельо. Нищо засукано. Върху скрина имаше две ковчежета на розови и бели ивици, едното колкото кутия от пури, другото с размерите на каса за бира. Малкото съдържаше чифт златно-тюркоазени копчета за ръкавели, същата игла за вратовръзка и златна игла за яка. Имаше и чекова книжка, резачка за нокти, шишенце с капки за очи. Прибрах чековата книжка в джоба си. Голямата кутия беше пълна с бижута. Гардеробите пращяха от дамски рокли, плюс пет-шест мъжки костюма, сака, панталони — всичко старателно подредено и закачено. Имаше и специална закачалка с десетина копринени връзки в основните цветове. В дъното на левия гардероб, зад роклите, бяха скътани няколко ефирни и донякъде комични прозрачни нощници от

черна дантела и бяла паяжинена материя — представата на невръстно момиче за сексапилно бельо.

В дъното на коридора — две стаи за гости и две бани. Стаите и едната баня имаха стерилен, неизползуван вид. Погледнах часовника си. Времето ми бе изтекло. Слязох по стълбите, затворих входната врата след себе си, проверих дали се е заключила, минах невъзмутимо по пътеката, влязох в олдса и вече се отдалечавах (с позволена скорост), когато иззад ъгъла срещу мен се зададе Мъфи. Едва се подаваше над кормилото на огромния черен крайслер. Не ми обърна внимание, защото бе мобилизирала всичките си усилия в управлението на автомобила.

В кантората ми над бензиностанцията нямаше климатична инсталация. Отвътре лъхаше на пицерия. Само дето не миришеше толкова приятно. Оставих вратата да зее и включих вентилатора, който бях домъкнал, след като закрих кантората си в Кауенга Билдинг. Жежкият въздух размърда потта по лицето ми, а аз седнах да разглеждам чековата книжка. Слаба работа, особено като се има предвид, че извърших престъпление, наказуемо с една до пет години в Соледад.

Книжката беше негова, а не семейна — само на Лестър Валънтайн. Името и адресът му бяха изписани на всяка бланка. На сметката в момента имаше 7,754 долара и 66 цента. Прегледах кочана с описаните чекове. Най-старият беше с дата осми ноември миналата година. Валънтайн бе плащал за фотографски материали, мъжко облекло, членския си внос за тенис-клуба, сметка от ресторанта на Пудъл Спрингс Хотел, глоба за неправилно паркиране. Имаше и тегления в брой. Глобата беше изплатена на градската управа на Лос Анжелос и бе единственото, което водеше извън пределите на Пудъл Спрингс. Реших, че е следа. Преписах номерата на чека и на квитанцията за глобата, прибрах книжката в чекмеджето на писалището, заключих го и измъкнах бутилката скоч, която държах в случай, че ме ухапе див звяр. Налях си, засърбах кротко и взех да се питам какво ли може да накара някого да изчезне, като зареже чекова книжка с близо осем хиляди долара.

Привърших скоча и си налях допълнително. Диви зверове не се задаваха, но човек трябва да е подготвен за всичко.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дадохме първия си прием по повод откриването на зимния сезон. По-скоро Линда го даде. Направих опит да се спася. Не стана. В пет и половина, когато заприиха първите гости, бях налице, издокаран в бял смокинг, който много харесваше на Линда. На мен — не. Хората пристигаха един след друг, а Линда им се радваше като на хладен повеи през август, макар да знаех със сигурност, че не може да понася всеки трети човек. Моето средноаритметично беше далеч по-съществено и растеше с напредването на нощта.

Трябва да имаше двеста души. Тино се грижеше за бара, прекрасен в черния си смокинг, който му лежеше като изваян — само прислужниците-азиатци умеят така да носят дрехи.

Пратениците от фирмата, нагърбила се с грижата за напитките и храната, се движеха с балетна стъпка из тълпата, понесли сребърни подноси с шампанско и хапки. Облегнах се на бара с чаша скоч в шепата.

— Значи вие сте новият съпруг — произнесе женски глас.

— Предпочитам да ме наричат „последната любов“.

— Как няма да предпочитате. Казвам се Маузи Феърчайлд. С Линда се познаваме от сто години, но не забравяйте колко сме млади.

Първото, с което правеше впечатление, бе уханието на навалени от дъжда цветя. Второто — че роклята от люлякова коприна бе полепнала по нея като люспа на гроздово зърно. Косата ѝ беше по-светла от първоначалните намерения на Дядо Господ, а кожата — равномерно загоряла, от което безупречните ѝ зъби изглеждаха още по-бели. Червилото беше в цвета на роклята, а долната устна — да я схрускаш.

— Да ви предложи нещо към газирания сок? — попитах аз.

— Много сте мил. Мартини с водка, лед и малко лимон. Предварително разбъркано.

Погледнах Тино. Той вече приготвяше мартинито. Не си губеше времето да слуша какво му казват.

— И ако може — двойно — додаде Маузи. Тино се усмихна, като че ли са му доставили неизмеримо удоволствие, и доля водка в шейкьра. — Да имате цигара? — Извадих пакета и ѝ предложих. — Господи! Кемъл! Дано не припадна.

Пое цигарата и се наклони към мен, докато протягах запалената клечка. След което си остана наведена към мен — вдишваше дима и ме оглеждаше с примижали очи. Делеше ни пушекът.

— Добре го докарвате — казах. — Колко съм упражнявал този поглед пред огледалото, но така и не го усвоих.

— Не ви е срам. Ако припадна, ще ми направите ли изкуствено дишане уста в уста?

— Не — казах и се почерпих и аз една цигара.

— Значи не сте като другите. Познавате ли първия мъж на Линда?

— Да.

— Нали е голяма досада? Взема се толкова на сериозно. Вие вземате ли се на сериозно?

— Само в четвъртък. Тогава ми е денят за педикюр.

Маузи се усмихна и дръпна не на шега от мартинито. Пресегна се и опипа ръката ми.

— Олеле, какви бицепси.

Премълчах. Всякакъв отговор би прозвучал глуповато.

— Детективите бият ли се, господин Марлоу?

— Понякога. Но обикновено една добре премерена фраза поставя престъпника на мястото му.

— А пистолет носите ли?

— Не. Не знаех, че ще бъдете тук.

До нас се приближи възрастен екземпляр с кожа на гущер и къса побеляла коса. Подхвана Маузи за лакътя. Усмивката ѝ грееше, без да топли, когато се обърна към него.

— Господин Марлоу, това е моят съпруг — Мортън Феърчайлд. Той кимна с безразличие.

— Приятно ми е — каза и я поведе по посока на дансинга.

— Май не му допаднах — оплаках се на Тино.

— Не, господин Марлоу. Просто не иска до жена му да има едновременно и бар, и мъж.

— От твоите очи нищо не може да убегне.

— Само което не бива да забелязвам, господин Марлоу.

Появи се Линда с някакъв мъж.

— Скъпи, искам да се запознаеш с Корд Хавък. Корд, това е моят съпруг, Филип Марлоу.

— За бога, Марлоу, толкова ми е приятно! — протегна той огромна четвъртита лапа. Стиснах я. Много добре знаех кой е. Бях го гледал в три-четири ужасно слаби филма. Мъж-мечта, метър и осемдесет висок, правилни черти на лицето, волева брадичка, раздалечени бледосини очи. Безупречно равни зъби. Дрехите му стояха не по-зле от Тиновия смокинг. — Наистина се радвам, Марлоу, че тази сладурана най-сетне попадна на свестен мъж. Този брак ми разби сърцето, а и не само моето, но слава богу поне, че е щастлива.

Усмихнах му се обаятелно, а той протегна чашата си към Тино без дори да го погледне. Тино незабавно я напълни догоре с бърбън. Едната трета отиде с първата глътка.

— Другата седмица ще ходим на премиерата на последния му филм — осведоми ме Линда.

— Гангстерска история — поясни той и ликвидира втората третина от бърбъна. — На теб, Марлоу, сигурно ще ти се види прекалено кротка.

— Несъмнено. По това време на деня обикновено душа алигатори. С голи ръце.

Хавък отметна глава и се изсмя гръмогласно.

— Браво, Фил — похвали ме той и отново протегна чаша към Тино. — Можеш да ми благодариш, момчето ми. Бях подложил Линда на голямо преследване, преди да те срещне.

— Корд, прекрасно знаеш, че не си ме преследвал. Просто се опитваше да ме вкараш в леглото.

Той пак беше заровил муцуна в чашата, но я извади, за да ме сръга в ребрата:

— Ти поне ме разбираш, а Фил?

Докато изричаше това, очите му сновяха из залата. Не беше от тези, дето ще изтърват нещо. Забеляза някого, преди да успее да отговоря дали го разбирам.

— Ей, Мани! — провикна се и хукна през трапезарията към плешиво човече с лукав вид, плътен загар и разкопчана риза. Яката

беше грижливо извадена над ревера на кремавото карирано сако от камилска вълна.

— Не е било лесно да удържиш и да не се катурнеш с него в леглото — обърнах се към Линда.

— Той обикновено изпада в несвяст доста преди да се стигне до леглото.

И се изправи на пръсти, за да ме целуне леко по устните.

— Насред обществено място! — възмутих се аз.

— Искам всички да знаят кой на кого принадлежи.

— Важното е ние с теб да сме наясно по въпроса.

Линда се усмихна и ме потупа по бузата.

— Наясно сме, обич моя, как да не сме наясно.

Кимнах, а тя се понесе да посреща поредния гост. Маузи Феърчайлд изглежда, се беше отървала от съпруга си, защото се зададе под ръка с висок мургав мъж с добре скроен костюм. Спря, поръча ново мартини на Тино и се обърна към мургавия.

— Запознай се с щастливия младоженец. Господин Марлоу, това е господин Стийл.

Стийл протегна ръка. Очите му бяха трезви и безизразни, а от гладкото лице лъхаше здраве. Целият му вид говореше, че не си поплюва и ти трябва да си отваряш очите на четири. Ръкувахме се. Появи се съпругът на Маузи и я отмъкна.

— Имаше един Стийл, Арни Стийл — завързах аз разговор. — Въртеше разни далавери в Сан Бърду и в Ривърсайд.

— Нима? Казаха ми, че сте частно ченге.

— Когато не забавлявам гости и не раздигам маси след поредната партия бридж.

— Добре сте се уредили с тази женитба, голяма пара е това...

— Ще ми стигне. Та чух, че този Стийл зарязал далаверите преди четири-пет години и купил имот в пустинята.

— Навреме се е усетил.

Плешивото човече с тъмния тен и разкопчаната риза се доближи до Стийл.

— Извинявай, Арни — рече, — но искам да те представя на Корд Хавък, киноартиста. Много нашумя тази година. Двамата сме намислили един бизнес, може да те включим и теб.

Стийл ми кимна с каменна физиономия, а плешивият го избута с рамо от моята компания. Стийл ми хвърли последен поглед над главата му:

— Пази си здравето, ченге.

Кимнах и аз. Тино си влезе в ролята и с изящен замах ми доля чашата. Обърнах гръб на бара и почти опрях нос и всичко останало в русо маце с безразсъдно деколте, къркано за двама моряци. Очите й — много големи и много сини.

— В киното ли работите, господин Марлоу?

— Не ме взеха. Предпочетоха един кон.

— Някой каза, че ште от киното.

Не сполучи със с-то. Облегна се отгоре ми и банелите на сутиена без презрамки се врязаха в ребрата ми.

— Аз пък съм в киното.

— Така и си помислих.

— Актриша съм. — С-тата определено й създаваха главоболия. — Главно в пиратски филми. Знаете за какво става дума — обличат ме в деколтирани рокли и ме карат да се навеждам пред камерата. Режисьорът ми вика — хайде, Чери, едно поклонче. Всички ме знаят.

— Сега и аз ви знам. — Не лягаше отгоре ми в изблик на страст, а за опора. — Сама ли сте, или някой ви доведе?

— Ами да, господин Стийл. Кой ще ме пусне в такава къща, ако не съм с него или някой друг.

— А, не вярвам, сигурно имате достъп навсякъде.

Тя се усмихна, хлъцна и бавно взе да се свлича. Подхванах я под мишници, изправих я, подпъхнах една ръка под коленете, друга зад гърба и я вдигнах точно когато силите я напуснаха и тя се отпусна безжизнено.

Тино заобиколи бара.

— Кажи на господин Стийл, че искам да говоря с него. Той кимна и се плъзна през тълпата без видимо усилие и без да се блъсне в никого. Видях го да казва нещо на Стийл, който се обърна да ме погледне. Изражението му остана непроменено, но кимна, хвърли едно око към вратата и ме посочи някому с глава.

От стената се отлепи флегматичен момък с дълга русолява коса и се запъти към мен.

— Аз ще я поема — каза.

— Доста е тежичка, ще се справиш ли?

Русият само се усмихна и протегна ръце. Прехвърлих му я и той я изнесе в мрака на нощта. След около две минути се върна.

— Сложих я да легне в колата. На задната седалка, по гръб. Веднага захърка.

— Благодаря.

Той кимна и се върна на поста си при вратата. Стийл нито веднъж не погледна било към него, било към мен.

— Как е дамата, господин Марлоу?

— Отспива си в колата, Тино.

— Може би в това отношение ще ѝ провърви повече, отколкото на вас.

— Да, ама ще изпусне най-интересното.

— Прав сте, господине.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Още рано-рано, преди да ме е притиснала жегата, бях на път, поел на запад, към Лос Анжелос. Марлоу, пътуващото ченге. Работи в Лос Анжелос, живее в Пудъл Спрингс. Двайсет часа на ден снова напред-назад по магистралите.

Пустинята беше безлюдна в този ранен час, само търкалящи се бодли, кактуси и някой друг ястреб, реещ се във висините в търсене на закуска. Минах покрай заведение, което предлагаше млечен шейк с фурми. Шейк с фурми! Единствените ми спътници бяха огромни тирове, които или профучаваха край мен по нанадолницето с въздушна вълна, която за малко да ме издуха от пътя или пък, едва пърпорещи, ми препречваха пътя по нанагорницата.

В града небето изглеждаше високо и чисто. При Спринг Стрийт отбих от автострадата и паркирах. В градското управление под централното стълбище, има малка канцелария. Върху опушения стъклен панел на мърлявата врата пише с черни букви: ГЛОБИ ПАРКИНГ. Влязох. Напреки на стаята-дълъг тезгях, а зад нещо като парапет — три престарели чиновнички. Вдясно от тях — кабинки за индивидуално изслушване на глобените. За всичко опашка. Наредих се на опашка за гишето.

Чакащите бавно се придвижваха напред — старци с овехтели дрехи подаваха опърпани банкноти, напети мъже с елегантни костюми плащаха с чекове и се правеха, че им губят времето с тези глупости и само им пречат на важните съвещания.

Служителката, за която чаках, беше толкова дебела, че главата ѝ стоеше като забучена в раменете, а двойно-тройната гуша се сливаше с гръдния кош. Бялата ѝ коса беше изплакната със синка, а докато издаваше квитанциите, пуфтеше с присвиркване.

Дойде и моят ред.

— Дайте глобата. Как ще платите — в брой или с чек? Усмихнах се, сякаш ей-сега ще направя предложение за женитба.

— Искам една малка услуга. Дори не вдигна очи.

— Само ако ми представите глобата.

Плъзнах по тезгяха листчето с номера на квитанцията, издадена на Валънтайн.

— Бихте ли ми казали къде е било извършено това нарушение?

— Ако ще се оплаквате или ще оспорвате глобата, минете зад парапета да говорите с някого от служителите.

— Нямам оплаквания. Искам само да науча къде е била издадена глобата. Издирвам един човек.

Опашката зад гърба ми взе да мърмори. Жената най-сетне ме погледна. Очи като топлийки и клюнест нос на кокошка.

— Ще плащате ли, че хората чакат?

— Това ли е единственият ми избор?

— Ти какво, номера ли ще продаваш?

— И дума да не става. Само ще си губя времето.

Обърнах се, пробих си път през тълпата и излязох. До централния вход имаше няколко телефонни автомата. Пуснах монета в единия и се обадох в служба „Глоби паркинг“. Отговори възрастен женски глас.

— Тук е Марлоу, от кабинета на шерифа в Енсино. Трябва да установя къде е издадена една глоба.

— Сега сме заети. Попълнете формулярите, както му е редът.

— Слушай, сестро, на мен тези не ми минават, това е важна полицейска работа. Размърдай си задника и веднага ми дай адреса.

Рязко поемане на въздух в другия край на жицата.

— Кой е номерът на квитанцията?

Продиктувах го и пак я подканих:

— По-живо, че работа ме чака.

Пауза, сетне същият глас, по-глух:

— Нарушението е било извършено пред сградата на Уестърн Авеню, номер 1254. И държа да подчертая, че тонът ви не ми харесва.

Затворих без коментар.

Номер 1254 на Уестърн Авеню се оказа между булевард „Холивуд“ и „Сънсет“, от западната страна на улицата, до едно мексиканско ресторантче. Триетажна сграда от тези, дето ги настроиха след войната, когато никой още не подозираше, че Холивуд ще се превърне в помийна яма, и си въобразявахме, че сме водещи в съвременната архитектура. Стъклен куб, чиито прозорци имаха нужда

от едно хубаво измиване. Грапав алуминий разделяше стъклата на големи квадрати. Сградата приличаше на грозна кутия за хляб, чиято младост е попреминала.

На първия етаж, зад стъклена врата, фирма за недвижими имоти и застраховки. Възрастен мъж по риза, който спокойно можеше да е роден брат на чиновничката от градското управление, седеше прегърбен и се взираше в старовремска счетоводна книга. Червеночоса дама, сестра на същата чиновничка, но с десетина години по-стара, си лакираше ноктите зад едно бюро.

Вляво от тяхната врата — стълба за нагоре. Асансьор нямаше. На стената висеше указател за наемателите — черен панел, в чиито улеи се пъхат бели букви. Стъклото, което го покриваше, бе оплюто от мухите и помътняло от наслоения с годините смог. Никакъв Лес Валънтайн. Единият от десетте наематели на трите етажа се оказа фотограф. *Лари Виктор, Художествени фотопортрети.* Същите инициали, рекох си аз. Защо пък не?

Изкачих два етажа. Стълбището смърдеше на котки. Лари Виктор се помещаваше на третия етаж в дъното на коридора. През матовата стъклена врата се процеждаше мътна светлина. Видя ми се дневна, сякаш отсреща има прозорец или капандура. Надписът гласеше: *Лари Виктор, Фотограф. Рекламни снимки. Портрети.* Почуках. Отговор не последва. Натиснах дръжката — заключено.

Не носех колекцията си от шперцове, но в джоба ми имаше едно оръдие на труда, което бях задигнал от специалист по чужди сейфове и тавани. Приличаше на зъболекарски инструмент за почистване на зъбен камък, само че острието беше по-издължено. Пъхнах го в пролуката между ключалката и вратата и леко го завъртях, за да отслабя натиска на езичето. Ключалката беше с пружина и веднага поддаде. Затворих след себе си и се огледах наоколо.

Стаята ми напомни за кантората, в която съм прекарал половината си живот. Вехто писалище, разклатен въртящ се стол с разнищена възглавница на седалката, стара дъбова кантонерка, голям бял лист хартия, залепен за стената, два фотоапарата върху стативи с групирани край тях осветителни тела. Единият беше „Ролейфлекс“, другият — „Канон“, 35-милиметров. Светлината проникваше през мръсна капандура с гъста телена мрежа. Върху писалището имаше телефон и комплект писалка и молив от оникс.

Заобиколих писалището и седнах на въртящия се стол. Може да не е тази сграда, разбира се. Какво му пречи на Валънтайн да паркира тук, а да продължи пеша по булевард „Холивуд“ в търсене на кинозвезди. Или надолу по Сънсет, където пада живот. А може и да вземе такси за Бейкърсфийлд — там има и едното, и другото.

Ала все пак колата е била глобена тук, отпред, а в сградата има фотограф със същите инициали. Направих бърза инвентаризация на писалището. Най-отгоре имаше снимка на чернокоса жена, около двайсет и пет годишна, с големи тъмни очи. Чекмеджетата се оказаха тъпкани предимно със сметки, голяма част неплатени, включително други три глоби за неправилно паркиране. В средното намерих карта на голям Лос Анжелос, в долното ляво чекмедже имаше телефонни указатели, а в дясното — бутилка евтин скоч с липсващи сто и петдесет грама. Станах да преслушам кантонерката. В най-горното отделение — застраховка за лека кола, неотворено шише от същото уиски, пакет книжни чаши и голям жълт плик с метална закопчалка. Отворих го. Колекция лъскави снимки 20 на 25 сантиметра. Голи жени, изпълняващи разни номера, много от тях стари като света. Останалите две отделения се оказаха празни.

Взех плика, отнесох го със себе си при писалището, седнах пак на стола и се залових да разглеждам по-внимателно съдържанието. А то си беше чиста порнография, в големи количества, с доста добро фотографско изпълнение, някои заснети може би пред същия този бял лист хартия от дясната ми страна. Снимки на съешаващи се люде отдавна бяха спрели да гъделичкат либидото ми и тези нямаше защо да правят изключение. А дори да имаха шанс да стимулират нещо в мен, прекаленото изобилие би погасило всяка готовност на организма — като при преяждане със сладко.

Освен дето бяха чудесно осветени и фокусирани, обектите бяха и доста привлекателни. Известно е колко много актриси се озовават в Холивуд и не след дълго стават звезди, макар че повечето си остават звездички в очакване на голямата роля. Мъжете на снимките бяха само реквизит за жените — смътни фигури, често без лица, нищо повече от лампионите в дъното на стаята или крака на леглото, върху което се разиграва действието.

Запрехвърлях снимките, но на една се спрях. Ето я — по-млада, но не по-малко гола отколкото преди няколко дни. Сондра Лий,

позираща сама, подканваща, със същата усмивка и същите празни очи. Отделих я от купчината, свих я на руло откъм късата страна, прихванах я с ластик и я пуснах във вътрешния джоб на самото. Прегледах снимките докрай, без да срещна друга позната, станах и прибрах плика в кантонерката. Отново се върнах при въртящия се стол, качих крака върху бюрото и се замислих. Съвпаденията се трупаха едно връз друго — фотограф, същите инициали, снимка на Сондра Лий.

Както разсъждавах, чу се стържене на метал върху метал, сетне и безпогрешното пъхане на ключ в ключалка. Нямаше къде да се скрия. Затова си останах така, с вирнати крака. Ключът се превъртя, вратата се отвори и в стаята влезе мъж с вид на мистър Южна Калифорния. Въздлъжка руса коса, сресана назад, загоряло лице, стройна фигура, средна височина. Облечен в кремаво спортно сако, бели панталони и черна риза с голяма яка, извадена над реверите. Закова на място, щом ме зърна, дръпна сепната глава назад, повдигна вежди и се вторачи в мен. Побързах да го предупредя:

— Внимавай да не се объркаш. Аз не съм ти.

— Виждам. Тогава кой си, по дяволите?

— Първо ти кажи кой си.

— Аз?! Та това е моят кабинет!

— Аха! Значи си Лари Виктор.

— Позна. Но аз все още не знам кой си. Нито защо седиш на стола ми и как си влязъл тук.

— Малка гатанка, а?

Не беше затворил вратата, в случай че се наложи да си плюе на петите.

— Последно, ще се представиш ли?

— Марлоу ми е името. Издирвам един човек на име Лес Вальнтайн.

— Да не си ченге?

— Не. Запознахме се на карти. Останах на два чифта, а той ми излезе с флош. Дадох му разписка за пет стотака, а той ми остави този адрес.

— И вратата ли ти остави отворена?

— Всъщност да — зееше цялата.

Виктор кимна.

— Ще имаш ли нещо против да си седна на мястото? — Станах и му отстъпих стола. — Май ще сръбна едно. Ще ми правиш ли компания?

— Защо не?

Той измъкна евтиния скоч от чекмеджето и наля в две картонени чаши. Отпих една глътка. Ставаше за разтривка против краста. Виктор гаврътна своето, наля си още три пръста, облегна се назад и взе да се прави, че не му пука. Междувременно пусна един кос поглед към кантонерката, после пак се обърна към мен.

— Интересна работа — рече. — Познавам един Лес Валънтайн.

— Не може да бъде.

— Не е чак толкоз невъзможно. И двамата сме от един бранш. Снимаме за киното и други всякакви реклами. Също и за модни списания. — Обиколих с поглед кабинета. — Защо да си троша парите по модни дрънкулки и обзавеждане — побърза да поясни той. — Като си разбираш от работата, не ти трябва лъскави мебели и холивудски прах в очите.

— Виждам, че не си губиш времето с такива глупости — казах аз и си изжабурках устата с още една глътка. Щом така и така ще го гълтам, поне да си полекувам венците. Виктор за разлика от мен нямаше вкусови затруднения със скоча. Вече си наливаше трета порция. Явно беше по-як отколкото изглеждаше.

— Та, както вече казах, познавам Лес. Добър фотограф.

— Къде е сега, знаеш ли?

— Чух, че бил в чужбина. — Повярвах, колкото вярвах, че пия „Чивас Рийгъл“. — Изпълнявал правителствена поръчка, май че в Китай.

И се облегна назад да се наслади на питието си. Светски мъж, който си убива времето докато черпи с уиски някакъв тип, проникнал с взлом в кабинета му. Непринуден и искрен като усмивка на начинаеща актриса.

— Познаваш ли Сондра Лий? Тя е фотомодел.

— Сони ли? Че кой фотограф не я познава? Тя е модел номер едно на Западното крайбрежие.

— Снимал ли си я?

— Не, не съм имал удоволствието. Всъщност веднъж ме питаха дали искам, но нали знаеш как става — тя поела едни ангажименти, аз

— други, така и не успяхме да си засечем календарите.

— Дори като е била по-млада? — настоях аз. Не знаех накъде ще отведат всички тези въпроси. Просто се надявах нещо да изскочи от мътната вода.

Той поклати глава.

— Като е била млада, приятелче, и аз съм бил прекалено млад за тази работа. Все пак не забравяй, че Сони не е гимназистка.

Кимнах в знак на съгласие и успях да прокарам в уста още една малка глътчица. Запрехвърлях я от едната буза в другата, но това не помогна за вкуса на гнило.

— А какво ще кажеш за Мани Дипшулц?

Ако беше потресен, с нищо не се издаде. Леко сви устни и се загледа в ъгъла на стаята. Сетне поклати глава.

— Не познавам Мани Липшулц. А иначе — приятно име.

Съгласих се с него. И той беше приятен. Двама приятни мъже, седнали да се надлъгват в приятния летен следобед.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Излязох на Уестърн Авеню, седнах в колата и зачаках. Междувременно се опитвах да проумея какво всъщност възнамерявам да правя. Ясно беше, че се готвя да проследя човек, който не беше обект на моето издирване. И все пак той притежаваше снимка на Сондра Лий и кантора в сградата, пред която е бил глобен Валънтайн. Нямах основание да го следя, като изключим фалша, който лъхаше от него. Ако човек завари в кантората си неканен гост, той не сяда да си пие с него уискито, а се обажда в най-близкия участък.

След двайсетина минути Виктор се появи и тръгна надолу по авенюто. Изчаках го да стигне до ъгъла и щом зави надясно по Сънсет, излязох от олдса и хукнах подире му. При завоя обаче забавих крачка — уж че се разхождам. Пресякох откъм южната страна на Сънсет, и продължих на запад. Виктор крачеше по отсрещния тротоар и имаше петдесетина метра преднина. Стори ми се, че се движи крадешком, но това, изглежда, му беше втора природа. Не се озърташе. Малко преди следващата пряка хлътна в един бар — „Ринос“. Дадох му време да се настани удобно, след което се промъкнах в едно сепаре откъм страната, която гледаше към улицата. Сервитьорката ме изпепели с поглед — сам на маса за четирима.

— Ръгбист съм — осведомих я аз. — Чакам съотборниците си.

— Всички сте големи шегобийци. Ще пиете ли нещо?

Поръчах гимлет с много лед и бавно го засмуках с надеждата, че ще се пребори с остатъчния вкус от Викторовия смъртоносен. Той самият седеше на бара, покатерен на едно от високите столчета, прегърбен над чаша с нещо, което — като го знаех вече какво пие — сигурно имаше вкус на стар парцал за чистене на лула.

Към него се беше наклонила блондинка с възкъса пола, седнала странично на столчето и кръстосала крака. Очите ѝ бяха намацани със зелени сенки, а устните — с много ярко червило. Деколтираната блуза без ръкави, в зелено и червено, се беше повдигнала отзад над полата. В бара освен нас тримата имаше и една едрогърда рижа жена на

преклонна възраст, пристегната в бял пуловер, целият обшит с лъскави пайети и разнищен на единия ръкав. Пиеше коктейл, а докато я наблюдавах, барманът ѝ донесе нов и посочи с ръка, че Лари Виктор черпи. Тя го пое, кимна в знак на признателност и без да губи време потопа нос в чашата. Лари ѝ отдаде чест с два пръста и пак прехвърли вниманието си върху блондинката.

А тя го изискваше. Не чувах какво говори, но яростното ръкомахане и бързината, с която мърдаха устните ѝ, не оставяха съмнение за яда, бушуващ в душата ѝ. Той само клатеше глава и сегиз-тогиз промърморваше нещо.

Заведението имитираше каубойски бар, с псевдочамова облицовка, препарирани глави на дългорого говедо тук-таме по стените и литографии на същата тема. Беше доста мрачно, което се подсилваше и от грейналото навън южнокалифорнийско слънце. Лъхаше хладина и щеше да е може би и тихо, ако рижата не охраняваше джукбокса с монети. Прохладният бар в горещ летен следобед е твърде приятно местенце.

Русата извади от чантата си нещо, което ми заприлича на снимка, и го сложи пред Виктор. Той измъкна от горното джобче на безформеното си спортно сако чифт очила без рамки, сложи ги и погледна фотографията, но веднага я закри с длан и смутено се озърна. Сетне я бутна обратно към русата, свали очилата и ги прибра. Тя върна снимката в чантата. Цялата операция едва ли продължи повече от дваайсет секунди, но докато Виктор се оглеждаше наоколо с очилата на носа, успях да проумея какво ме смуцава в него. Като се изключи косата, приличаше досущ на Лес Вальнтайн от семейния портрет. А прическа лесно се променя.

Той изведнъж стана, плесна една десетачка на тезгяха и излезе от бара с решителната стъпка на съпруг, който завинаги напуска жена си. Русата остана да зяпа подире му. Последвах го, като внимавах да не попадна в полезрението ѝ — погледът ѝ би продупчил гърба ми.

Той вече завиваше към Уестърн Авеню. Докато изкара колата, паркирана пред кантората му, аз вече го чаках в олдса със запален мотор. Потегли на запад по Сънсет до магистралата, оттам на юг към булевард „Венис“. Движението по това време, рано следобед, беше слабо. Пуснах две-три коли помежду ни, като от време на време сменях и платната. На него и през ум не му минаваше, че го следят, а

освен това явно си имаше други грижи. С виенско колело да го преследвах, пак нямаше да се усети.

Стигнахме така до брега на океана и когато той се вмъкна в тясното пространство зад една вила, аз го подминах и паркирах под маслиново дръвче между две боклукчийски кофи под надпис, който гласеше: *Частен паркинг. Отнася се и за теб!* Минах покрай дъсчени бунгала с по една кола притисната до задната стена, за да остане място за минаване, и се върнах при вилата. Някога някой беше засадил маслинови дървета край този път и те растяха тук-там, където солта не ги бе поразила, недоразвити и безформени, застлали земята отдолу с подобни на изпражнения и за нищо негодни черни маслини. Тръпчивият аромат на листата им се смесваше с дъха на морето, с мирис на готвено и всепроникващата, трудноопределима смрад на гниещ боклук от препълнените кофи, които си поделяха с леките коли малкото пространство зад къщите.

Зад вилата на Виктор, до тясната циментова пътека, която заобикаляше постройката и отвеждаше до входната врата, имаше пощенска кутия, на която прочетох: *Лари и Ейнджъл Виктор*. Продължих, без да спирам, подминах две бунгала и пресякох втора циментова пътечка, изпод чиито плочи през пясъка се провираха бурени. Пред мен се стелеха плажът и морният океан.

Погледнах към къщата на Виктор. Той се беше разположил на верандата, вирнал крака на парапета. До него седеше чернокосата тъмноока млада жена, която вече познавах от снимката върху бюрото му. Беше с широка хавайска роба и бели сандали на висок ток. И тя като него бе качила крака на парапета, та роклята ѝ се беше свлякла до средата на бедрата. Пиеха мексиканска бира направо от шишетата и се държаха за ръце. Домашна сцена като тези, дето застрахователните компании така обичат да използват за рекламни цели. Сгушен зад гигантски тропически храст, аз не откъсвах поглед от тях. Марлоу Зоркото Око, където не го сееш, там никне.

Момичето се наведе и леко целуна Виктор, който я притегли към себе си и дълго не я пусна. Когато приключиха, той се пресегна със заучен жест и машинално си оправи косата. Аз се усмихнах. Еврика! Лес Вальнтайн с перука.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Прибрах се в Пудъл Спрингс навреме за една късна вечеря, която Тино ми спретна в кухнята. Линда беше в тенис-клуба и се върна чак когато дояждах салатата — Тино настоя да ми я поднесе накрая.

— Така е прието, господин Марлоу — обясни ми той. — Всички в Пудъл Спрингс завършват със салатата.

— Не и аз. За мен тя е предястие.

Тино поклати тъжно глава.

— Госпожа Марлоу каза, че едва ли ще ви цивилизоваме.

— Моята цивилизованост стига дотам, докъдето аз искам.

— Лично на мен и такъв ми харесват, господин Марлоу.

Линда влезе, преди да успее да го похваля за добрия вкус.

— О, скъпи, прибра се значи у дома след голямото следотърсене.

Колко мило!

И ме целуна леко. Дъхът ѝ ухаеше на алкохол.

— Желаете ли и вие да вечерята, госпожа Марлоу?

— Не, Тино. Ако обичаш само един голям скоч с малко сода и много лед.

И седна срещу мен. Тино ѝ донесе чашата.

— Излови ли някого, скъпи?

— Открих Лес Валънтайн.

Това трябва да е голям успех за теб. Сигурно компенсира невявяването ти в клуба, където щяхме да вечеряме с Маузи и Мортън.

— Страшна си! И Мърна Лой не би произнесла тъй добре репликата.

— Ставаш нахален, скъпи. Не забравяй все пак, че ми върза тенекия.

— Знам, но нямаше как. Извинявай. За жалост краят на моето работно време не съвпада с часа за коктейли.

— Пропусна да кажеш — като се омъжваше за мен, си го знаеше. — Така беше, затова премълчах. — Щеше да ми е приятно, ако знаех, че отвреме навреме би ме предпочел пред службата си.

— Това е единственият начин, по който мога да съм с теб. Баща ти има поне сто милиона долара и ако започна да пренебрегвам работата си, докато се усетя, ще тръгна на маникюр.

— Ти си непоправим глупак.

— Може да си права.

Тя отпи от чашата.

— Не ти ли се иска да прекарваш времето си с мен?

— Дявол да го вземе, нали там е цялата работа! Как да не ми се иска! Ако е до искане, бих прекарал цялото си време с теб в леглото, край басейна на чашка, бих ти помагал да си подреждаш бельото. Но ако се поддам на желанията си, в какво ще се превърна? Ще трябва да ми купиш нашийник, общит с бисери, и да ме извеждаш на разходка.

Линда стана и ми обърна гръб, с полупразната чаша в ръка. Направи две крачки към вратата, спря и я запрати в мивката. Не улучи, чашата се удари в долапа, строши се и се посипа по пода, а жена ми с един скок се озова в скута ми.

— Глупак си ти и глупак ще си останеш — констатира тя с устни върху моите.

Вдигнах я и я понесох към спалнята. Парите в крайна сметка са полезно нещо — Тино щеше да почисти, след нас.

Линда се събуди на другата сутрин с главоболие, затова останахме в леглото да прием портокалов сок и кафе и да чакаме да й попремине.

— Прекалила си със скоча.

— Нищо подобно. След кратка вечер в клуба се прибрах у дома примряла за сън, ама оставя ли те някой да се напиш...

— Горката, само ми я тормозят.

Тино почука леко на вратата и внесе подноса със закуската. Жена ми тутакси извърна глава.

— Нищо, госпожа Марлоу — успокой я Тино, усмихнат. — Господин Марлоу ще се справи за двама.

И ми остави таблата, а аз трябваше доста да се потрудя, за да оправдая доверието му.

— Как можеш, звяр! — отврати се Линда.

— Физическите упражнения нощем на закрито събуждат у мен оправдан и здравословен глад.

Все тъй с извърнатата глава, Линда отчупи пипнешком крайче препечена филия, отхапа немощно и страдалчески задъвка. Сетне се отпусна на възглавницата да отдъхне и да даде възможност на храната да се намести.

— Снощи спомена, че си открил мъжа на Мъфи Блэкстоун — прошепна тя, без да отваря очи.

— Да. Живее във Венис, държи фотостудио в Холивуд и се подвизава под името Лари Виктор.

— Господин Липшулц ще остане доволен от теб.

— Ако му докладвам.

— Защо е това „ако“?

Погледнах профила ѝ. Върху спуснатия клепач пулсираше тънка веничка.

— Защото по всичко личи, че има и госпожа Виктор.

Линда се обърна към мен и бавно отвори очи.

— Не думай! Това дребно, никакво, дъвкано и изплюто човече!

— В Лос Анжелос ходи без очила, но с тупе. Същински жребец.

— Тупе ли?

— Да, перука — дълга руса коса, сресана назад. Издокарва се като менажер на бъдеща кинозвезда. — Пресегнах се през леглото, взех навитата на руло снимка на Сондра Лий и я подадох на жена си. — Специализирал се е по ей такива произведения на изкуството.

Тя хвърли едно око и побърза да обърне снимката с лицето надолу.

— Охо! — След още един крадлив поглед веждите ѝ се срещнаха в най-прелестната бръчица, която съм виждал. — Много са ѝ малки гърдите. Освен това има корем.

— Чак пък корем!

— Как може да си падате мъжете по такива гадости!

— Някои мъже. — Тя ме погледна и отметна завивката. — Аз лично предпочитам на живо.

Тя кимна, доволна от отговора, и пак се покри.

— Значи мъжът на Мъфи с това се занимава? Прави такива снимки?

— Със стотици.

— А ти как ги откри?

— Проникнах с взлом в студиото му. Не ме обаждай.

Линда сбърчи нос.

— Не можеш ли да минеш без подобни действия? — Не отговорих. Тя сложи ръка върху моята. — Разбирам. Не можеш. Но ми е толкова...

— Знам. И на мен.

Помълчахме и двамата. Тя се вгледа отново в снимката.

— Все пак защо не кажеш на господин Липшулц?

— Не знам. Просто той и другата жена... Проследих го до дома му. Тя така му се зарадва...

— А Мъфи?

— Там е работата.

Линда остави снимката върху нощното шкафче и се обърна към мен. После се претърколи по гръб, захлупи я наопаки и ме погледна.

— Така е далеч по-добре.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Имах чувството, че съм топка за пинг-понг, която се мята напред-назад между Пудъл Спрингс и Лос Анжелос. Този път дойдох откъм Долината и излязох право на Кауенга. Булевард „Холивуд“, както обикновено сутрин, приличаше на проститутка без грим.

Паркирах недалеч от Уилтън и се върнах пеша до Уестърн Авеню. В джоба си усещах снимката на Сондра Лий. Време бе за разговор с Лари/Лес.

Дебелото старче от кантората за недвижими имоти беше все тъй превито одве над бюрото си. Стълбите отново ме лъхнаха на застояла влага и вкиснати съдби. Вратата на Викторовото студио бе отключена и аз влязох, без да чукам. Него го нямаше, но стаята не беше празна.

Жената седеше на въртящия се стол, с отметната глава и увиснали надолу сковани ръце. Насред челото ѝ зееше дупка. Плътта наоколо бе подпухнала и белезникава. Кръв не се виждаше, но я подуших. Вероятно засъхнала — черно петно отзад на пода. Устата отворена, а смъртта бе изкривила устните в ухилена гримаса, която — уви, тъй добре познавах.

Стомахът ми се сви. Миризмата на кръв не прикриваше изцяло едва доловимия, но безспорен лъх на барут. Затворих вратата и отидох да разгледам отблизо трупа.

Лицето беше познато, но ми трябваше време, за да се сетя откъде. Беше блондинката, която спореше с Виктор в бара на Рино. Докоснах бузата ѝ. Студена. Побутнах едната ръка — скована. На пода отзад чернееше локва засъхнала кръв.

Знаех какво ме чака рано или късно, но преди това отворих кантонерката. От снимките нямаше и следа. Претърсих цялото студио. Друго като че ли не липсваше. Отново погледнах мъртвото лице, поех дълбоко въздух и се обадох в полицията.

Първи довтасаха двама помощник-шерифи от управлението на Западен холивуд в Сан Висенте. Обичайните отегчени физиономии зад

обичайните тъмни очила. Единият приклепна до трупа, а другият се зае да ме разпитва.

— Пипал ли си нещо?

— Телефона.

— Защо? — Тонът му не остави съмнение, че за мое добро е желателно причината да бъде много уважителна.

— За да ви повикам.

— Той кимна.

Колегата му се изправи.

— Отдавна е мъртва.

Първият само изръмжа.

— Я да чуем какво ще кажеш — обърна се към мен.

— Аз съм частен детектив. Дойдох да се видя с Лари Виктор.

— Частно ченге значи? Как ти се струва, Хари? Върви ни, няма що! Човек вече не може да мръдне, без да налети на частно ченге.

— Късмет — съгласи се Хари.

— И защо търсиш този Виктор?

— Да го питам нещо във връзка със случая, над който работя.

— Документ за самоличност имаш ли?

— Имам, разбира се.

Извадих портфейла и му показах разрешителното. Адресът беше все още на старата ми кантора в Лос Анжелос.

— Какъв случай разследваш?

Поклатих глава.

— И без това ще трябва да разправа всичко на полицаите. Не ми се повтаря.

— Ще повториш и ще потретиш, ако ние кажем. Какъв е случаят?

— Засега няма отношение към това убийство. Ако се намери връзка, тогава, няма как, ще ви кажа. Но не и сега.

— Виж какво, професоре, няма ти да кажеш кое има отношение и кое няма. Ние решаваме.

— Ами? Вие, малките, доста хляб ще има да изпапкате преди да ви поверят истинска работа. Ей сега ще довтасат криминалните и вие ще изхвърчите пак на улицата да пишете паркингови глоби.

— Хайде, всезнайко, ръцете зад гърба! — разпореди се Хари.

В този миг се появи Бърни Оулз, запалил една от миниатюрните си пури. Имаше вид на човек, който добре е закусил и е направил сутрешната си гимнастика. Бърни е главният следовател на Прокуратурата.

— Пак ли дразниш патрулните, Марлоу?

Заместник-шерифчетата не че застанаха мирно, но видимо се изпънаха. Хари замръзна с ръка върху белезниците.

— Оулз — представи се Бърни. — От Прокуратурата.

— Да, господин лейтенант.

Бърни се усмихна и кимна към вратата.

— Оттук нататък ние поемаме.

Двамата излязоха. Оулз заобиколи бюрото, за да погледне убитата. Среден на ръст, русоляв, с щръкнали посребрени вежди. Зъбите му бяха равни и бели, а светлите сини очи — безметежно спокойни. Гласът му бе приятен, по полицейски нахакан и някак си прекалено небрежен, за да му се довери човек. Водеше със себе си двама подчинени, и двамата цивилни. Те дори не ме погледнаха.

— От упор — констатира Оулз, докато оглеждаше трупа. — Малокалибрен пищов. Изходното отвърстие в такива случаи е по-голямо от входното.

— Съдебният лекар ще дойде всеки момент, лейтенанте — обади се единият от помощниците му.

Оулз кимна разсеяно.

— Познаваш ли я? — кимна към убитата.

— Не.

Той се вторачи в мен.

— Ще се будалкаме ли?

— Рано е още.

Повторно кимване. Появи се лекарят, ниско дебело чиче по костюм с жилетка и голяма пура, затъкната в ъгъла на устата. Зад него пристъпваха двама лаборанти, които незабавно взеха да ръсят стаята с прах за снемане на отпечатъци.

— Ела с мен — рече Оулз и ме изведе в тесния коридор. — Да чуем какво ще кажеш.

Пое дим с целите си дробове и го издиша бавно в сумрака.

— Издирвам едно лице. От Пудъл Спрингс. Следата ме доведе тук. Говорих с наемателя на студиото каза, че не може да ми помогне.

Познавал човека, но бил в чужбина и нямало да се върне. Тръгнах си, но като се поогледах и ослушах установих, че някои неща не се връзват и дойдох пак да поговорим. Вратата беше отворена, влязох и я намерих.

— Лари Виктор ли се казва този наемател?

— Поне така пише на вратата.

— Сега къде е, знаеш ли?

— Не.

— Нещо друго да ми кажеш?

— Не.

— Предполагам, че е излишно да питам за името на клиента ти.

— В моя бизнес, Бърни, няма да стигна далече, ако без нужда взема да споделям с ченгетата каквото знам.

— А кой решава дали е необходимо?

— Все ще се споразумеем — свих аз рамене.

— Дано.

Оулс извади пурата-играчка от устата си, огледа я мълчаливо, сетне я пусна на пода и я стри с тока на обувката си.

— Дръж връзка — заръча той и влезе пак в студиото.

Погледах след него, но вътре нямаше място за мен. Затова си тръгнах.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Спуснах се по Уестърн и продължих на запад по булевард „Санта Моника“, с крак плътно върху газта. На ченгетата не им трябва много време, за да установят къде живее Лари Виктор. Щяха всеки миг да изпратят кола да го прибере. Държах да съм пръв, макар да нямах представа защо. За по-малко от половин час стигнах Венис Бийч и когато слязох от олдса зад вилата на Виктор, десният ми крак притреперваше от натискането на педала. Не видях полицейска кола. Заобиколих, прекосих закрития двор и почуках на плъзгащата се стъклена врата. Появи се тъмнокосата жена и леко откряна.

— Да?

— Името ми е Марлоу. Трябва незабавно да говоря с Лари Виктор.

Тя се усмихна и отвори широко вратата.

— Влезте, господин Марлоу. Лари тъкмо приготвя нещо за пиене в кухнята. Ще пийнете ли с нас?

— Всички ще имаме нужда от чашка. Предайте на Лари, че работата не търпи отлагане.

Той се зададе откъм кухнята, понесъл кана и две чаши.

— Какво, по дяволите искаш? — попита, щом ме зърна.

— Няма време за дълги обяснения. Трябва да ми се довериш. В студиото ти има убита жена и ченгетата вече са тръгнали насам.

Ейнджъл отвори широко очи.

— Убита жена? — попита Виктор.

— Хайде, качвай се в колата — запрепирах аз. — Ейнджъл, ще кажеш на полицаите, че не знаеш къде е. — Двамата още стояха като сащисани. Аз го улових за ръката. — Избирай между мен и една безкрайна нощ в участъка. Ейнджъл, скрий чашите и каната. После ще се върнем.

Задърпах го и излязохме.

— Лари, обади ми се! — извика жената след нас.

— Не забравяй да прибереш двете чаши! — повторих аз, вкарах Виктор в колата, потеглих по Линкълн Авеню, включих се в булевард „Венис“ и поех на изток.

— По дяволите, Марлоу, каква е тази работа?

Преди да отговоря, му предложих цигара. Той прие и запали от таблото. Колата се изпълни със специфичния мирис на автомобилна запалка.

Вдиша дълбоко, изпусна две струйки през носа и ме подкани:

— Хайде, говори!

Разказах му за убитата.

— Не съм я убил. Дори нямам представа, какво търси в студиото ми.

— Обаче я познаваш.

— От къде на къде?

— Това е същата блондинка, с която се карахте онзи ден в бара на Рино.

Той ме загледа втренчено. Устата му се отваряше и затваряше като на златна рибка.

— Ти откъде...? — едва успя да произнесе и ченето му отново увисна.

— Проследих те.

— Следил си ме?

— Направи усилие да не повтаряш всяка моя дума. Проследих те дотам, а сетне и до дома ти. Женен ли си за Ейнджъл?

— Да.

— А за Мюриъл Вальнтайн?

— Коя е Мюриъл Вальнтайн?

— Съпруга на Лес Вальнтайн. Видях го на снимка в дома й. Ако си сложиш очилата и смъкнеш кечето, приликата ще е поразителна.

Той помълча, засмукал цигарата. В края й се образува дълго огънче, сякаш няколко души са я предавали от ръка в ръка. После поклати глава, отвори прозорчето и изхвърли фаса. Разхвърчаха се искри. Усетих втренчения му поглед.

— Какво искаш от мен? — попита с помръкнал глас.

— Как да те наричам? Лари или Лес? — Отговор не последва. — Женен ли си за Ейнджъл? — Същото мълчание. — Много обичам да говоря сам на себе си. Никой не те апострофира, никой не те лъже,

само успокояващия роман на собствените ми въпроси. — Извадих снимката на Сондра Лий от джоба си, изхлузих ластичето и я оправих с една ръка. С другата продължих да въртя кормилото. Дребна работа в сравнение с трепанация на черепа. — Предполагам, че е правена, когато тя тъкмо е започвала кариерата си на фотомодел.

Подадох му я. Той хвърли едно око, все тъй безмълвен.

— Господи, Марлоу! — простена изведнъж.

— Почни от началото.

Виктор само повтори:

— Господи!

— Има ли убийство, така е. Светът рухва в краката ти. Тъкмо си сложил всичко на мястото му и си надписал етикетите, и току-виж утрепали някого и цялата подредба отива на кино.

— Какво да правя?

— Първо да чуя твоя разказ. Може да ми хрумне нещо.

— Ченгетата знаят ли за мен?

— Ако знаят, не са го чули от моята уста. Когато се разделихме, разполагаха само с трупа.

— Ти беше ли там?

— Нали аз го открих.

Сега карахме на север, към Сепълвида.

— Ти?!

— Дребна работа за моите възможности. Когато съм във форма, откривам по един труп на час. Отидох да изясним с теб дали си Лари Виктор или Лес Валънтайн. В този край ще те наричам Лари. Вратата беше отворена и тя седеше на твоя стол. Застреляна от упор с малокалибрен пистолет.

— След което си задигнал снимката от папката ми.

— Не, взех я още миналия път. При това посещение от папките нямаше и следа.

— Нито една снимка?

— Нито една.

— Дай ми цигара.

Подадох му целия пакет. Отдясно се мярна супермаркет. Паркингът беше пълен с комбита, жени и пазарски колички. Отбих от пътя и паркирах.

Виктор беше запалил. Върна ми пакета и аз го оставих върху таблото.

— Какво искаш, Марлоу? Ще ме изнудваш ли?

Поклатих глава.

— Аз съм частно ченге. Наеха ме да те издирия.

— Кой? Мюриъл ли?

— Не, Липшулц.

Очите му се изцъклиха.

— Липи?!

Аз само кимнах.

— Заради разписките?

— Аха.

— Тъкмо се опитвах да намеря пари.

Нищо не казах.

— За нула време си разровил сума ти неща.

— Какво да правя, като съм любопитна гарга. Опитваш се значи, да набавиш парите, за да офейкаш от Пудъл Спрингс?

— Да. От Спрингс, от Мюриъл, от баща й, от всичко.

— Женен ли си за Ейнджъл?

— Да.

— Преди или след Мюриъл?

— Преди.

— Голям си сладур. Дай да видим дали ще отгатна. Запознал си се с Мюриъл някъде по време на снимки.

— Да.

— Както си мислех. Тя те харесала и пред погледа ти се замяркал внезапно големият комат, намазан с мед и масло, след като цял живот си се боричкал за трохи. Ейнджъл знае ли за този брак?

— Не, тя мисли, че ходя да снимавам извън града.

— Значи си възнамерявал да бръкнеш в кесията на Мюриъл, да натъпчеш джобове, после обратно в Лос Анжелос и беж да те няма заедно с Ейнджъл.

— Нищо подобно.

— Само дето не си докопал кесията.

Той поклати глава.

— Нищо. Останах с пръст в устата.

— Следва опит за забогатяване в „Агония“, но там те чака поредната несполука.

— Аз съм си комарджия по природа. При това много добър. Според мен играта там е нагласена.

— Естествено. Иначе отдавна да си ги очистил. И аз съм на същото мнение. Къде са виждали будали като теб. Я им минат през ръцете десетина на час, я не.

— Знаеш ли какви суми печеля?!

— Повече, отколкото губиш?

Нищо не каза. Извърна глава към пъплещите из паркинга домакини, заети с мисълта какво да купят за вечеря — телешко за печене или агнешки котлети. Хич не ги беше еня за трупа в студиото.

Накрая заговори, все тъй с гръб към мен:

— Така и не каза защо не си ме обадил на ченгетата.

— Какво ще спечеля?

— Нали си добросъвестен гражданин, спазващ законите на страната?

— В границите на разумното.

— Все пак защо не им каза? Защо си хукнал през глава, само и само да ги изпревариш?

— Такъв съм си, романтична натура.

— Каква?

— Видях ви двамата с Ейнджъл по миналата вечер. Ти имаше толкова щастлив вид.

Той ме загледа, крайно озадачен.

— Ти, Марлоу, си странна птица.

— При това на разумна цена.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Слънцето се бе изместило на запад към брега и сега грееше косо, от което сенките по паркинга изглеждаха издължени и някак закачливи. Пазаруващите тълпи бяха оредели. Беше време домакините да се заловят с вечерята, за да я поднесат, преди съпругът да посегне към третата чашка аперитив.

Първата вълна завръщащи се от работа се бе източила от Сепълвида и бе поела вече на север, към западен Лос Анжелос и Долината. Виктор се справяше с цигарите ми като коза със сено. Извадих лулата от горното джобче на сакото си, натъпках я, запалих и се облегнах на вратата.

— Не съм я убил — каза Виктор.

— Да допуснем, че не си. Може да си само лъжец, многоженец, комарджия, порнограф и жиголо. Кажи тогава как се е озовала в твоето студио, седнала зад писалището с дупка в челото?

— Задаваш ми невъзможни въпроси.

— Така е, но те са нищо в сравнение с това, на което ще те подложат бюлстители на закона в задната стаичка на участъка.

— Ако ме спипат.

— Ако те спипат? Нещастнико, на мен ми трябваха само три дни да те открия заради някакъв си жалък неизплатен дълг. Знаеш ли с каква скорост ще те издирят, ако си заподозрян в предумишлено убийство? Само аз ли те видях да се караш в онзи бар с блондинката? Впрочем, как се казва?

— Не знам. Май че беше Лола, но така и не научих фамилното й име. Слабо я познавам.

— Защо се карахте?

— Беше пияна.

— Питам защо се карахте?

— Едно време ходех с нея.

— Ходил си с нея, без да й научиш името?

Той сви рамене.

— Знаеш как стават тези работи.

— Не, не знам.

— Срещнеш някоя, преспиш с нея, а тя току си въобрази, че имаш сериозни намерения.

— А те не са дотам сериозни, че да ѝ научиш фамилното име.

— Може да го е споменала, ама човек помни ли всичко?

Беше се посъвзел, страхът се оттегли някъде на сянка. Нали чакаше помощ от мен. Как щях да му помогна!

— Хайде, приятел, спомни си. Иначе карам право в участъка.

— Господи! — Страхът се завърна. — Недей, моля те! Ще си спомня, ще видиш... Май че беше... — Престори се, че едва си спомня. — Фейтфул, Лола Фейтфул. Може и да не е истинското ѝ име.

— Лола Фейтфул — повторих аз.

— Сигурно е сценично име, но така се водеше в телефонния указател, когато ходех с нея. Честна дума!

— И беше сърдита, защото си прекратил връзката?

— Аха, точно така. Беше бясна.

— От колко време си женен за Ейнджъл?

— От три години и въ... седем месеца.

— Преди това ли скъса с Лола?

— Естествено, за какъв ме мислиш?

— Не ми се казва.

— Така си беше, скъсах с Лола много преди да се ожена. Оставих я веднага, щом тръгнах с Ейнджъл.

— Значи горе-долу преди четири години си я зарязал, но преди три дни тя се сети да ти вдигне скандал в бара?

— Какво да правя, като още е луда по мен?

Смукнах няколко пъти от лулата и присвих очи над пушека.

— Чувал съм моряци да разправят по-смислени лъжи на филипинските бардами.

— Като не ми вярваш, за какъв дявол седиш да ме слушаш?

— Причините са две, ако не и три. Първо, не мисля, че си убиец. Ти си мошеник и далавераджия, но си прекалено мекушав, за да посегнеш на нечий живот.

— А ти като си такъв юначага, колко души си утрепал?

— Второ — продължих, — едва ли ще я пречукаш в собственото си студио и ще я зарежеш там, без дори да заключиш вратата. Това е

равносилно на самопризнание — елате ме приберете.

— Не съм толкоз тъп!

— Ще видим.

— Каза, че причините са три. Коя е третата?

И като измъкна последната ми цигара, смачка пакета, изхвърли го през прозореца, бутна навътре запалката и я зачака да изскочи.

— Романтичната ми натура, за която стана дума.

Виктор ме погледна в очите.

— Не съм я убил, Марлоу. Повярвай ми!

— Това ще е работната ни хипотеза, поне засега. Имаш ли къде да се подслониш?

— При теб не може ли?

— При мен е пълно.

— Не ми трябва много.

— Заето е, казах ти. От мен и от жена ми. Не си канен.

— Господи, Марлоу, няма къде да отида, навсякъде ще ме намерят.

— За Мюриъл знаят ли?

— Никой не знае.

— Иди при нея.

— При Мюриъл?

— Защо не? Нали ти е жена, поне тя така мисли. Къщата е и твоя.

Той поклати глава.

— Къщата е само нейна. И на баща ѝ.

— Може би предпочиташ да прекараш нощта с решетки на вратата?

Млъкна. От цигарата остана само горящ фас между двата му пръста. Дръпна за последен път — внимателно, да не се опари.

— Как ще стигна дотам? — попита накрая.

— Ще те закарам.

— Чак до Пудъл Спрингс?

— Аз живея там. Ще те подхвърля на път за дома.

— В Спрингс ли живееш? — учуди се той.

— Ами да, вгледай се в мъжествената извивка на скулите, в изящния профил.

— Марлоу... Боже господи, ти трябва да си този, дето се е оженил за дъщерята на Харлан Портър!

— Не. Тя се омъжи за мен.

— За бога, та вие живеете точно отсреща!

— Светът е малък.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

По-голямата част от пътя мълчахме и двамата. Виктор повтаряше на всеки петнайсет минути, че умира за една цигара. Като пресичахме Бейкърсфийлд, попитах:

— Какво представлява бащата на Мюриъл?

— Клейтън Блэкстоун ли?

Той пое въздух през носа и шумно издиша.

— Да

Слънцето се беше скрило и пътят, осветен от фаровете, прорязваше безжизнената пустиня като белезникава копринена лента.

— Много е богат. — Зачаках мълчаливо да продължи, а лентата на пътя се плъзгаше изпод колелата и чезнеше в непомръдващия мрак. — Богат и стиснат — додаде той.

— Ако не си стиснат, няма да си богат.

— Той е печелил пари по всички възможни начини и не всички са законни.

Зачаках да поясни.

— Всъщност повечето са незаконни. Но понеже оттогава е изтекло много вода, сега дъртият се движи из висшето общество и щерка му е същинска принцеса.

— Страната на неограничените възможности. Не е само той.

— Само за мен са ограничени.

— За всичко сам си виновен — казах, колкото да се намирам на приказка.

— На Блэкстоун парите му са от хазартни игри, които са се разигравали на кораби, отвъд тримилната зона. По онова време всякакъв комар е минавал. Карти, зарове, рулетка, залагане на коне, зали за частни игри. Човек е можел да си поръча момичета, марихуана, кокаин, и то във времена, когато гимназистите не са и чували тези думи.

— Знам. Имало е водни таксите, които са отвеждали до корабите. Потегляли са от Бей Сити.

— Сега старият притежава банки, хотели, клубове, ресторанти и какво ли не още, но първоначално оттам е потекло. Продължава да се заобикаля със съмнителни типове. От тези, дето първо ще ти избият зъбите, а сетне ще ти теглят куршума, понеже си фъфлел.

— Свързан ли е с клуб „Агония“?

— Не, той е на Липи.

— Аз пък от самия Липи чух, че шефът му е някой си Блэкстоун, който не прощава, ако счетоводните книги не са редовни.

— Ами! Сега чувам. — Той затърка очи с разперени ръце. — Е, старият поне няма да ме пречука, докато съм женен за дъщеря му.

— Освен ако не чуе за Ейнджъл.

— Господи, Марлоу!

В дъното на нощта проблесна отбивката за Пудъл Спрингс. Свърнах в още по-непрогледна пустиня. Тук-там обаче по стените на каньоните, където някои смелчаци бяха построили по нещо и се опитваха да преживяват, от каквото може да се преживява в пустинята, се замяркаха светлинки. Имах чувството, че от най-близкото населено място ме делят милиони километри, че съм също тъй далеч от цивилизацията, както хладните звезди високо горе. Сам в непрогледността, заслушан в хленчещата изповед на едно нищожество, опитало се да надскочи себе си.

— Как се разбираш с тъста? — попитах след малко.

— С човек като Блэкстоун не можеш да се разбираш. Той или те понася, или не може да те гледа. Мен ме трае само защото съм собственост на малката Мъфи.

Усетих горчивината съвсем осезаемо, сякаш ухапах неузрял портокал.

— Ще ти кажа как аз виждам нещата. Липи те търси, защото му дължиш пари, а полицията, защото може да си убил Лола Фейтфул. Блэкстоун засега те търпи, но ако научи за Ейнджъл, ще ти надупчи черепа.

— Така е — ръцете му бяха скръстени на гърдите и той бе забил поглед в пръстите си. — Не ми пука за мен, Марлоу, но трябва да направим нещо за Ейнджъл.

— Знаех си аз. Още щом те зърнах ми стана ясно, че си човек на саможертвата, отдаден на беззаветна грижа за околните.

— Кълна ти се, Марлоу. Обичам това момиче. През живота си не съм обичал друг човек. Може да ми се смееш, но честна дума — ей-сега бих се предал, ако това ѝ помогне. Научи ли Блэкстоун и нея ще очисти.

— Ако обуздаеш напъна, който те тласка към саможертва, ако си затваряш устата и се укриваш при Пудълспрингската съпруга, докато намеря начин...

Не довърших. Нямах представа как да довърша това изречение. И той не знаеше. Мълчахме чак до къщата на Мюриъл, където го оставих. Той свали перуката, пхна я в жабката и неуверено се затътри към вратата. Но като наближи, видях го как разкърши рамене. Дадох газ и олдсът продължи към дома и Линда.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Клейтън Блэкстоун е почтен човек — заяви Линда. — Не вярвам нито дума от това, дето ти е надрънкал мъжът на Мъфи.

Закусвахме край басейна във вече жарещия зной на пустинното утро. Въздухът бе изпълнен с уханието на пълзящи тропически растения и птичи изпълнения. Пернатите бързаха да се възползват от сутрешните температури, че после нямаше да им е до песни.

— Законът ще реши дали е неин съпруг — казах аз. — Според мен първият брак изключва всички последващи. — Отпих от кафето — специална смеска, поръчана от Тино в големия град. — Но, от друга страна, не съм много наясно със закона на двуженството.

— Клейтън Блэкстоун е приятел на татко — настоя Линда. Беше облечена в нещо копринено, което закриваше част от тялото, но само в рамките на позволеното и нито сантиметър повече.

— Не ми е известен източникът на бащините ти пари, но като знам колко са много, няма начин всички да са добити по редовен начин.

— Значи според теб баща ми е непочтен.

— Не е лесно да се каже категорично.

— Добре де, ти как смяташ?

— Смятам, че поне е преглътнал известна непочтеност.

— Дрън-дрън! — Появи се Тино и изнесе празните чаши от портокаловия сок. Жена ми продължи: — По всичко личи, че Лес, или Лари, или както предпочита да се нарича, е комарджия, който не може да контролира страстта си. Второ, жени се по сметка. Знаем също, че е нечестен. Защо тогава го защитаваш? Защо просто не го предадеш на полицията? Съобщи на господин Липшулц къде се намира и вземи да прекараш някой друг следобед с мен. Ще пием гимлети, ще се държим за ръце и... така нататък.

— Той също не може да проумее защо се опитвам да му спася кожата.

— Лес ли? Как да проумее, нищожеството му с нищожество, какъв човек би се забъркал в подобна каша.

Очите на Линда припламнаха от погнуса.

— Неговата пристрастеност е болезнено състояние.

— За наркотици ли говориш?

— Не. Това, което го движи, е рискът. Понеже не е в състояние да обуздае хазартната си страст, неволно превръща всичко в игра на комар.

— Кое тласка хората към подобна поведение? Как е възможно да не се владееш?

— Привлича те не хазартът, а рискът, опасността да загубиш. Те движат кръвта из жилите.

— Искаш да кажеш, че той обича да губи?

Сърдитото пламъче в погледа ѝ изгасна и тя леко се намръщи, от което чудно хубавата бръчица отново се появи между безупречните ѝ вежди. Наклони се към мен, като придържаше оскъдната си дрешка на шията, така че хем да запази приличие, хем междувременно да задържи вниманието ми.

— Не, но го привлича вероятността да изгуби. Тя му прави живота интересен.

— Значи играе на комар, двуженствува, прави порнографски снимки и не е изключено дори да е убил тази жена.

— Понякога човек губи контрол. Сега вече опасността с прекалено голяма и му става неприятно. Изплашен е. Но не допускам, че той е убил жената.

Линда се отпусна в шезлонга и задъвка долната си устна, като от време на време ми пускаше коси погледи.

— Нещо се замисли — обадих се аз.

— Тъхъм.

— Отива ти.

— Твърде много му влизаш в положението.

Аз съм детектив, госпожо. Имам работа предимно с хорските неприятности.

— А може и ти да си донякъде като него. Да си харесваш работата, защото е опасна.

— Аз да приличам на Лари Виктор?! Да обичам опасността?

— Все трябва да има някаква причина, за да не си стоиш в къщи и да ми помагаш да изхарча десет милиона долара.

— Можеш да ми наденеш златна гривна около врата и да ме водиш на верижка.

— Ужасен си, но имаш късмет, че си сладур!

— На това разчитам.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

В Холивуд вятърът беше духал откъм Санта Ана и бе отвял смога чак отвъд Каталина. Небето беше като синчец, температурата около двайсет градуса. Паркирах на Сънсет и продължих пеша към бара на Рино. Превалеше пладне и повечето проститутки бяха в обедна почивка. На север и изток отвъд цялата Долина белееха заснежените върхове на Сан Гейбриъл.

Влязох в заведението. Миришеше на отдавна непочистена скара. Покатерих се на столче в единия край на бара. В другия двама мъже с карирани костюми се бяха надвесили над някакъв тефтер. В сепарето, където седях миналия път, се беше настанил беловлас мъж с черна каубойска риза и поеше с алкохол възстара жена с груби черти и коса, която едва си спомняше, че някога е била руса. Очилата ѝ бяха с изтеглени нагоре и встрани рамки, като маска на арлекин, целите поръсени с лъскави камъчета. Зъбите на мъжа блестяха с онази безупречна белота, която може само да се купи.

Други клиенти нямаше. Барманът тръгна към мен с вида на човек, който се чуди какво да си прави времето. Висок, болезнено слаб и плешив. Трогателно редките кичурчета бяха старателно полепени по голото теме, което само влошаваше картината. Зъбите му жълтееха, а лицето имаше цвета на човек, който излиза на въздух само късно нощем.

— Какво ще пиеш, приятел?

— Ръжено, чисто.

Той се обърна, измъкна шишето уиски от наредените върху лавицата, наля ми, чукна поръчката на касата и остави сметката пред мен.

— Лола Фейтфул идва ли често?

Той сви рамене и понечи да се махне. Извадих една двайсетачка, сгънах я по дължина като палатка и я сложих пред себе си. Барманът се върна на бърза ръка.

— Можеш да платиш накрая.

— Така и ще направя.

Погледна банкнотата и облиза устни. Езикът му имаше цвят на сурова стрида.

— Често ли идва Лола Фейтфул? — повторих въпроса.

— А, Лола ли? Не чух добре първия път. Минава, разбира се, как да не минава. Тя, кажи-речи, друго не прави — по цял ден кисне в бара.

И като се ухили, оголи едри жълти зъби, като на престарял кон. Не откъсваше очи от банкнотата. Вдигнах я за единия край и я задържах между два пръста.

— Какво ще кажеш за нея?

— Пие манхатъни^[1].

— Друго?

— Мисля, че е била танцьорка, ако стриптийзът се брои за танц.

— И?

— И толкоз. Друго не знам.

Кимнах.

— А познаваш ли Лари Виктор?

— Не. — Очите му следваха всяко движение на двайсетачката.

— Познавам само редовните посетители. Повечето обаче се отбиват еднократно. — Той с мъка откъсна очи от парите и огледа заведението.

— И не ги виня. Ти самият би ли идвал редовно тук?

— А Лес Валънтайн да познаваш? — настоях аз.

Повторно клатене на главата.

Оставих двайсетачката да се изплъзне от ръката ми и я побутнах към него. Той я подбра с дългите си пръсти, ловко я сгъна и я затъкна в малкото джобче на бежовите си поплинени панталони. После ми доля чашата.

— Това от мен.

Кимнах. Той се отдалечи към другия край на бара и се зае да бърше чаши с кърпа, която повече би подхождала за други цели.

Зачаках.

Двамата с карираните костюми затвориха тефтера и тръгнаха да забогатяват. Старчето в сепарето постигаше успехи, дори прекалено бързи — дамата му вече беше на градус и му пускаше ръце. Влезе мексиканче, не повече от десетгодишно.

— Да лъсна обувки, господине?

— Не, благодаря.

— Ей, малкия, колко пъти трябва да ти казвам? Изчезвай!

И понечи да тръгне към него.

— Снимки на жени? — продължи детето.

Поклатих глава.

— Марихуана, кокаин?

Барманът замахна към него с кърпата.

— Хайде, разкарай се!

Извадих долар и го подадох на детето.

— Ето. Благодаря за проявения интерес.

То грабна банкнотата и се стрелна към вратата.

— Ако се появиш още веднъж, ще те пратя в поправителен дом, да знаеш! — заплаши барманът и се върна на мястото си зад тезгяха.

— Фасулковци^[2] — обобщи той и поклати глава.

Аз отпих, а той нарязва няколко лимона и ги прибра в буркан с широко гърло.

Старците от сепарето си поръчаха още от същото. Тя бе склонила глава на рамото му, притворила очи, с увиснало чене. Над мокрото петно, оставено от чашата ми, бавно закръжи муха, лениво се прицели, кацна, опита как е на вкус и потри задни крачка в знак на одобрение. Аз също отпих.

Влезе червенокоса жена, огледа се, забеляза ме, дойде при бара и седна на два стола от мен. Същата, която подхранваше джукбокса, докато Лола и Виктор се караха.

— Бяло вино, Вили — поръча на бармана.

Той измъкна от хладилника под тезгяха голяма кана със запушалка, наля и ѝ поднесе чашата върху салфетка. Каната остави в пълния с лед умивалник, да му е подръка, чукна сметката и сложи листчето пред жената.

Тя вдигна чашата, погледна я за миг и бавно гаврътна половината. Остави я върху тезгяха, без да пусне столчето и погледна към бармана.

— Ех, Вили, ето къде е истината.

— Така е, Вал.

Червенокосата се усмихна, извади дълга тънка цигара, увита в кафява хартия, надникна в чантата си, след което ме погледна, с цигара в устата между два пръста.

— Имате ли огънче?

Измъкнах от джоба си кухненски кибрит и успях да запаля една клечка от първия път. Поднесох ѝ я, а тя бавно се наведе към мен и задържа цигарата над пламъка. Вдиша дълбоко дима и бавно го изпусна, докато се изправяше.

Косата ѝ беше червена, по-червена от всичко в природата, но вероятно бе разновидност на първоначалния тон. Лицето беше с меки черти, а бръчиците около устата се бяха превърнали с годините в дълбоки скоби. Беше се наклепала с всичко известно на козметичната промишленост, че сигурно и с още нечувани и невиждани мазила. Изкуствени мигли и зелени сенки на клепачите. Смело и обилно намазаното червило излизаше далеч извън очертанията на устните. На врата ѝ имаше черта — докъдето бе нанесен фон дьо тенът, малко над яката на блузата, и рехавата плът под брадичката се сливаше с очертанията на шията. Блузата ѝ беше бяла, с къдрава яка, полата — черна, над коленете. Ноктите бяха много дълги и остри, в същия кресливоярък тон на червилото. От ушите ѝ висяха две огромни златни халки. Дори притъмненият бар не бе в състояние да прикрие вертикалните бръчки край устата и ситната мрежа около очите.

— Вино, цигари и свестен мъж — какво друго може да искаш от живота? — мъдро произнесе тя.

Довърши съдържанието на чашата и кимна да ѝ се долее.

— С първите две съм съгласен — обадох се аз.

— Значи не щеш свестен мъж? — Смехът ѝ бе дрезгав, стържещ, мъжки, цвилещ. — Щом не си падаш по силния пол, добре. — Дробовете ѝ изсвириха към края на кикота. Закашля се и отпи. Усмихнах ѝ се насърчително. — Де да можех и аз да кажа същото. Виното и цигарите са лесни. Но къде ти свестен мъж! — Отново се закашля, отпи и леко допря салфетката до устните си. — При това, Господ ми е свидетел, от личен опит говоря.

От виното нямаше и помен. Тя изгледа многозначително бармана, но той съзерцаваше старците в сепарето.

— Вили — казах, — дамата иска да ѝ долееш. Пиши го на моята сметка.

Вили отпуши каната без да каже дума и сложи пред мен ново листче.

— Благодаря рече рижата. Виждаш ми се прекалено порядъчен за тази дупка.

— Тъкмо да кажа същото за вас.

— Как не съм ти повярвала! Може би ще ми предложиш и роля в киното.

— Стига да можем.

Видях лицето си отразено в огледалото зад бара. Невинно като на койот, който се кани да открадне кокошка.

— Имаш вид на човек, който държи на думата си.

— Бях тук преди два дни и ви видях. Мъж и жена се караха и трябваше да се надвикват, защото вие пускахте музиката.

Вал отпи от виното. Цигарата бе свършила и фасът чернееше като умряла хлебарка в пепелника. Тя извади нова от чантата, а аз вече драсках клечката кибрит. Марлоу придворният кавалер. От мен би излязъл превъзходен прислужник.

— Да — рече. — Лола и Лари.

— За какво се бяха сдърпали?

Тя отново надигна чашата. Явно разполагаше със сигурни сведения, че второто пришествие се е задало откъм Енсино. Сетне сви рамене толкова грациозно, че явно бе репетирала със седмици. Всичко у нея беше пресилено, като артист, който изпълнява женска роля.

— Как се казваш, миличък?

— Марлоу.

— Бил ли си някога влюбен, Марлоу?

— И сега в момента, както си говорим, съм влюбен.

— Изчакай тогава да ти прокисне любовта. Кимнах на Вили да й долее.

— Вкиснатата любов е като гниеци рози — додаде тя философски. — Смърди та се не трае.

— За Лола и Лари ли говориш?

— Сума ти време има оттогава. — Поклати глава — бавно, показно. — Той й би дузпата.

— А онзи ден за какво точно се караха?

— Беше подразбрала нещо. Сигурно смята да му го върне тъпкано. — Поредното надигане на чашата. — Знаеш какво казват за изоставената жена. Езикът й вече се въртеше на бавни обороти. — Създадени сме за любов. Затуй, като ни зарежат, ставаме чиста отрова.

И отпи, за да не губи време. Виното потече по брадичката ѝ. Тя отново го попи със салфетката.

— Значи го държи с нещо — заключих аз.

— Ами да. Ще му излезе през носа.

— С какво го държи?

— Откъде да знам бе, Марлоу? Все има с какво. Ако се разтърси човек и на теб ще ти открие нещо, бъди сигурен. — И зацвили с присвирквация си смях, като вдигна чаша към мен. — За твое здраве!

И продължи да се кикоти. Ръбът на чашата беше изплескан с червило.

— Познаваш и Лари, нали? — не отстъпвах аз.

Кимна и взе да бърка из чантата си, да вади отвътре какво ли не: пудриера, червило, смачкана салфетка, дъвка, броеница, пила за нокти.

— Имаш ли по дващест и пет цента, Марлоу?

Плъзнах пет долара на Вили.

— Развали ми ги.

Той нареди пред мен пет равни купчинки от по четири монети.

— Ти си истински джентълмен — похвали ме Вал. Само дето с-то ѝ го избиваше повече на ш.

Стана и отиде при джукбокса. Когато се върна и се покатери на столчето, откъм ъгъла гръмна първата тъжовна песен. Една жена обичала един мъж, ама той я оставил. Музика за настроение.

— Та к'во питаше? — сети се Вал.

— Добре ли познаваш Лари? — внимателно парафразирах въпроса си.

Пияниците са крехки създания. Трябва да ги носиш на ръце като препълнени чаши — малко да политнеш, ще ги разсипеш. Добре ги познавам. Половината си живот съм прекарал в разговори с тях, в барове като този. С кого се видя? Какво чу? Ще пийнеш ли още едно? Аз черпя, разбира се. Марлоу, самата щедрост, пръв приятел на пияндетата. Налей си, мой човек. Ти си самотен и аз съм единствената ти утеха.

— Как да не го познавам! Кой не го знае? Човекът с фотоапарата.

Тя довърши виното, а Вили само това чакаше. Не беше от тези, дето ще си пропуснат шанса. Вал взе да рови из чантата за цигара. Извадих една от пакета върху бара, запалих и я подадох. Може би все пак от мен няма да излезе добър прислужник. За жиголо по ме бива. Не

искаха да задълбавам на тази тема, че току-виж съм си направил някои нежелани изводи.

— Едно време му позирах.

— Вярвам ти.

Тя кимна и ме загледа втренчено.

— Не беше чак толкоз отдавна, а и още ме бива без дрехи.

— И това го вярвам.

— Честна дума!

— Лари да не би да снима жените без дрехи?

— Естествено. През ръцете му са минали повече голи жени отколкото през ръцете на моя гинеколог.

Остана много доволна от изказването си и падна такъв смях с прищвилване, че се задави, та трябваше да я удрям по гърба.

— Доктор Лари продължи запъхтяна. — Едно време, когато не беше толкоз лесно да се докопаш до тази стока, той продаваше снимките по улиците. Сега сигурно ги пласира на едро, знам ли. Кой се интересува вече от мръснишки снимки?

— Права си. По вестникарските будки с лопата да ги ринеш. А редовни снимки правеше ли? За модни списания, например?

Вал потисна едно оригване и машинално докосна устни.

— Прощавай — извини се тя лъчезарно.

Джукбокът стенеше по друг тъжен повод. Двамата старци станаха и се запрепъваха към изхода прегърнати през кръста. Лявата ѝ ръка беше в задния му джоб, а главата ѝ — облежната на рамото му. Вал продължаваше да ми се усмихва.

— Правил ли е снимки за модни списания? — настоях аз.

— Кой?

— Лари.

— А, да. Модни списания.

Тя млъкна. Аз зачаках. За пияните времето има различно измерение.

— Неее — проточи накрая. — Изобщо не. Разправяше, че фотографирал модели, ама нито съм видяла такова нещо, нито познавам някоя, която да му е позирала.

„Фотографирал“ ѝ създаде големи грижи.

— Къде живее Лола?

— Лола?

— Да, Лола.

— Каква Лола?

— Къде живее?

— На Кенмор. Кенмор Авеню номер двеста два и две. Малко след Франклин.

— Напоследък да е имала проблеми?

— Не, много си е добре. Всеки месец ѝ пристига чекът с издръжката от бившия. А аз трябва да се разкарвам по съдилищата за моя. Кисна там повече от съдията.

— Някой да ѝ има зъб?

Вал се ухили. Червилото се беше размазало от честите набези на чашата до устата.

— Ами да, Лари.

— Заради караницата ли?

— Аха.

Надигна чашата и част от виното отново потече по брадичката, но този път това не ѝ направи впечатление. Сега припяваше на печалната балада.

— Искаш ли да изкараме един танц? — покани ме тя. — Едно време танцувах като същински лебед.

— Лебедите много ги бива да танцуват.

— Като не щещ, недей. — И тя започна да се полюлява в такт е музиката.

— Само ако е бавен — отстъпих аз, станах и протегнах ръце. Тя се плъзна от стола, олюля се, запази равновесие и се долепи до мен. Беше се наръсила с толкова парфюм, че можеше да спре атакуващ носорог, а и парфюмът не беше „Кристиан Диор“ от кристално флаконче. Пъхна лява ръка в моята, дясната положи на рамото ми и ние се заклатихме из безлюдното помещение под звуците на скръбна балада.

— Тук не се танцува — оповести Вили несигурно, но ние не му обърнахме внимание.

Светлината, доколкото я имаше, се отразяваше в огледалото зад бара и наредените пред него бутилки. Танцувахме между масите, край сепаретата, плъзнахме се към вратата, през чиито мръсни стъкла с мъка се процеждаха няколко слънчеви лъча. Към застоялата смрад на готвено се примесваше свеж, заблуждаващ обонянието мирис на

алкохол, от който въздухът ми се струваше по-хладен. Вал облегна глава на рамото ми и ние бавно закръжихме. Тя все тъй припяваше. Знаеше наизуст текста на песента. Вероятно знаеше думите на всички жални песни, както знаеше колко чаши ще излязат от литър вино. Музиката заглъхна. Монетите в джукбокса се бяха изчерпали, но ние не спряхме да танцуваме. Главата ѝ бе все тъй на рамото ми. Продължи да тананика последната песен, но след малко млъкна. Чуваше се единствено тътренето на краката ни из празната зала.

Тя заплака, без да помръдне глава от рамото ми. Нищо но казах. Отвън на булевард „Сънсет“ някой форсираше кола с два ауспуха и ревът на мотора прониза болезнено тишината. Бавно поведох дамата си покрай маса с четири стола и докато маневрирах, тя изведнъж увисна като дроб в ръцете ми.

Разтворих крака, приклегнах, подпъгнах ръце под мишниците ѝ и я повлякох към едно сепаре. Беше отпусната като преварен макарон, краката ѝ се влачеха по пода. Вдигнах я и я сложих да полегне, като гледах да придам на позата ѝ възможно най-голямо благоприличие. Вили наблюдаваше безмълвно.

— Нямам нужда от помощ — казах аз. — Едва ли тежи повече от един танк. Сам ще се оправя.

— Пияндетата много тежат — философски отбеляза той.

Извадих нова двайсетачка. Кажиречи, последната в портфейла. Отидох при бара и му я подадох.

— Като дойде на себе си, поръчай ѝ едно такси.

— Като дойде на себе си, ще иска да изпие още толкова вино и пак ще опъне пети.

— Добре де, каквото поиска, дай ѝ го.

— Що пари изпотроши по тая стара бъчва...

— Имам богата жена.

Платих си сметката с последните двайсет и излязох да се подложа на пържещото човеконенавистно слънце.

---

[1] Коктейл от вермут и уиски. — Б. пр. ↑

[2] Бобът е основна храна на мексиканците. — Б. пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Номер двеста дваисет и две на Кенмор се намираше от лявата страна, ако караш по посока на Франклин. Къщата беше наред малка зелена площ и входната врата почти не се виждаше от надвесения покрив на верандата. Беше от удобните прохладни домове с просторни веранди отпред, строени когато Лос Анжелос е бил голям и разпрострян във всички посоки, с много слънце и никакъв смог. Хората седели вечер по верандите, пиели чай с лед и гледали как съседите си поливат с маркучи ливадите. Спели на отворени врати, а мрежата срещу комари била закачена само с проста телена кука. Слушали радио и сегиз-тогиз в неделя отскачали с влак до брега на океана, на излет.

Паркирах зад ъгъла на Франклин Авеню и се върнах пеша.

Зелената площ отпред бе в невъзможно състояние. Тревата така беше избуйла, че дори бе изкласила за семе. Къщата плачеше за боя, мрежата срещу комари и друга твар бе изподрана и засукана нагоре като яка на стара риза. Вратата се оказа заключена, но беше тъй разсъхната, че не пасваше с рамката и почти не ме затрудни. Подпрях я с рамо и длан, понапънах се и се озовах вътре.

Лъхна ме на отдавна затворена необитаема къща. Вдясно, през сводест портал, се минаваше във всекидневната. Изтърбушена кушетка с плетена на една кука завивка, отметната, сякаш някой е лежал под нея и тъкмо е станал. Срещу кушетката — огромен стар телевизор на крака. Върху него четвъртит аптекарски буркан с бонбони за смучене, всеки увит в целофан. Тънкият син индиански килим на пода бе протрит до прозирност. Върху бамбуковата масичка, бутната досами кушетката, бяха разхвърлени филмови списания, евтини любовни романчета и пепелник, пълен с угарки, изпушени до филтъра. Късните следобедни лъчи се процеждаха през тънките, посивели от смога пердета, и караха пращинките из въздуха да подскачат и да се превъртат.

Полицията би трябвало да е видяла вече това. Би трябвало да са огледали всичко, както му е редът, и онова, което е от значение, да е

вече по кутиите долу в склада на участъка, с налепени етикети. И все пак аз знаех повече от ченгетата и се надявах да зърна нещо, което на тях нищо не им е говорело. Но нещото не беше във всекидневната.

Прехвърлих се в кухнята. Междувременно се стъмни и запалих лампата. Ако полицията следеше къщата, досега да са ме видели и да са довтасали. А съседите ще решат, че съм поредното ченге.

В хладилника имаше половин хляб и пакет масло в чиния, както си е с обвивката. В камерата — бутилка водка. Три-четири лимона съхнеха в стъклена паничка върху кухненския плот, а в долапа открих буркан с остатъци от нес кафе на дъното. На ръба на мивката — коричка сапун. Това бе всичко. Нито следа от брашно, сол, месо, картофи. Хляб, масло, водка и нес кафе. Лимоните бяха вероятно срещу скорбут. Надникнах зад хладилника и под мивката, отворих празните шкафови.

Извадих мрежичката на канала на мивката и надникнах вътре, доколкото се виждаше. Проверих фурната, повдигнах краищата на линолеума, да не би да има пъхнато нещо. Заврях нос чак в стъкления глобус на лампата.

Това и правех, когато чух глас:

— Стой, не мърдай!

В кобура под мишницата си имах пищов, но той със същия успех можеше да е в багажника на колата, както се бях покатерил върху стола с вдигнати нагоре ръце. Стоях и не мърдах.

Бяха двама. Единият момче калифорнийче — много загар, много мускул и мозък, колкото да се досети от коя страна е дръжката на тоягата. Беше по бели панталони, риза на цветя и с автоматичен армейски четирийсет и пет калибров колт в ръка. Държеше го небрежно, както е прието в Калифорния, без да се цели конкретно, но, общо взето, насочен към мен. Другият беше по-нисък и по-слаб, с черни мустаци, а тъмната дълга коса бе сресана назад. В матовите черни очи не прозираше никакво чувство. Гласът беше неговият.

— Е, мой човек, започвай да споделяш кой си и какво дириш, покатерен на стола.

— Кой пита?

Той се усмихна безизразно и кимна към автоматичния пистолет в ръката на калифорнийчето.

— А, той ли? Виждал съм го и преди. Не ми прави впечатление.

— Я колко си бил корав. — Погледна приятеля си. — В днешно време всички са такива.

Щях да го слисам повече, ако бях си мърдал ушите.

— Да го продупча ли, Еди? Колкото да разбере, че не се шегуваме.

Еди поклати глава.

— Казвам се Гарсия представи се той. — Еди Гарсия. — кимна към другия. — А това е Джей Дий. Нали е хубав?

— Красавец. Ако дръпне спусъка, ще улучи ли?

— От две крачки разстояние? — Усмихна се Еди. Все едно, че лъч светлина се плъзна по каменна повърхност. — Ние сме представители на много важна личност, която се интересува от тази къща и нейния наемател. Трябва да му докладваме кой си и защо си тук. Предпочитаме устно, вместо да доставим трупа ти в багажника на колата.

Кимнах.

— Коя е тази важна личност?

Гарсия само поклати глава. Джей Дий щракна предпазителя. Погледнах Гарсия. Другият беше без значение. Празните обсидианови зеници върнаха погледа ми без да изразят нищо. Знех, че окото му няма да мигне.

— Казвам се Марлоу. Частен детектив. Разследвам едно дело. Ако ме отведете при вашата личност, ще му разкажа останалото. Може интересите ни да съвпадат.

— Знаеш ли чия е къщата?

— На една жена. Казва се Лола и вече не е сред живите.

Гарсия кимна. Впери поглед в мен, но някак разсеяно. Реших, че размишлява.

— Добре — произнесе накрая. — Под лявата ръка имаш ютия. Искам да я разкараш. И ми покажи някакъв документ за самоличност.

— Портфейлът ми е в левия заден джоб.

Той приближи, измъкна пистолета и портфейла и пак се отдалечи — всичко това плавно, като със съшити с конец бавни движения. Пусна желязото в джоба си и отвори портфейла. Погледна фотокопието на разрешителното и ми го върна. Свалих ръце, за да го прибера в задния джоб.

— Окей, ще се повозиш с нас.

Излязохме в индийска нишка Гарсия, аз, Джей Дий. Гарсия седна зад кормилото на линкълна, а ние с Джей Дий се настанихме на задната седалка. Подкарахме по Франклин със затворени прозорци и пусната климатична. И тримата мълчахме.

При Лоръл Каньон се спуснахме по булевард „Сънсет“ и продължихме по него, докато къщите взеха да стават все по-големи, а тревните им площи все по-безлюдни. После през западен Холивуд и Бевърли Хилс към Бел Еър. Подминахме портала на Бел Еър и будката на полицая и навлязохме в самия квартал, докато Гарсия спря най-сетне пред триметрова метална порта, отгоре с остри жезла като копия с позлатени краища. От портала излезе охраната по син блейзер и сиви панталони и Гарсия свали прозореца. Онзи надникна в колата и се върна в будката си. Видях го да се обажда по телефона. Миг след това портата бавно се разтвори и Гарсия ни вкара вътре. Не се виждаше никаква къща. Само криволичеща алея за коли, посипана с нещо бяло като натрошени мидени черупки. Фаровете заиграха над гора от разцъфнали храсталаци и ниски дръвчета. Спуснахме се, пак се изкачихме, направихме рязък завой.

Къщата, която се изпречи пред нас, едва ли щеше да побере цяла Калифорния. Най-много Лос Анжелос, но поне хората нямаше да са притеснени. Отвън я осветяваха прожектори — бяла зидария с малки и големи кули и тесни като амбразури прозорци с ромбовидни стъкла. Пред входа беше опънат голям навес и щом спряхме под него, отнякъде изскочиха още двама с блейзери и отвориха вратите на колата.

— Да не работите за Уолт Дисни? — попитах аз.

— Има нещо показно — съгласи се Гарсия, докато слизаше.

Аз го последвах, Джей Дий след мен.

— Ти чакай тук, Джей Дий — нареди Гарсия.

— Много ли ще се бавиш, Еди? Имам една работа, която трябва да свърша тази нощ.

Гарсия спря, бавно обърна глава и погледна калифорнийчето. Нищо не каза. Джей Дий пристъпи от крак на крак и направи опит да се усмихне.

— За никъде не бързам.

Гарсия кимна и тръгна към входа. Изглежда не влагаше усилия в ходенето — той просто се плъзгаше. Последвах го. Единият блейзер

разтвори пред нас дясното крило на входната врата — три метра висока, от ковано желязо, цялата в шипове.

Пристъпих в коридор, застлан с каменни плочи, по цялата дължина на къщата. Френските прозорци в дъното отвеждаха в осветена от прожекторите зеленина. Вляво се издигаше огромно вито стълбище, от двете страни видях врати. Таванът беше висок поне десет-дванайсет метра и от него се спускаше грамаден железен полилей с примигващи свещи. Истински восъчни свещи върху гигантско желязно колело. Сигурно имаше стотици. Единствената светлина в коридора идваше от тях.

Каменният под бе застлан с ориенталска пътека от единия до другия край, по стените имаше гоблени със средновековни рицари, яхнали тлъсти коне със стройни крака.

Вратата се хлопна зад нас. Появи се икономът, отвори ни вратата вдясно и я придържа да минем.

— Ако обичате, последвайте ме — каза той и мина пред нас.

Прекосихме библиотека с рафтове до тавана и горящи гигантски свещи в двуметрови свещници. В камината с кон да препускаш. Вдясно от нея се отвори нова врата и ние последвахме иконома в помещение, което, ако беше три пъти по-малко, можеше да служи за кабинет. Отсрещната стена беше цялата в стъкло и оттам се излизаше на басейн, зад който се виждаше огряната от прожекторите градина. Басейнът бе проектиран да изглежда като насред джунглата — тропически лиани и растения се спускаха почти до лазурносинята вода, а в най-далечния край шуртеше осеян с бели камъни водопад. Покрай друга стена имаше бар, телевизор, светец глобус колкото земния, меки мебели от зелена кожа върху зеления мраморен под, осеян с ориенталски килими. До дясната стена имаше писалище, на което можеше да кацне хеликоптер, а зад него, облечен в истински смокинг от червено кадифе с ревери от черна коприна, седеше мъж с остри черти, леденобяла много късо подстригана коса и неестествения загар, с който всеки в Южна Калифорния се опитва да докаже, че не живее там, където има смог. Бях виждал вече портрета му на една стена.

Пушеше бяла глинена лула, дълга трийсет сантиметра — като от старинните холандски картини.

Погледна ме както вълк гледа агнешка пържола и пъхна лулата в уста.

— Името му е Марлоу, господин Блэкстоун — представи ме Гарсия. — Има се за много мъжествен и крайно забавен.

Гласът на Блэкстоун прозвуча като пясък, сипван през фуния.

— Съмнявам се да е дори едното.

— Намерихме го в къщата на Кенмор Авеню. Тъкмо я претърсвах.

Старият кимна. Дългата лула беше все тъй в устата му. С дясната ръка бе обхванал огнището.

— Защо?

— Твърди, че е частно ченге. Има калифорнийско разрешително и пистолет.

— Друго? — Не казва. Исква да говори с вас. Затова го доведох.

Блэкстоун кимна в знак на одобрение, макар че Гарсия нямаше вид на човек, на когото му пука дали ще му одобрят действията. От друга страна, и Блэкстоун нямаше вид на човек, на когото му пука дали на Гарсия му пука. Не бяха хора, които лесно издаваха мислите си. Блэкстоун прехвърли погледа си върху мен. Бледосини, почти сиви очи.

— Друго? — престърга пясъчният шепот.

— Разбрах, че там живее някоя си Лола. Името ѝ изплува във връзка със случая, който разследвам.

— И?

— И реших да огледам къщата, да видя дали ще открия нещо.

Той зачака. Аз също. Гарсия и той. Еди Гарсия можеше да чака до свършека на света.

— И?

— Какво по-точно ви интересува?

Блэкстоун прехвърли очи от мен към Гарсия и обратно.

— Може би ще трябва да прекратите опитите да ме сплашите и да споделите и вие малко сведения. Току виж се оказало, че не сме противници.

— Противници — повтори старецът и издаде някакви звуци, които нищо чудно според него да минаваха за смях. — Интелектуално ченге.

— Жена ми отвреме-навреме ми чете на глас.

Отново същите звуци.

— На всичкото отгоре и жена му грамотна. Знаеш ли, че Лола Фейтфул е мъртва?

— Да. Застреляна в главата с малокалибрен пистолет в студиото на един фотограф на Уестърн Авеню.

— Какво общо има това с теб?

— Аз открих трупа.

Блакстоун се облегна назад и издаде долната си устна напред — може би с половин милиметър.

— Ти!

— Да. И това ме накара да си задам въпроса, кой може да я застреля.

— Имаш ли теория?

— Нищо дотам сигурно, че да мине за теория.

Гледа ме втренчено известно време, сетне Гарсия, пак мен.

— И аз бих искал да знам кой ѝ е теглил куршума.

— Така си и помислих, когато вашите момчета се нахвърлиха върху мен. Също си рекох, че едва ли знаете много, щом сте оставили двама души да следят къщата, и сигурно това, което се надявате да научите, е твърде съществено, щом единият от тях е главнокомандуващ вашата армия.

— До други изводи да си стигнал?

— По-важни са изводите, до които не съм стигнал. Не можах да проумея дали се интересувате от убиеца на Лола заради нея или заради самия него.

Отново същия безизразен втренчен поглед. Отново го прехвърли върху Еди и по всичко личеше, че в неговия случай това е най-близкото до нерешителност.

— Не познавам Лола Фейтфул — изрече накрая.

— Значи ви интересува кой е убиецът.

— Ченгетата са се спрели на фотографа.

— Ченгетата се спират на очевидното. И в повечето случаи са прави.

— И твоят избор ли пада върху него?

— Не.

— Защо?

— Не ми прилича на убиец.

— Това ли е всичко?

— Аха.

— Бил ли си полицаи?

— Да. Но вече не съм. Полицаяте не могат да решат подобно нещо — че даден човек не прилича на убиец. Те са видели прекалено много садисти, които приличат на певци от църковен хор. Те нямат време да се замислят кой на какво прилича. Принудени са да хвърлят всичко в ситото и да гледат какво остава на дъното.

— Виждаш ми се прекалено романтичен, Марлоу.

— За разлика от вас, господин Блэкстоун.

— Рядко ми се случва.

— Знаете ли, че познавам дъщеря ви?

Нищо не каза. Изглежда по този начин изразяваше учудване.

— Не, не знаех.

— Омъжена е за въпросния фотограф.

Стаята заглъхна откъм всякакъв звук, ако не броим въздуха, който старият издиша през носа. Това бе кротка въздишка. След нея тишина. Рискувах, като му го казах. Може би не знаеше за връзката между Лес и Лари. Ако повярвам в това, със същия успех мога да вярвам в Дядо Мраз. Рано или късно щеше да научи, че познавам Мюриъл, Лес и Лари, и ако беше опасно да му го казвам сега, щеше да е два пъти по-опасно да разбере, че крия от него. Усетих зад гърба си присъствието на Гарсия, с моя пистолет в джоба.

Блэкстоун остави върху писалището идиотската си лула, подложи възлести ръце под брадата си и ме погледна.

— Господин Марлоу, може би трябва все пак да пийнем по чашка.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Седях в едно от зелените кожени кресла.

— Лес дължи пари на един човек — започнах разказа си.

Пиех голям скок със сода. Уискито беше от тумбесто кристално шише, а содата от сифон. Блэкстоун пиеше същото. Гарсия не ни правеше компания. Стоеше облегал на стената до бара, сякаш времето е спряло и ще потече отново само ако той му нареди. Не че слушаше или не слушаше. Просто съществуваше там до бара в пълно безразличие.

— И този човек ме нае да издира Лес — продължих аз.

— Кой е той?

Поклатих глава.

— Клиентът ми има правото да остане анонимен.

— Къде по дяволите смяташ, че се намиращ, Марлоу! Да не си в съда?

— В моя бизнес нямам кой знае какво да предложа на клиента освен малко здрави мускули, малко дързост и известна доза анонимност. — Кръстосах крака и подпрях чашата върху коляното си. — Ако ще продължа като частен детектив, няма да тръгна да споделям с всеки срещнат.

— Едва ли можеш да ме наречеш всеки срещнат.

— Е, да — вие сте гражданин и половина. Стълб на обществото или каквото е останало от него. Бас държа, че сте член на сума управителни съвети. — Той кимна. — Затова една крачка не правите без Еди зад гърба си.

— Човек печели врагове, Марлоу.

— А Еди се грижи за тях.

— При необходимост.

— Не се и съмнявам. — Гарсия не помръдна вежда. Ако питаха него, със същия успех можехме да обсъждаме тазгодишната царевична реколта, толкова го интересуваше. — Както и да е — сръбнах аз от скоча. Небцето ми самичко го попиваше и нежно го разпределяше по

целия организъм. Спечеленото от мен за една седмица едва ли би стигнало за една бутилка. — На пръв поглед всичко изглеждаше просто.

— Само дето не беше — допълни Блэкстоун.

— Не, не беше. Започнах от жена му, вашата дъщеря. Тя ми каза, че снимал за някаква филмова продукция. Докато бях в къщата ѝ, видях снимката на фотомодел, надписана от Лес, и познах жената.

— Проверил си във филмовата компания — продължи Блэкстоун вместо мен. — Те не са и чували за него. Навестил си фотомодела. И тя не е чувала името му.

— Еди добре си е уплътнил времето. — Старият само близна от уискито. Тогава се върнах в къщата му и я претърсих.

— Претърсил си къщата на дъщеря ми.

— А може да е ваша. Хващам се на бас, че не е купувана с парите на Лес.

— Аз ѝ я подарих.

Само кимнах.

— В чекмеджето му открих квитанция за платена паркингова глоба, тръгнах по следата, попаднах на адреса и там се оказа, че живее фотограф на име Лари Виктор. Той заяви, че познавал Лес, но Лес бил напуснал страната. Проследих го до един бар и го видях да се кара с Лола Фейтфул. Върнах се да претърся студиото му.

Блэкстоун ме прекъсна:

— Защо?

— Защо не? Друга нишка нямах. Той самият призна, че познава Валънтайн. — Поредното кимване. — Още с влизането видях Лола. Половината ѝ мозък размазан по пода.

— А този Лари?

— Този Лари е Валънтайн. С перука и контактни лещи.

— Къде е сега?

— Не знам.

— Е, доста нещо си научил, но не е достатъчно. Разбра ли защо Валънтайн се прави на Виктор?

— Или обратното. Не, не разбрах.

Блэкстоун кимна.

— Две неща ме интересуват — продължих аз, отпих още една глътка и изчаках да ѝ се насладя на вкуса ѝ. — Първо, защо търсите

Валънтайн, и второ, защо сте наредили на Гарсия да следи къщата на Лола?

— Виждам, че играеш с открити карти, Марлоу, поне донякъде. Търся Валънтайн, защото се запиля нанякъде и дъщеря ми се тревожи. А що се отнася до Лола Фейтфул, жена със същото име се опитала да изнудва дъщеря ми.

— С какъв коз?

Той поклати глава.

— Дъщеря ми отказа да сподели, а и аз не питах. Само й казах, че ще накарам Еди да поговори с Лола. Еди беше по работа за ден-два и като се върна, отиде да се види с тази Лола, но научил, че е убита. — Блэкстоун отпи от скоча — вкусът, изглежда, не го впечатли. Беше му свикнал. — Сега разбираш защо се интересувам от нея.

— А дъщеря ви?

— Само й съобщих, че жената е умряла. Не съм й задавал въпроси.

Замълчахме, като само отпивахме от уискито и се питахме какви ли са намеренията на другия. Накрая казах:

— Какво ви е мнението за Лес Валънтайн, господин Блэкстоун?

Той улови чашата с две ръце, между дланите, загледа се в нея и бавно взе да я върти, като че ли й се възхищаваше от всички ъгли. Бавно вдиша през носа и още по-бавно издиша.

— Лъжец, женкар, крадец на дребно, опортюнист, глупак, загубен комарджия, който вероятно не може да се контролира, и изобщо мъж с гръбнак като стебло на глухарче. Обаче дъщеря ми го обича. И докато го обича, той за мен е благороден рицар. Ще го крепя. Ще неутрализирам всеки, който му желае злото. Докато е женен за нея, той е член на семейството ми.

— Въпреки, че е пълен непрокопсаник.

— Като баща не съм кой знае какво, Марлоу. Имам една единствена дъщеря. Майка й отдавна почина. Угаждам на всички прищевки на момичето си, тласкан по всяка вероятност от себичност. Щом се е омъжила за непрокопсаник, ще го търпя и толкоз.

— Непрокопсаникът си е удома. Аз лично го откарах.

— Значи не си ми казал всичко.

— Не съм и твърдял такова нещо.

— Интересен човек си ти, Марлоу. Нямахте да ми кажеш, докато не разбереш как ще реагирам.

Премълчах.

— Възхищавам се на такава постъпка. Но внимавай да не объркаш възхитата с търпението. Мога да ти видя сметката само с едно кимване на главата. И ще го направя, ако е в мой интерес.

— Няма нищо по-лесно от това да видиш някому сметката, господин Блэкстоун. И ако човек си даде сметка за това, всичко си отива на мястото.

— Къде го откри?

— Беше в студиото си. Казах му, че полицията всеки момент ще довтаса и той тръгна подире ми.

— Къде е бил през цялото време?

Свих рамене.

— Не ми каза.

Старецът допря устни до ръба на чашата, откри, че е празна, и махна към Гарсия без да го погледне. Еди тутакси довтаса с шишето и сифона. Погледна и мен, но аз поклатих глава. Той се върна отново при бара.

— Внимавай, Марлоу. Не обичам игрите. Много внимавай.

— Ще внимавам. Нали може от време на време да си бъркам в носа?

— Откарай го у тях, Еди. Като пристигнете, върни му пистолета.

— Предпочитам да ме закара у Лола — намесих се аз. — Не успях да претърся всичко.

Блэкстоун почти се усмихна.

— Където иска, там го остави, Еди.

Този път Джей Дий караше, а ние с Еди бяхме отзад. Когато стигнахме Кенмор, той бръкна в джоба си и извади моя пистолет. Джей Дий спря пред къщата на Лола. Отвътре не се чуваше нищо. Улицата тънеше в мрак. Точно над главите ни просветваше бледа луна. Гарсия ми подаде пищова.

— Голяма работа си, Марлоу — рече на прощаване. — Не мога да ти го отрека.

Прибрах оръжието в кобура под мишницата си и излязох от колата.

Джей Дий даде леко газ, а аз стрелях подире им — с присвити пръсти и протегнат показалец.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Когато излязох от къщата на Лола, часовникът ми показваше на лунната светлина три и трийсет и седем. Нищо не бях намерил, но пък от друга страна, никой не се появи да ме заплашва с пистолет. Беше прекалено късно, за да се прибирам у дома. Бавно подкарах колата напосоки. Холивуд пустееше, къщите изглеждаха безоки и безлюдни, лунните отблясъци променяха цветовете. Будни бяха само неоновите светлини по Сънсет. Те са винаги будни. Ярки, обилни и неискрени, изпълнени с холивудски обещания. Дните идват и си отиват. Неонът остава.

Опитвах се да проумея защо съм там, насред Сънсет, самичък, посред нощ, потънал в размисли за неоновата светлина. Имах си клиент, но той сто на сто не ми плащаше, за да оправям бакиите на Валънтайн и да издирвам убиеца на Лола. От доста време не бях спал, нито ял, а въздействието на ръженото уиски вместо обяд и скоча вместо вечеря бе преминало, та сега се чувствах като бездомник, чието място си е на булевард „Сънсет“ в три и половина през нощта. У дома си имах прелестна жена в удобно легло, спяща с една ръка праметната през челото, устата леко отворена. Ако се пъкна сега до нея, тя ще се претърколи към мен и ще ме прегърне с другата ръка.

Какво значение има, дявол да го вземе, това, че леглото е купено с нейни пари? Какво значение има дали убиецът на Лола Фейтфул е Лес Валънтайн? Защо не оставя полицията да сърба тази каша?

При Уестърн Авеню свих нагоре към булевард „Холивуд“. Карах безцелно. Никъде не отивах. Има ли значение накъде ме носи колата? Ето го и студиото на Лари. Ала след като подминах сградата, намалих, направих пълен завой и се върнах. Стори ми се, че нещо мръдна до входната врата. Може да е бездомник, който нощува там. Но какво ми пречи да проверя? Има ли значение?

Спрях пред къщата, извадих фенерчето от жабката и осветих входа. В дъното, колкото се може по-далеч от снопа светлина, се гушеше Ейнджъл, втората съпруга. Загасих и слязох от колата, но тя

междувременно хукна нагоре към Холивуд. Само това липсваше, да играем на гоненица. Поех дълбоко въздух и се юрнах подире ѝ. Настигнах я чак когато завиваше зад ъгъла и се канеше да поеме на запад. Ако не беше счупила тока на обувката си, може би щеше да ми избяга.

— Аз съм, Марлоу. Същият, който откара Лари.

Тя дишаше на пресекулки, скимтеше от страх и не можеше да проумее кой съм. Опитваше се да се изскубне от мен, та се наложи да стисна здраво ръцете ѝ.

— Марлоу — повторих. — Ваш приятел и закрилник. Нищо лошо няма да ви сторя.

Постепенно, бавно, тя престана да се дърпа, докато накрая утихна, все тъй запъхтяна. Раменете ѝ се тресяха, по страните ѝ се стичаха сълзи. Продължавах да стискам китките ѝ, но тя вече не замахваше да ме удари и не се опитваше да се изтръгне.

— Аз съм — продължих да я увещавам. — Марлоу среднощният рицар. Спасителят на закъсали дами от входовете.

Бях толкова уморен, че се чувствах замаян.

— Къде е Лари? — попита тя.

Не отговорих, защото ме заслепиха ярки фарове. Колата се появи внезапно иззад завоя и рязко закова до нас на бордюра.

— Стой не мърдай! — Полицейски глас — отегчен, нетърпящ противоречие. В светлината на фаровете от двете ми страни се появиха двама. — Ръцете върху колата! — нареди същият глас.

Разперих ръце върху покрива на колата. Единият раздалечи с ритник краката ми и ме претърси за оръжие. Измъкна пистолета изпод мишницата ми. Взех да се чудя за какъв дявол го нося, като някой все ми го отнема. Полицаят отстъпи назад, по-далеч от мен.

— Документ за самоличност?

Извадих за кой ли път портфейла, подадох му го, а той освети с фенерче съдържанието. И двамата бяха цивилни, единият въздебел, с вратовръзка накриво, другият, комуто принадлежеше гласът, дългнест, по тениска и джинси. Пистолетът му беше в кобур, вдянат в колана на джинсите.

— Името ми е Боб Кейн — представи се той и ми върна портфейла. — Би ли ми обяснил защо преследваш дамата?

— Исках да я закарам у тях.

Кейн се ухили самодоволно.

— Чу ли го, Горди? Просто искал да я откара.

Горди не беше прибрал пистолета, но го държеше отпуснат, с дулото надолу.

— Не може да бъде! — възхити се той. На главата си имаше сламена шапка с широка цветна панделка.

— Тя май не беше много съгласна — продължи Кейн. — Дори ми се видя, че бяга, колкото ѝ държат краката, само и само да се спаси от теб.

— Това е, защото в първия момент не ме позна.

— Познавате ли този човек? — попита я Кейн. Очите му зад дебелия стъкла на очилата изглеждаха любезни и безсърдечни, леко уголемени.

Ейнджъл кимна.

— Да.

— Тогава защо бягахте?

— Нали ви каза — в първия момент не го познах.

— А откъде го познавате?

— Той е... приятел на мъжа ми.

— Нима? Вярно ли е, Марлоу?

— По-скоро познат.

— Ами? — Кейн отстъпи назад и се облегна на вратата на колата. Скръсти дългите си ръце и известно време ни разглежда, без да продума. — Марлоу — рече накрая. — Къде съм срещал това име? Не беше ли ти този, който откри трупа в кабинета на мъжа ѝ?

— Да.

Не потръгна добре, а на всичкото отгоре имах чувството, че ще стане по-зле.

— А сега случайно се навърташ около къщата, още по-случайно попадаш на жена му, хукваш да я гониш, а тя бяга, защото не те била познала.

— Точно така.

— Ако бях умно ченге, нямаше да дежуря на улицата в четири часа сутринта. Явно тази работа не е за моята уста лъжица. Но че не ти е чиста работата, това и слепият ще го види.

— Много си скромни.

— Сигурно, ама какво да правя, такъв съм си. Нали нямаш намерение да отпътуваш надалече, Марлоу?

Аз само свих рамене.

— Искате ли да ви откара у дома, госпожа Виктор?

Ейнджъл кимна.

— Тогава добре.

— Боб — обади се Горди. — Редно е да ги приберем в участъка.

— Това пък защо?

— Ами да ги разпитаме. Ще ги задържим до сутринта, та да може лейтенантът да поговори с тях.

— Жената се тревожи за мъжа си. Нека я откара.

— По дяволите, Боб!

— Горди, единият от нас е сержант, другият не е. Да си спомняш случайно кой от двама ни е сержантът — ти или аз?

— Ти, Боб.

Кейн кимна.

— Хайде, господин Марлоу, откарайте госпожа Виктор. А ние ще ви следваме с колата, да не би да се изгубите.

И ми върна пистолета. Прибрах го в кобура — да си е на мястото за следващия, който реши да ми го отнеме, и двамата с Ейнджъл се запътихме към моя олдс. Потеглих, а в огледалото видях как фаровете на полицейската кола се престоиха зад нас.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Къде е Лари? — повтори Ейнджъл въпроса си. Беше се сгушила на предната седалка до мен. Часовникът на таблото показваше четири и седем.

— На сигурно място.

— Искам да го видя.

— Изключено. Ще отведеш ченгетата право при него.

— Къде е?

— По-добре да не знаеш.

— Аз съм негова жена, господин Марлоу — извърна се тя към мен.

— Затова именно те следяха.

— Следяха ли ме?

— Да не мислиш, че случайно бяха там. Сложили са ти опашка. Тя се обърна назад и се загледа в светлините на фаровете.

— Значи ме следят?

Все едно, че през последния половин час нищо не се случило.

— Да.

— Той добре ли е?

Спря да гледа назад, седна върху единия си крак и праметна ръка през седалката. Леко се наведе към мен, докато задаваше въпроса.

— Добре е, Ейнджъл. В безопасност. Много му липсваш.

Тя кимна.

— И на мен ми е мъчно за него.

Бяхме единствените на шосето за Венис. Полицаяте ни следваха на две-три коли разстояние.

— Какъв сте?

— Частен детектив. Разследвам един случай.

— Приятел ли сте на Лари?

— Виждал съм го само веднъж, същата нощ, когато избягахме от полицията.

— Тогава защо му помагате?

— И аз не знам.

— Това не е отговор.

Фаровете отзад осветяваха вътрешността на колата. Очите ѝ бяха огромни, тъмни, със сладост.

— Съгласен съм. Според мен той не е убил жената, но имам чувството, че е от хората, които няма да се отърват лесно от полицията. Нито е нахакан, нито има връзки. Ще му лепнат убийството като едното нищо. Ще го съдят по бързата процедура и докато се усети, ще лежи в Чино с доживотна присъда.

— Лари не може да убие човек.

— И аз съм на това мнение. Женени ли сте?

Тя кимна. В този малък жест имаше гордост, доволство, но и нещо повече — закрила. Така би кимнала майка, ако я попитате нейно ли е бебето.

— От четири години.

— Чувала ли си името Лес Валънтайн?

— Не.

— А Мюриъл Блакстоун?

— Не.

Бяхме на булевард „Уилшайър“, при Пасифик завихме наляво и продължихме покрай безлюдния плаж. Лунните струи по вълните само подсилваха пустошта на океана, неговата безкрайност, плискаща се от бреговете на Занзибар.

— Лари много е закъсал, нали?

— Полицията го издирва във връзка с убийство.

— Но той не е убил! Не, неприятностите му са от друго естество. Защо го търсехте още преди убийството?

Луната придаваше, особено величие на сградите — приличаха на мавърски замъци. Излющената мазилка и обелената боя бяха замазани и заличени.

— Отговорете, господин Марлоу.

— Има един съдържател на казино на име Липшулц. Лари му дължи пари. Та той ме нае да го издиря.

Тя кимна, като че ли в отговор на свои си мисли.

— Май не за пръв път се наиксва в подобна каша? — попитах аз.

— Той е художник, господин Марлоу. С развито въображение. Не че ми е мъж, но казват, че е гениален фотограф.

— Е, и?

— Импулсивен е, не играе по правилата. Действува според чувствата си. Артистична натура.

— Значи залага на чувствата.

— Да.

— А в такива случаи не винаги се печели.

— Така е, но той трябва да има свобода за интуицията си, разбирате ли? Да му вържеш ръцете, значи да го задушиш.

— Да е имал други главоболия?

Тя помълча, загледана в сребърния океан. Долу на брега, малко над линията на прибоя, спяха бездомници, притиснали до себе си парцаливите си принадлежности.

— Мисля, че е имал женски неприятности.

— Какви по-точно?

— Не знам, не ми е казвал. А и аз не питам.

— Защо?

— Защото го обичам.

Като че ли това бе отговор на всичко.

— Тогава кое те кара да мислиш, че става дума за жени?

— Женски гласове го търсеха по телефона. След това беше много ядосан.

— Аха.

— И...

Тя наведе очи към скръстените си в скута ръце. Аз чаках, заслушан в шума на колелата по асфалта.

— И? — повторих.

— Видях и една снимка.

Аз чаках.

— Снимка на жена. Беше без дрехи и позираше...

Загледа още по-втрещено ръцете си. Ако светлината беше по-добра, сигурно щях да видя как се изчервява.

— Подканващо? — подсказах аз.

— Да.

Едва я чух.

— Ти не го ли попита...

— Не. Снимката беше отпреди да се познаваме. Това време си е само негово. Няма нищо общо с мен.

— Значи му имаш доверие?

— В смисъла, който влагате, да. Той също ме обича.

— И би трябвало.

Спрях до къщата, в която живееха двамата с Лари... когато той не живееше при другата си жена в Пудъл Спрингс. Ейнджъл слезе от нейната страна, аз също слязох и заобиколих колата. Полицаяте спряха малко зад нас.

— Ще те изпратя до входа.

— Няма нужда.

Усетих тревожна нотка в гласа ѝ.

— Само колкото да се убедя, че всичко е наред. Аз също съм влюбен — в жена си.

Внезапно тя се усмихна — като слънце след дъждовна нощ.

— Толкова е хубаво, нали?

— Да.

Тръгнахме рамо до рамо към вратата, тя отключи и влезе.

— Благодаря — каза преди да затвори.

Чух дръпването на резето и се върнах при олдса. Когато потеглих, другата кола примигна веднъж с фаровете, загаси ги и остана на пост.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Линда много мрази да ме няма цяла нощ. И аз самият не обичам, но какво можех да направя. След като обсъдихме този въпрос през по-голямата част от предиобеда, хапнах няколко яйца и легнах да си отспя. Когато се събудих, минаваше четири. Изкъпан и избръснат, ухаещ като пустинно цвете и неуязвим като броненосец, аз потеглих към клуб „Агония“ да докладвам на работодателя си.

В светлината на ослепителното слънце паркингът беше също тъй пуст, както при предишното ми идване. Паркирах на старото място под вертикалната решетка на крепостната стена и минах през същата врата, която пак беше открената. Това, изглежда, е почеркът на Липи — да държи казиното постоянно отворено за всеки балама. Липсваха само двамата главорези. Липи ставаше небрежен. Прекосих игралната зала и почуках на кабинета му. Отговор не последва. Едва ли биха оставили входната врата отворена, ако в клуба няма никой. Отново почуках. Все тъй нищо. Натиснах бравата. Вратата се отвори, влязох и го видях. Но още преди да го зърна, знаех каква гледка ме очаква. Климатичната инсталация беше забавила разложителния процес, но мирисът на смърт ме лъхна още с отварянето на вратата.

Липи седеше във въртящия се стол зад бюрото, с гръб към мен. Главата му отпусната, брадичката подпряна на гърдите. Ръцете му почиваха върху страничните облегалки, сковани от смъртта, пръстите бяха започнали да подпухнат. Косата на тила се беше сплъстила от черната съсирена кръв. А към дъха на мъртвец се прибавяше мирис на опърлена коса. Изходното отворстие на курушума беше почерняло. Заобиколих писалището и приклекнах пред Липи. Лицето му бе започнало да се подува.

Бавно се изправих и огледах стаята. Никакви признаци на борба, не видях и нещо да липсва. Върху бюфета имаше бутилка хубаво уиски, кофичка за лед с вода на дъното, чаша. Чекмеджетата на кантонерката бяха затворени и заключени. Не личеше да е правен опит да се отварят с желязо или нещо подобно. Върнах се в казиното и го

обходих, а празнотата на залата бавно ме проникна. От двамата телохранители нямаше и следа. Вероятно се бяха наредили вече пред борсата на труда.

Въздъгнах шумно в пустотата на казиното. Може би съм сбъркал с професията. С моя талант да откривам трупове е трябвало да стана погребален агент. Върнах се в кабинета. Липи, изглежда, си е седял най-спокойно, зяпал е през прозореца и се е любувал на пустинята, когато някой се е пресегнал през писалището с малокалибрен пистолет и му е теглил куршума. След което се появявам аз и го намирам. Вдигнах слушалката на телефона и набрах номера на полицията. Поне в най-скоро време нямаше да съм сам.

Двама от патрулиращите по автострадата с ръмжащ на високи обороти мотор изпревариха с трийсет секунди двойката заместник-шерифи от Ривърсайд и с две минути полицейската кола от Пудъл Спрингс. Клубът беше извън тяхната юрисдикция, но това не им попречи да довтасат. Униформените се заеха да душат наоколо, да ме предупреждават нищо да не пипам, да оглеждат местопроизшествието и изобщо да си убиват времето до появата на двамата цивилни от Ривърсайд, придружени от лаборанти и кръглолик лекар-експерт.

Изявлението си направих пред някой си Фокс. Тъмнокос, с опъната кожа, вирнал слънчевите очила високо на челото си.

— Защо ми се струва, че съм срещал името ти в нашия бюлетин? Не беше ли открил труп някъде в Холивуд?

— Природна дарба, какво да се прави — отвърнах скромно. — В разгара на сезона откривам по два-три на ден.

— А може би не само ги откриваш?

— Как позна? Първо им пробивам черепите, ей-така, без повод, а сетне незабавно викам полицията и чакам да започне да ме подозира. А най-обичам да ме разпитват ченгета.

Фокс кимна и се загледа в бележките, които беше водил, докато аз говорех.

— И ние си падаме по тази работа. Нали няма какво друго да правим, освен да се наддумваме с второразредни частни ченгета от пустинята.

— Бях второразрядно частно ченге от Лос Анжелос, но се преместих тук след като се ожених.

— Много ни е провървяло. Значи твърдиш, че Липи те е наел да издириш негов длъжник.

Кимнах.

— Как се казва?

Не отговорих. Фокс пое дълбоко въздух.

— Марлоу, ако си успял да научиш нещо друго, освен как се наднича през хорските ключалки, би трябвало да знаеш, че става дума за убийство и този, който го е вързал, без да се издължи на Липи, е заподозрян. Укриването на името му е предостатъчно, за да ти отнемем разрешителното и да те хвърлим в дранголника.

Кимнах, защото беше прав. Така си бях заврял главата в торбата заради Лари Виктор/Лес Валънтайн, че се чувствавах като щраус с щръкнало нагоре дупе.

— Казва се Лес Валънтайн. Живее в Пудъл Спрингс.

Фокс погледна единия от пудълспрингските полицаи, младо момче с издути бузи и къса руса коса.

— Монсън, да познаваш някой от Спрингс на име Лес Валънтайн?

Монсън кимна и прошепна:

— Може ли да ви кажа нещо насаме, господин сержант?

Фокс повдиг на вежди и последва младока в другия край на стаята. Застанаха до вратата на кабинета и си казаха нещо тихо, а аз, докато чаках, извадих лулата, натъпках я и дори успях да запала. Лекарят беше приключил с огледа на трупа. Влязоха двама по работни гащеризони с торба за мъртвеца и ниска платформа на колелца. Вкараха криво-ляво вкочанения Липи в торбата, дръпнаха ципа и си тръгнаха. На излизане Липи се блъсна в рамката на вратата.

Двамата приключиха поверителния си разговор и Фокс се върна при мен.

— Монсън каза, че този Валънтайн бил женен за дъщерята на Клейтън Блэкстоун.

— Защо трябваше да го шепне?

— Също така твърди, че ти самият си зет на Харлан Портър.

— И това ли трябваше да се шепти?

— И двете. Не искаше да разбереш, че на нас, честните и почтени блюстителни на закона, подобни неща все пак ни правят впечатление.

— Наистина ли се впечатлявате?

— Може би не, но някъде по веригата все ще се намери някой.

— За Харлан Портър няма какво да се безпокоите.

— Ами да, какво има да се безпокоим? На мен не ми пука, на теб не ти пука, а пък на шерифа, дето му предстои преизбиране наесен, дори никак. И докато продължава да не ти пука, би ли почакал в казиното, докато се оправим? Може да се наложи да продължим този разговор.

Чаках около час в игралната зала и си пуших лулата, докато лаборантите тичаха напред-назад, а Фокс през повечето време говореше по телефона.

Към седем и половина вечерта излезе от кабинета.

— Бихме искали да поприказваме още малко, господин Марлоу. Ще отскочим до Пудъл Спрингс, че е по-близо.

— Аз съм с кола.

— Монсън ще ви придружи.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Бяхме в стаята за разпити в полицейското на Пудъл Спрингс. Освен мен, специалния, гост, присъствуваха една стенографка с коса като розово фламинго, сержант Уайтстоун от Пудъл Спрингс, Фокс, лейтенант Уилтън Кръмп, главен следовател на Ривърсайд, и гвоздеят на програмата Бърни Оулз. Кръмп беше със закръглени рамене, дълги ръце и къс врат, с широк и плосък нос между свинските очички. Китките на ръцете му бяха целите в косми. Беше се издокарал в черен костюм с жилетка и борсалино на главата, килнато на тила.

— Дай да се разберем, Марлоу — започна той. През цялото време дъвчеше тютюн и плюеше в картонена чаша, която стискаше в ръка специално за целта. — Известно ми е, че си зет на Харлан Портър и държа да те осведомя, че това не ми прави никакво впечатление.

— Жалко! — разочаровах се аз. — Тъкмо щях да те каня на танц.

Както държеше чашата в лявата си ръка, той бръкна с дясната под сакото си и измъкна плетен кожен каиш. Показа ми го с усмивка — широка, гадна, изплескана с тютюн усмивка, и леко се плесна по хълбока с каиша.

— Не разполагам с много време, Марлоу. И нямам никакво време за шегички и игрички. В течение на една кратка седмица намираш два трупа и двата — застреляни в главата с малокалибрен пистолет. Имаш ли да кажеш нещо по въпроса?

— Късмет и толкоз.

Кръмп се плесна отново по бедрото и се наведе към мен. Дъхаше на човек, пийнал уиски, а след това смукал сен-сен. Беше толкова близо до мен, че забелязах червените жилки в очите му.

— Внимавай, Марлоу! — гласът му издаваше, че едва се сдържа. — Много внимавай.

Усмихнах се вежливо.

— Значи ние сме тъпи полицаи — продължи Кръмп, все тъй долепен до мен, — а ти умното, богато, частно ченге знаеш неща, за които ние и представа си нямаме.

— Не съм богат — поясних аз. — Жена ми е богатата.

Кръмп продължи, все едно че нищо не съм казал.

— Само че съобразихме да си зададем въпроса, дали пък не съществува връзка между двата трупа. И дали не разправяш едно на ченгетата в Лос Анжелос, а на нас друго. Лейтенант Оулз например, толкова силно си зададе тези въпроси, че си направи труда да пристигне чак тук, след като му се обадохме и го известихме, че сме имали удоволствието да разговаряме с теб.

Оулз се беше облегал на отсрещната стена, нахлупил шапка до очите, кръстосал ръце пред гърдите.

— И нека попитаме също така — обади се гой, — докато Кръмп не ми е изкарал и на мен ума, какво търсиш на Уестърн и Сънсет в три и половина през нощта с Ейнджъл Виктор, която случайно се оказва съпруга на главния заподозрян в убийството на Лола Фейтфул.

— Ако не ми даде задоволителни отговори — намеси се Кръмп, — няма да мине само с едно сплашване.

И изгледа кръвнишки Оулз, след което прехвърли същия поглед върху мен.

— Ако убедиш този смрадлив лешояд Да не се завира в лицето ми — обърнах се към Оулз, — може и да поговорим.

Все тъй наведен към мен, Кръмп ме плесна с каиша отстрани по коляното. Болката прониза крака ми и в двете посоки и стигна до слабините. Кракът ми моментално запулсира. От ъгъла на устата му се проточи тютюнева лига.

— Смрадлив лешояд, значи! — изсъска той.

Все тъй облегал с кръстосани ръце на стената, Оулз произнесе спокойно:

— Прибери бича, Кръмп.

Кръмп се изправи и го изгледа убийствено:

— Върви по дяволите! Той е мой затворник!

Оулз измъкна една от почти невидимите си пури, пъкна я в уста и запали. Сетне се отлепи от стената, прекоси разхлабено стаята и застана точно пред Кръмп с лице, почти опряно в неговото. Докато говореше, от устата му излизаше пушек.

— Или ще разкараш бича — произнесе тихо и кротко, — или ще го прекарам през зъбите ти.

Кръмп политна леко назад, като че ли някой го бутна. Около миг и двамата мълчаха, все тъй почти долепени един до друг. Кръмп пръв не издържа:

— О, по дяволите!

И като скри каиша в задния си джоб, рязко се обърна и напусна стаята. Оулз се усмихна, като че ли само той беше чул някакъв виц, и се върна на предишното си място, да подпира стената.

— Дай сега да поговорим като хората, Марлоу. Спокойно, за никъде не бързае. Цялата нощ е пред нас. Фокс ще представлява Ривърсайд.

Извадих цигара, запалих и вдишах дълбоко дима. Може би беше време да се разтоваря, да им разкажа онова, което не им беше известно, да ги пусна да се оправят, а аз да се прибера у дома и да си пийна няколко гимлета в компанията на жена си. Щом разберат, че Лес е дължал на Липи пари, че Лес е също така Лари с когото Лола се е карала, преди да свърши като труп в неговото студио, всичко ще си дойде на мястото. Лари ще се разкара, Мюриъл ще остане пак сама, а Ейнджъл с големите очи и сладката усмивка...

— Липи имаше двама телохранители, които му ходеха по петите — казах. — Който го е пречукал, първо е трябвало с тях да се справи.

Оулз нито помръдна, нито се обади.

— Според мен е жена — продължих. — Първо калибърът на пистолета, второ близостта. Липи е бил обърнат с гръб. Скочът беше върху бюфета, явно се е канел да пийне. Но чашата е само една. Може да е имал любовна среща, която е свършила зле.

Оулз свали шапка и я хвана за периферията, отпуснал ръка покрай тялото. Пуретата беше все тъй в устата му, но той заговори без да я вади:

— И ние разбираме от тези работи, Марлоу. Можем да си направим изводите и без теб.

Свих рамене.

— Това е единственото, с което разполагам, Бърни.

Той взе да се потупва с шапката по бедрото, измъкна пурата, избута с език парче тютюн изпод горната си устна и го изплю предпазливо в ъгъла на стаята.

— Да откриеш два трупа за една седмица може да е случайно, но за трийсет и две години полицейска работа за пръв път попадам на чак

такова съвпадение.

Не намерих какво да кажа. Затова премълчах.

— Ние полицаите никак не обичаме съвпаденията, Марлоу. Те наникъде не водят. Да вярваш в тях е все едно да вярваш в задънени улици. А ченгетата мразят задънените улици, Марлоу.

— Знам. И на мен не ми харесва. Пречи ми на съня.

— А ти не просто откриваш два трупа за една седмица, ами го правиш докато издирваш Лес Валънтайн, който да вземе да се окаже зет на Клейтън Блэкстоун.

— А Клейтън Блэкстоун явно те смущава с нещо.

— Аха. И мен не ме лови сън.

Отиде при едно от издрасканите кленови бюра и пушна пурата си в книжна чаша, до половината с кафе. После пак ме погледна:

— Вече нямаш клиент. Няма кого да пазиш. Освен себе си, разбира се.

— Друго не мога да ти кажа, Бърни.

— Може би трябваше да го оставите на Кръмп, той да се разправя с него — обади се Фокс.

— Кръмп е главорез с полицейска значка. Не го понасям — отвърна Оулз.

Всички замълчахме. Розовокосата стенографка беше готова да записва, само дето нямаше какво.

Оулз въздъхна.

— Добре, Марлоу. — После се обърна към сержант Уайтстоун. — Може ли да използвам пандиза ти?

— Разбира се.

— Прибери го тогава. Да покисне в килията. Току-виж си опреснил паметта.

— Какво обвинение ще му предявим?

— По твой избор — отговори Оулз. — Все ще ти хрумне нещо.

След което си сложи шапката и излезе.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

В затвора на Пудъл Спрингс цареше тишина и спокойствие. Освен мен имаше още един-двама затворника, но поради късния час всички спяха. Тишината се нарушаваше само от естествените шумове, издавани от спящи мъже — по някое изхъркване, промърморване, еднократно изхлипване.

Лежах загледан в тъмнината. Навън, в напредващата нощ, животът продължаваше. Едни вечеряха късно, други се обичаха, трети гледаха телевизия или кротко спяха с кучето до леглото и мъркането на хладилника в кухнята. Затворът беше пристройка до сградата на полицейския участък и до слуха ми долиташе шумът на пристигащи и заминаващи патрулни коли: говор по радиостанциите, нечленоразделен в нощта, скърцане на гуми по чакъла, а веднъж и истеричният писък на сирена, когато една от колите потегли с рязко натисната газ. Но през по-голямата част от времето нямаше какво да чуя, нито какво да правя.

Питах се дали Липи щеше да е жив, ако бях изплюл пред полицаите каквото зная. Или поне толкова, колкото казах на Блэкстоун. Хора като Липи поначало се движат по ръба на пропастта, ала смъртта е падане от голяма височина. Блэкстоун нямаше основания да го убива, дори ако беше научил, че Липи преследва Лес заради парите. Една дума от шефа би била достатъчна. Виж Лес имаше интерес да го ликвидира, както имаше интерес да премахне и Лола Фейтфул — изнудване, свързано с някаква снимка. Убиецът на Лола бе прочистил и папките на Лари. Неволно се усмигнах в мрака. Когато беше в Пудъл Спрингс, го наричах Лес, а в Лос Анжелос — Лари. Нищо чудно, че се бях объркал. Дали не търсеха някаква снимка? Защо са му на убиеца папките? Защото е търсел нещо и не е имал време да прегледа всичко на спокойствие. Ако Лари я беше очистил, той щеше да знае какво има в папките. Нямаше да ги изнася всичките. От друга страна, може да го е сторил, за да не ги намери полицията, макар че по будките се продават много по-откровени произведения от неговите. Все пак нищо чудно да се е чувствувал неудобно.

Пазачът мина по коридора покрай редицата килии. Гумените му подметки поскърцваха. Пред всяка килия спираше, слушваше се и пак продължаваше.

Ако изключим Сондра Лий, не познах друга жена от фотографиите. А нейната снимка беше скътана под постелката на багажника ми. Да предположим, че Лари се е съгласил да плати на Лола парите, за които го е шантажирала. Тя се явява на срещата и той я убива, за да си вземе снимката. След това е редно да я унищожи — но дали това е единственият отпечатък, направен от Лола? Толкова ли е била глупава? Едва ли. Шантажиетите трудно се разделят с козовете си. Дори глупавите шантажисти.

Допуши ми се. Нямах цигари, нямах лула, а като ще говорим за нямане, бяха ми взели дори връзките на обувките. Станах и направих няколко кръга из тясната килия. Но надеждата да ми се доспи остана излъгана. Пак легнах на тясната койка. Чаршаф нямаше, само дюшек и одеяло. Бил съм в килии, където и това е липсвало. Ех, Марлоу, романтичен рицарю! Защо да не е Лари убиецът! Нищо, че има хубава голямоока жена, която го боготвори. Дали тя е законната съпруга? Като се измъкна оттук, ще проверя какво гласи законът за многоженството. Напоследък не бях разследвал подобни случаи.

Взех да дишам дълбоко.

Къде беше снимката? Лола сто на сто е пазила някъде едно копие. В къщата ѝ го нямаше. Ако полицията го беше намерила, щяха да имат следа, а те бяха в същото неведение, както и аз, дори по-голямо. Дали не е в депозитна кутия в някоя банка? Тогава къде е ключът? А и дърти непрокопсанички като Лола, с продрани от уискито гласове, рядко държат депозитни кутии в банките. Може да е дала негатива на някоя приятелка на съхранение. Само че дърти непрокопсанички като Лола, с продрани от уискито гласове, не доверяват на приятелките си нищо ценно. Най-простото решение отново ме отвежда при Лари. На въпроса кой е убил Липи, лесният отговор беше Лес. А между Лес и Лари имаше знак на равенство.

Пак се заех да дишам дълбоко.

Най-сетне малко преди да съмне се унесох и сънувах, че съм влюбен в огромна снимка на Линда, чисто гола, но щом посегнах към нея, Крачун и Малчо ми я грабнаха от ръцете и хукнаха да бягат в пълен синхрон.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

В шест сутринта ми донесоха топло кафе и стара кифла. Седнах и хапнах. Главата ме болеше, коляното пулсираше ритмично. Докоснах мястото, където ме цапардоса Кръмп. Беше подуто и натъртено. Стомахът ме присвиваше, докато пиех кафето. Бях спал най-много два часа.

Към десет и половина по коридора се зададе друг пазач и спря пред моята килия.

— Окей, Марлоу, свободен си.

Надигнах се сковано и закуцуках след него по коридора, после нагоре по стълбите до приемната. Там ме чакаха Линда и някакъв тип в бял костюм и ярка риза.

Мъжът каза:

— Господин Марлоу, аз съм Хари Симсън. Съжалявам, че толкова се забавихме, но трябваше да чакаме да отворят съда, за да ни издадат документа за освобождаването ви.

Беше загорял от слънцето, обут в лъскави черни обувки със златна верижка, прекарана през езика на всяка. Ризата му беше разкопчана почти до пъпа и гърдите му приличаха на дъска за пране, от едновременните. Космите по гърдите бяха побелели. Имаше гъсти мустачки, а в твърдата чуплива коса забелязах още бели косми. На малкото пръстче на едната ръка имаше пръстен. Пудълспрингски адвокат. Още малко и ще започне да ми вика „миличък“.

Линда стоеше малко зад него. Уста не отваряше. Очите ѝ се бяха вкопчили в мен и почти физически усещах тежестта на погледа ѝ. Взех си обратно вещите, подписах разписка за получаването им и тримата си тръгнахме. Зад нас не прозвучаха сирени. Кадилакът на Линда беше паркиран до надписа *Паркирането забранено. Само за полицейски коли*, редом с открит мерцедес, за който веднага се досетих, че е на адвокатата.

— Твоята кола къде е? — попита тя.

— Отзад.

— Ще дойдеш с мен, а после ще пратя Тино да я докара. Видът ти е ужасен.

Едва ли обаче колкото самочувствието ми.

— Може да ви викат на съд — обади се Симсън. — Ще се опитам да предотвратя каквото мога, но не гарантирам, макар че името на господин Потър все нещо означава.

— Повече от моето.

Линда отвори дясната врата на кадилака.

— Влизай, мили.

— Да предам ли нещо на баща ви? — попита адвокатът.

— Само му благодарете. Аз ще му се обадя по-късно. Тя заобиколи колата, пъкна се зад кормилото и ние потеглихме.

Когато пристигнахме у дома, ми рече:

— Изкъпи се и поспи. После ще говорим.

Бях прекалено уморен, за да ѝ противореча. Направих каквото ми каза, само че в обратен ред.

В шест часа вечерта се чувствавах вече почти човек. Изкъпан и избръснат, седях край басейна по копринен халат и притисках до коляното си гумен контейнер с лед. Тино ми поднесе двоен гимлет с водка и лед, единичен за госпожата. Гимлетът имаше сламен цвят и беше бистър като сълза в квадратната чаша от дебел кристал. Ветреецът, който придружи здрачаването, вълнуваше леко повърхността на водата. Потопих нос в гимлета и усетих как нервните ми окончания се разхлабват до пълно облекчение. Погледнах Линда. Седеше странично в шезлонга, опряла крака на каменния под, приведена напред, обвила чашата в ръце, събрала колене.

— Татко е бесен — каза.

— Много важно — отговорих аз.

— Той те измъкна от пандиза.

— Много важно — повторих. — Ти как си?

Жена ми бавно поклати глава и наведе очи към чашата, като че ли на дъното ѝ щеше да намери отговора, който не ѝ идваше на езика.

— Не ми е за пръв път, Линда. Риск на професията. Също както скуката и дюстабана.

— В полицията казаха, че си пречел на разследването.

— В полицията казват, каквото им отърва. Искаха да научат от мен нещо, което не можех да им кажа.

— И затова те напъхаха в затвора? Законно ли е?

— Вероятно не, но постоянно го правят. След време започваш да им влизаш в положението.

— А законно ли е да не им кажеш каквото знаеш?

— Отговорът е пак същият. Не можеш да си вършиш работата и да запазиш самоуважение, ако оставиш на полицията да решава как трябва да постъпваш.

— Откровено казано, не виждам как е възможно едновременно да си вършиш работата и да уважаваш себе си.

— Понеже е свързано с периодични отбивки в затвора ли? Или защото съм принуден да имам вземане-даване с нисшите съсловия?

— По дяволите, Филип, не е честно! Не нося вина за богатството на баща си!

— Така е, права си. Но и аз не съм виновен. В едно нещо обаче можеш да си сигурна — в страна като нашата няма начин да натрупаш в хралупката колкото Харлан Потър, без да минеш тук-таме по диагонала и да нарушиш някои правила, или без да прекараш поне част от времето си в компанията на хора, с които не би яла хляб и сол.

Линда заклати бързо-бързо глава.

— Нищо не знам за това. Не искам и да знам. В едно обаче съм сигурна — че ние с теб не сме женени в смисъла, в който аз го разбирам. По цели ноци те няма. Нито знам къде си, нито какво вършиш. Може да те убият без изобщо да разбере. Събуждам се сутринта и научавам, че си в затвора. Моят съпруг. Тук. В затвора на Спрингс.

— Какво ли ще ти съобщят по обяд?

— По дяволите, Марлоу, не бъди сноб на тема бедност! Това са мои приятели и тяхното мнение значи нещо за мен. Искам и за теб да започне да означава нещо. Ще ми е неприятно, ако разбере, че ми се надсмиват зад гърба заради теб.

— Те от всяко положение ще ти се подиграват. И не защото съм частен детектив, не защото съм прекарал нощта в затвора. Ще се смеят, защото съм неудачник. Защото нямам пари. В тази наша велика република по това се съди за човека, миличка.

— Но аз имам пари, достатъчно и за двама ни!

— Поради което, както се опитвам от известно време да ти обясня, не мога да ги ползвам. Единственият начин да се спася от

провала е, като запазя свободата си, като съм съвършено волен, единствен господар на себе си. Аз, Марлоу, сър Галахад от тинята. Аз решавам какво да правя. Никой не може да ме купи, да ме насили да действам против волята си, дори с любов. Ако имаш пари, си постигнал много, но с цената на какво?

Речта беше твърде дълга за мен. Прокарах я с малко гимлет. Не помогна. Гимлетите са за ранни следобеди в тихи барове, където масите са лъснати, светлината се процежда през бутилките, а барманът е с колосана бяла риза, със запретнати ръкави. На чаша гимлет трябва да се държите за ръце през масата, нищо да не казвате, а всичко да си знаете. Оставих чашата върху бамбуковата масичка. Линда дори не бе докоснала своята, използваше я само да се взира в нея.

— Когато си легнем — каза тя монотонно, — ако случайно си у дома, върху скрина до портфейла и ключовете от колата ти има пистолет.

— Едно време спях с пищова между зъбите, но тук в пустинята реших, че не е толкова опасно.

Тя вдигна очи от гимлета и ги впери в мен.

— Нищо няма да излезе — каза накрая и стана, все тъй с чашата в ръце. — Не казвам, че тя си виновен, просто виждам, че не се получава.

Обърна се и влезе в къщата.

Вдигнах почти недокоснатия гимлет и го погледах известно време, без да пия, след което с едно отмятане на китката го лиснах върху плочника, грижливо захлупих празната чаша на масичката, облегнах се в шезлонга и се заслушах в топенето на леда о коляното ми.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Тази нощ спях в стаята за гости. Сутринта излязох рано. Пих кафе в едно заведение в Ривърсайд, в което продаваха освен това пълнени със сирене мексикански палачинки и ключодържатели с „истински“ кюлчета злато. Докато карах към къщата на Мюриъл Валънтайн, пустинята ми изглеждаше по-сурова от всякога. Почвата ми се видя спечена и ерозирана като сприхава стара вдовица, а кактусите като че ли имаха по-непукистки вид от вчера. По неприветливото безучастно небе нямаше нито облаче и горещината вече напираше, суха и неотстъпна. Отвори ми млад прислужник и ме накара да чакам в антрето, докато повика госпожа Валънтайн.

Тя най-сетне се появи, неприветлива като пустинята. Очите ѝ бяха зачервени и подпухнали, устните — стиснати.

— Няма го — каза направо. — Търся съпруга ви.

— Разбрах. Не знам къде е.

Връхчето на езика ѝ се стрелна, докосна долната устна и се скри.

— Кога замина?

— Още на другия ден, след като го докарахте.

— Сигурно разбрахте, че Липшулц е убит.

— Да.

— А знаете ли, че работи за баща ви?

Тя се дръпна назад, като че ли ѝ заврях змия в лицето.

— Баща ви е собственикът на клуб „Агония“ — добавих.

Нищо не каза. Гледаше ме с изопнато лице и само от време на време прекарваше език по долната си устна. Аз също я гледах. Стояхме и се гледахме. Накрая се обърнах, излязох и затворих след себе си. Тя явно се чувствуваше по-зле и от мен. Влязох в олдса, постоях известно време, загледан в нищото, дадох газ и потеглих към Лос Анжелос.

Ейнджъл беше на верандата, впила очи в брега. На чинийка до нея съхнеше препечена филийка, а чайт в чашата беше почернял от киснещата се вътре торбичка с повесено етикетче. Седеше в люлеещ

се стол, обвила с ръце вирнатите нагоре колене, върху които подпираше брадичка. Столът леко помръдваше, но тя не се люлееше.

— Няма го — каза, щом ме видя.

— Него ли чакаш?

— Да. Не отидох на работа. Не съм в състояние. Трябва да съм тук, в случай че се появи.

— Изгубих му следите. Вече не е там, където го оставих.

Столът помръдна, но Ейнджъл нищо не каза.

Шумът на прибоя, притъпен от пясъка, ме притискаше в гръб. По брега сновяха хора. По-нагоре огромен багер разчистваше дюните, освобождаваше терен за ново игрище.

— Той е мекотело, нищожество, Ейнджъл. Не те заслужава.

— Обичам го — каза тя и сви рамене.

Столът отново се люшна, после застина.

Мислех си за Мюриъл, за лицето ѝ, измито от всякакви чувства, но тъй наранено. Погледнах Ейнджъл. Ще прости ли и това — другата жена? Господи, та тук става дума за втора съпруга! Този непрокопсаник имаше две жени, и двете луди по него! А аз в най-скоро време нямаше да имам нито една.

— Според теб къде може да бъде?

Поклащане на главата.

— Знам само, че ще се върне. Рано или късно.

— Аз вече не съм убеден, Ейнджъл, че той не е убил Липи.

— Изключено.

— А ако е убил Липи, нищо чудно да е убил и Лола.

Тя само поклати повторно глава — мрачно, без да откъсва очи от брега.

Друго нямаше какво да кажа. Ако е убил Лола и е избягал с моя помощ, бях вътре за убийството на Липи колкото и самият той. Усмихнах ѝ се накриво и си тръгнах. Хвърлих един поглед назад — продължаваше да седи неподвижно, загледана в океана.

Отидох да навестя Бърни Оулз. Беше си в килийката. Празно бюро с телефон, въртящ се стол, шапка, окачена за кука на вратата.

— Харлан Потър ли ти спаси кожата? Или издълба тунел?

— Потър — отвърнах.

— Бас ловя, че той и щерка му са примрели от радост.

— Трябваше да им правим изкуствено дишане.

Седнах на простия дървен стол срещу бюрото му. По стените нямаше картини, писмени похвали в рамки, нито дори прозорец. Оулз беше убил, доколкото знам, поне девет души, някои от тях — както са си мислели, че го държат на мушката. А ето, че кабинетът му беше безличен като келнер.

— Не ми изглеждаш добре, Марлоу. Сякаш нито си спал, нито си ял като хората.

— Лес Валънтайн и Лари Виктор са едно и също лице.

Той седеше килнал стола назад, единият крак, подпрян на извадено чекмедже. Свали обаче крака, завъртя се в стола и стъпи здраво на пода, с двата крака.

— Това сигурно ли е? — Виждах как предъвква новината. — Не бяха ли женени и двамата?

— Бяха.

— От колко време знаеш?

— Отпреди убийството на Лола Фейтфул.

— Ако ни беше казал, Липшулц можеше да е жив.

— Прав си.

Оулз се размърда в стола, сплете пръсти на тила и пак опря крак на чекмеджето.

— Пустинникът Марлоу — рече. — Зоркото око на кинозвездите. Премълчах. Бях си го докарал с честен труд.

— Не смяташ ли, че този път кри картите, докато стана твърде късно? Че заради теб очистиха човек? Липи си го просеше повече от всеки, ако питаш мен, но този път можеше и да отърве кожата.

— Никой не заслужава такъв край, Бърни.

— Ами да, защо не пролееш някоя сълза? И докато ревеш, би ли ми обяснил защо ни държа досега в неведение?

— Защото не мислех, че е той.

— Не си мислил... Кой те е назначил да вземаш такива решения? Та това е полицейска работа, момчето ми!

— Той е несретник и мухльо, но жена му е прелестно момиче, което го боготвори.

— За коя жена става дума?

Свих рамене.

— Ще стигна и дотам. Все още не съм сигурен, че е той, но трябва да призная, че колкото повече се замислям...

— Значи се завираш между шамарите заради случаен човек, само защото има прелестна женичка?

— Изглеждаха толкова щастливи, Бърни. А това е рядко явление. И си рекох, че ако го докопате, ще го хвърлите в пандиза преди адвокатът му да успее да си отвори чантата.

— Знаеш, че не съм такъв човек, Марлоу.

— Знам, Бърни, но знам също, че няма да обърнеш гръб на удобен случай като този. Скарал се с жертвата малко преди да я убият, миналото му, меко казано, не е безупречно...

Обърнах длани нагоре и разперих ръце.

— Според бармана, скандалът с Лола избухнал, след като тя му показала някаква снимка. Да знаеш нещо по въпроса?

— Лари държеше папка със снимки на голи жени. Открих ги, докато претърсвах студиото.

— Сега ги няма. Чии бяха снимките?

— На разни жени, в предизвикателни пози. От онези, за които преди двайсет и пет години можеха да се вземат доста пари.

— Сега обаче ще протегнеш крака от глад, ако разчиташ на това. Стават само за шантаж.

Свих рамене.

— Окей, Марлоу, сега да чуем всичко от началото — бавно, с подробности, всичко да ми се изясни. И след като чуя цялата история и се уверя, че този път не ме мотаеш, ще повикам стенографката да повториш всичко пред нея.

И като навири крака върху бюрото, той си килна стола назад до край и преплете пръсти на корема си.

— Почвай! — нареди.

Разказах му, кажи-речи, всичко, пропуснах да спомена само за снимката на Сондра Лий, която си беше в багажника ми. Когато стигнах до Блэкстоун, Оулз подсвирна. Накрая каза:

— Все още ли си убеден, че Лари, или Лес не е убиецът?

— Не знам, Бърни. Дойдох и ти разказах каквото знам. И на двамата ни е известно, че щом Блэкстоун научи, че дъщеря му има за мъж един двуженец, Валънтайн няма да го бъде.

— Дребна работа за Еди Бързата Ръка. Можем да ти предявим следните обвинения: пречене на разследването, подпомагане на

престъпник, съучастие в убийство, получаване на сведения по незаконен начин и глупост колкото за три овци.

— Закъснявам и с връщането на една книга от библиотеката. Сега вече всичко си признах и камък ми падна от гърдите.

— Марш да не те виждам.

— А стенографката?

— Не ми трябва стенографка. Но ако те зърна само да сгазиш някъде тревата, Марлоу...

И той махна с ръка. Така се гони досадна винена мушица.

Станах и излязох.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Понякога движението е приемлив заместител на действието. Нямаше къде да ходя, нито с кого да се срещам, затова поех към Западен Лос Анжелос да търся Сондра Лий. В приемната заварих същата дългобедрата блондинка, която ме увери, че очаква Сондра да се появи до половин час. Отпуснах се в едно от сребристите кресла. По стените, също в сребристи рамки, висяха художествени портрети на клиенти — черно-бели, театрално осветени, в безплътни пози, каквито могат да постигнат единствено професионалните фотографи. На една от тях фигурираше и Сондра — в профил, зареяла поглед в ефира на отвъдното, с огромна шапка в бяло и черно. Наличието на шапката съществено превишаваше количеството облекло на снимката, свита на руло във вътрешния ми джоб.

Времето шаваше като ленив дъждовник. Влезе висока, слаба, издокарана не според времето и мястото жена, попита има ли нещо за нея и пак излезе. Появи се друга, с гарваново-черни коси, бледа кожа и карминени устни, размени пет-шест думи с дългобедрата и мина в някакво вътрешно помещение.

Огледах се, забелязах пепелник върху сребриста поставка, придърпах го до себе си и запалих. Пуснах изгорялата клечка в пепелника и вдишах дълбоко дима. На стената зад блондинката висеше огромен часовник във формата на банджо. Тиктакането му бе тъй приглушено, че ми потрябва доста време, за да започна да го долавям. От време на време тихо звънкаше телефонът и момичето заявяваше бодро в слушалката: „Агенция «Тритон», добър ден“. Докато бях там, го произнесе поне четирийсет пъти, без да внесе капка разнообразие във фразата или интонацията. Цигарата ми се превърна във фас. Изгасих го в пепелника, разкърших рамене и докато вършех това, влезе Сондра Лий. Беше облечена в къса жълта рокля, с голяма шапка на главата, също жълта. Не ме позна дори когато станах и се обърнах към нея по име:

— Добър ден, госпожице Лий.

Обърна глава към мен с онова особено безлично-дружелюбно изражение, което имат хора, свикнали да ги разпознават.

— Марлоу — напомних. — Разговаряхме онзи ден у вас за Лес Вальнтайн и разни други неща.

Усмивката запази своята безличност, но загуби дружелюбието си.

— Е, и?

— И ни беше тъй забавно, че си рекох защо да не продължим разговора.

— Съжалявам, господин Марлоу, но не мога. Имам снимки през целия следобед.

Тръгнах към нея през стаята, като същевременно измъкнах снимката от джоба си и я разгладих. Показах ѝ я така, че само тя да я види.

— Разговорът ще е съвсем кратък — обещах. — Надявам се да ми дадете някои разяснения във връзка със снимката.

Тя я погледна, но лицето ѝ не изрази нищо.

— Добре — съгласи се накрая. — Ще говорим тук.

И ме вкара в тясна гримьорна с голямо огледало, заобиколено от всички страни със запалени крушки. Имаше тоалетна маса, отрупана с бурканчета, туби, пудри и четки, табуретка, кушетка до стената и висок стол, от тези, на които седят кинорежисьорите. На гърба му, върху черния брезент, с бели букви пишеше *СОНДРА*. Тя се отпусна в него и небрежно протегна напред дългите си крака.

— Значи и ти си едно малко шантажистче и нищо повече — каза студено.

— Не съм толкоз малък.

— За твоє сведение, лешояд такъв, няма да ти дам и долар за тези снимки. Защото и толкова не струват. Разпрати ги по списанията, ако щеш, разлепи ги по автобусните спирки, хич не ми пука. Подобни снимки от трийсет години вече никому не правят впечатление.

— Значи и на Лари не са му носели голяма печалба.

— Колкото ще донесат на теб, нищожество!

Тя извади дълга цигара в пастелен цвят и запали с прозрачна запалка — да се вижда колко газ остава.

— Все пак се е опитал да те изнудва — настоях аз.

— Опитал, как да не опита. Всички мръсници го правят, те друго не знаят.

— А ти прати ли го по дяволите?

— Не аз, Томи.

— А може би е придружил изпращането с още нещо? Сондра сви рамене.

— Имаш късмет, че Томи не е тук.

— Да, миналия път едва отървах кожата.

На лицето ѝ пролича, че няма спомен за миналия път.

— В твоята къща — опитах се да ѝ припомня. — Питам те за Лес Валънтайн.

— Бях къркана.

— И още как. Дори ми предложи да ти правя компания, и не само в къркането.

Може би се сети за какво става дума, но с нищо не се издаде. Никакъв признак на смущение. Само каза:

— Томи никак не ги обича тези работи. — От тона ѝ не личеше много да я интересува какво обича или мрази Томи. — Е, Марлоу, всъщност какво искаш? Или и ти си от онези, дето си правят кефа, като гледат снимки на голи жени?

— Любимо занимание. Само че този път се опитвам да науча нещо за Лари Виктор.

— Лари ли? От къде на къде?

— Разследвам един случай.

— Не ме ли шантажираш?

— Не бих се осмелил. Какво знаеш за Лари?

— Завършен мръсник. Правеше дълнопробни снимки, с които не можеше да си изкара и хляба, та прибегваше до порнография за специализирани списания. Мнозина от нас му позираха в началото, когато още се опитвахме да стъпим на крака, да ни забележат. Свали много от момичетата, имаше изпипан подход. Ако ме питаш, така и не можах да си обясня големия му успех — носеше перука и ръцете му бяха постоянно потни. Обаче... — тя сви рамене — за всеки влак си има пътници.

— Значи е пазел екземпляри от снимките — в случай че някой от вас успее като модел, а след това се е опитвал да ви изнудва.

— Също и ако някое момиче пробие на екрана. Студиите винаги са се тревожели за ренометата си. Предполагам, че онези, които постигнаха нещо в киното, са плащали скъпо и прескъпо.

— Значи бизнесът си е доходен. Продава всяка снимка по два пъти, при това втория път иска майка си и баща си.

— Все едно да стискаш акции, чиято стойност непрестанно расте — усмихна се Сондра, дръпна от цигарата, задържа пушека в белите си дробове и го изпусна бавно през усмивката си. — Само дето времената се промениха. Вече на никого не му пука за такива снимки и бизнесът на Лари угасна.

— Времето го е изиграло. Като фойтонджиите. Ти знаеш ли, че се е оженил?

— Отдавна съм му изгубила следите — още като се измъкнах от неговото блато.

— А познаваш ли фотограф на име Лес Валънтайн?

— Не.

— Мюриъл Валънтайн? Или Мюриъл Блэкстоун? Може би Ейнджъл Виктор?

Докато изреждах имената, Сондра клатеше отрицателно глава.

— Случайно да помниш негови приятели от едно време?

Тя се изсмя.

— Приятели ли каза? Не съм забелязала. Движеше се изключително в женска компания. — Тя пак поклати глава. Така и не проумях какво му харесваха.

— Никакви имена ли не помниш?

Сондра всмукна пушек и го издуха на кълбо.

— Не. Не помня.

— А случайно да имаш представа къде е сега?

— Това ли е цялата работа? Значи е изчезнал? — Кимнах. — Не. Нямам представа.

Продължавах да държа снимката. Подадох ѝ я, тя взе и я погледна.

— Едно време бях голяма работа — каза замислено.

— И сега си голяма работа.

Тя се усмихна.

— Благодаря.

Тръгнах към вратата.

— Марлоу!

Обърнах се, с ръка върху дръжката.

— Спомням си гостуването ти онзи ден с най-големи подробности.

— Аз също.

Тя се усмихна.

— Предложението си остава в сила.

— Благодаря.

Дарих я с поразяващата си усмивка и излязох.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Върнах се по „Уестуд“, оттам покрай университета излязох на „Сънсет“ и потеглих на изток.

Почти не познавах Лари Виктор, но вече ми приляваше от него. Бракът ми закъса, ченгетата се състезаваха кой пръв да ме опандизи, Клейтън Блэкстоун и Еди Гарсия ме причакваха зад ъгъла и всичко, което продължавах да научавам за Лари Виктор, ме караше да се питам за какъв дявол си надявам примката заради него. Може пък да е убил Лола и да е имал дори глупостта да го стори в собственото си студио. Може да е убил и Липи й да се окаже далеч по-хладнокръвен и закоравял, отколкото го мислех. Но ако е толкова тъп, та да убие Лола в студиото си, след като се е скарал с нея на публично място, ще му стигне ли умът да премахне двама телохранители, както си пият с Липи питието, а Липи дори зяпа през прозореца?

Минах покрай розовата безвкусица, наречена Бевърли Хилс Хотел. Палмите почти го скриваха от погледа. От двете страни на „Сънсет“ имаше огромни богаташки къщи, скъпи и отвратителни — само Южна Калифорния е способна тъй съвършено да съчетава пари и грозота. Свет на кинозвезди, режисьори, продуценти, менажери — хора, овладели изкуството да пакетират нищото и да го продават във вид на мечти.

Лола сто на сто е шантажирала Лари с онази снимка. Едва ли е толкова тъпа, че да се яви на срещата с единствения си екземпляр. Някъде е скрила оригинала. Но къде? Къщата й след моето претършуване приличаше на добре разбъркана салата, но въпреки това нищо не намерих. Нищо! Къде е скрита? Аз самият къде бих я скрил?

Около мен изобилствуваха огромни плакати за певци и певици, чиито имена нищо не ми говореха, а бутиците се опитваха да изглеждат като френски вили. При Хорн Авеню ми изскочи двуместна спортна кола, по-дълга и от моя олдс, шофирана от младо момче с рунтава коса. Гумите изсвириха и замирисаха на изгоряло, когато му се наложи да натисне спирачки трийсет метра преди червения светофар.

Грозна, непрактична, показна, неикономична, дизайнерски несполучлива за градско каране, но много скъпа кола.

Продължих през Холивуд и завих по Кенмор, към къщата на Лола. Нещо ми беше хрумнало.

Зелената площ ми се видя още по-запусната, но иначе не забелязах промени. Хора умират, сърца се разбиват, династии рухват, ала тревата си расте, бавно и неумолимо, фасадите на къщите се лющят, също бавно и неумолимо. Паркирах отпред, заставах за миг под хладната сянка на навеса пред входната врата и се огледах.

Пощенската кутия преливаше от писма и вестници, които Лола нивга нямаше да прочете, отдолу бяха нападали каталози и рекламни листовки. Явно никой не си бе направил труда да уведоми пощенския клон.

Извадих пликите — главно сметки, нямаше нито едно лично писмо. Отворих вратата по същия начин, както миналия път, и влязох. Всичко си беше както го бях оставил. Хвърлих пощата върху масата и се огледах наоколо. Предишния път търсех снимка. Този път щях да диря ключ, квитанция — нещо, което да подсказва къде е скрита фотографията. Трябваше да е тук, в къщата.

Излязох прав. След едночасово тършуване сред купищата неплатени сметки, натъпкани из тесните отделения на старото писалище, открих разписка за пакет, оставен на съхранение на гара Юниън Стейшън.

За половин час стигнах дотам, паркирах, намерих къде е службата и представих разписката. Стар негър затътри крака към вътрешността на катакомбите и след, кажи-речи, три седмици се появи отново с тънък жълт плик, запечатан със скок по краищата. Отгоре с размах беше написано *ЛОЛА ФЕЙТФУЛ*. Върху и-краткото имаше малко кръгче. Поех плика, излязох, седнах на една пейка в чакалнята и го отворих. Голяма лъскава фотография и малко прозрачно пликче с негатив. На снимката — Мюриъл Блэкстоун Валънтайн по кожени ботуши на висок ток — и нищо друго. Голо, тялото ѝ изпълняваше всичките си щедри обещания. Прелъстителната усмивка беше малко крива, а в очите искреше особен блясък. Вдигнах негатива към светлината. Отговаряше на снимката. Прибрах и двете обратно в плика. Минах под колоните и прекосих стоянката на такситата, за да стигна до мястото, където бях паркирал.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Отново бях във Венис, където Ейнджъл работеше като сервитьорка в нещо средно между плажно кафене и книжарница. Тълпата обядващи се беше разотиишла, отвън на масичките имаше само един-двама алкохолици, заседнали отрано. Правеха се, че просто си убиват времето и една чашка им е предостатъчна. Седнах и поръчах кафе. Поднесе ми го Ейнджъл.

— Почакай, искам да ти покажа нещо.

И побутнах един стол към нея.

— Не ни е позволено да сядаме при клиентите, но ми е време за почивка. Ела с мен през задната врата.

Последвах я през кухнята в малко складово помещение с четирикилограмови консервени кутии домати и пластмасови туби зехтин, наредени покрай голата циментова стена. До вратата имаше кофа и парцал за миене на пода.

Извадих снимката на Мюриъл и й я подадох.

— Познаваш ли я?

Тя поклати глава. Бузите й пламнаха. Напоследък се бях нагледал на голи снимки и бях забравил, че може да действуват смуцаващо. Хареса ми, че се смути.

— Извинявай — казах, — но това е единствената й снимка, с която разполагам.

— Няма нищо. — Ейнджъл я погледна отново. — Чудесно тяло.

— Ами да. Снимката е правена от Лари.

— Лари?

— Не мога да го докажа, но съм убеден, че това е снимката, която Лола е показала на Лари и е предизвикала скандала. Опитвала се е да го изнудва.

— Защото е снимал гола жена?

— Защото е снимал жена си гола.

Тя ми се усмихна, но някак въпросително.

— Не те разбирам.

— Лари се подвизава също така под името Лес Валънтайн. Под това име се е оженил за жената на снимката, Мюриъл Блэкстоун, понастоящем Мюриъл Валънтайн.

— Лари е женен за мен.

— Да. А Лес е женен за нея, а пък Лес и Лари са едно и също лице.

— Не вярвам.

— Както искаш. Това е истината. Опитвах се да ти я спестя.

— Не разбирам защо трябва да ме лъжеш. Ти си или много лош, или си психически болен.

— Уморен съм. Умори ме газенето из това блато. Мъжът ти може да е убил, може да е невинен, но така или иначе пак е изчезнал и аз нито знам къде е, нито вече ме интересува. Край на строго пазените тайни.

— Още ли не знаеш къде е?

Като че ли всичко, което й разказах, бе измито от дъжда и не бе оставило следа в съзнанието й.

— Не. А ти знаеш ли?

— Не. Да не му се е случило нещо?

— Случило му се е това, което тъй добре владее — да бяга и да се крие.

— Той никога няма да ме изостави.

Само поклатих глава. Не знаех къде по дяволите може да отиде Лари/Лес и какво прави, но вече се съмнявах, че изобщо ще науча.

— Никога! — повтори Ейнджъл.

Извадих от портфейла си визитна картичка и й я подадох.

— Ако разбереш къде е, обади ми се.

Тя я взе, без да я погледне. Едва ли някой някога ще ми се обади.

Излязох от закусвалнята и се върнах покрай брега. Океанът напираше към мен. Вълните изнурено се надигаха, разбиваха се в брега, съвземаха се, морно се оттегляха и се изправяха бавно на крака, за да рухнат отново и отново върху пясъчния бряг.

Време беше да се прибирам в Спрингс.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Линда крачеше из хола — покрай вградения в бара орган, стъклената стена с пеперудите и обратно — покрай камината със средновековни размери. Върху бара лежеше снимката на Мюриъл Блакстоун по ботуши, но никой не я поглеждаше.

— Признавам, че съм изумена — каза жена ми. — Представа си нямах, че Мъфи...

Тя поклати глава.

— Може би голяма част от жените прекарват живота си в кротко отчаяние — обадих се аз.

— Да, възможно е, но не виждам защо именно моят мъж трябва да разравя тази мръсотия. Наистина, Филип — тя кимна към снимката, — не ти ли е неудобно?

— Не си спомням кога за последен път ми е било неудобно.

— А би трябвало. Аз например се чувствавам неловко.

— Не забравяй, че съм детектив. Не съм го крил от теб, когато се женехме.

— Изглежда, съм мислела, че няма цял живот да детективствуваш.

— Изглежда, си мислела, че ще си пусна тънки мустачки, ще пия портвайн и ще се опитвам, без да си изцапам обувките, да проумея кой е убил братовчедката на госпожа Посълтуейт в градината на замъка на граф Бозълуик. А от време на време ще вечеряме с някой забавен полицейски инспектор.

— По дяволите, Марлоу, влез ми в положението! Не можеш ли поне малко да измениш на принципите си?

— Зависи кои принципи. Мога например да живея другаде, да се срещам с други хора и другаде да прекарам медения си месец. Но ти искаш да променя себе си. Не мога. Виждаш какво представлявам — човек с порнографски снимки в джоба.

— Плюс две убийства и двуженство.

— Нищо не си видяла още. Но това е начинът, по който си вадя хляба. Такъв бях и когато пожела да се омъжиш за мен.

— Ами ако бях бедна?

— Да, но не си. Бедният съм аз. Излишно е да говорим за това, което не съществува.

— Какво ще правиш със снимката на Мъфи?

— Не знам. С течение на времето все по-малко проумявам какво всъщност разследвам.

Линда взе снимката.

— Ако разрешиш, още сега ще я скъсам.

— Скъсай я. Извадил съм копия.

— За всичко се сецаш.

— Стига да е несъществено. Още не се сецам обаче кой е убил Лола Фейтфул и Липи. Не се сецам къде е Лес Валънтайн. Не се сецам как да попреча на полицията да ми отнеме разрешителното, на което не съм извадил копие. Линда остави снимката където си беше.

— Може би Лес е фотографирал жена си за семейна употреба.

— Може би.

— Филип, дай да заминем пак за Мексико. Днес, още сега. За един час мога да стегна багажа.

— Можеш и за два часа. Но като се върнем, пак ще трябва да търся начин да си изкарвам прехраната.

— Проклятие! Проклятие, проклятие, проклятие! — Линда се доближи до френския прозорец и опря чело о стъклото. — Чувствувам се неловко пред приятелите си, когато се налага да обяснявам с какво се занимаваш. Представяш ли си приказките из клуба, когато трябваше да те измъквам от затвора? Изпитвам ужас, когато не се прибираш нощем, и унижение, когато трябва да отида на прием сама, без дори да знам къде си.

Какво можеш да кажеш? Затова мълчах.

— Знаем, че всичко това ти звучи ужасно снобско и дребно — продължи жена ми, все тъй с чело о прозореца. — Но такъв е моят живот, а друг нямам. И е важен за мен — такъв, какъвто е.

— Знаем — обадох се най-сетне.

Тя се обърна и ме погледна.

— В такъв случай какво ще правим?

— Ти имаш своя живот, аз — моя.

— А общ живот нямаме.

— По всичко личи.

Помълчахме и двамата.

— Ще помоля адвоката си да изготви документите за развода — изрече най-после Линда думите, които бяха в мислите и на двама ни.
— Искам все пак да получиш нещо.

— Недей. Няма да го докосна, ако не е мое.

Отново замълчахме. Две лястовички се стрелнаха в пълзящите цветни храсти и се изгубиха в листака.

— Довечера ще спя в стаята за гости — казах. — А утре ще се преместя в Лос Анжелос.

Тя кимна. По страните ѝ се стичаха сълзи.

— По дяволите, Марлоу! Та ние се обичаме!

— Знам. Затова е толкова трудно.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Успях да наема мебелиран апартамент с изглед към Айвар, северно от булеварда, в къща с двор, строена, когато в Холивуд кинозвездите са били повече от проститутките. Старата ми кантора на Кауенга още не беше наета, така че успях да се нанеса обратно в нея. Същото бюро и двете кантонерки, дори старият ми календар висеше на стената, а приемната отпред си беше безлюдна както обикновено. На пода пред вратата, върху която пишеше *ФИЛИП МАРЛОУ, ЧАСТЕН ДЕТЕКТИВ*, се търкаляха две умрели мухи. Пъхнах в най-долното чекмедже на писалището неначената бутилка уиски, изплакнах двете чаши на умивалника в ъгъла и бях готов за работа.

Само дето нямах работа. Една братовчедка на покойните мухи бръмчеше летаргично и се блъскаше в прозореца зад гърба ми. Качих крака върху бюрото. Мухата спря да жужи и се загледа в прозрачното пространство пред себе си. Потри лице с предните си крачка и отново забръмча, но някак вяло. Усещаше, че губи. Удари се още веднъж-два пъти в стъклото и отново застана неподвижна и разкрячена върху перваза. Станах и внимателно отворих прозореца. Тя постоя още малко, сетне бръмна еднократно и лениво хвъркна към отровните автомобилни газове, издигнали се на триетажна висота над булевард „Холивуд“. Изгуби се от погледа ми, а аз затворих, за да седна отново зад писалището. Никой не почука, никой не се обади. Никой нямаше да се сети за мен, ако прихвана бяс или замина завинаги за Париж.

Стана обяд. Излязох, купих си сандвич с шунка и едно кафе от близката закувалня и се върнах в кантората. Седнах и вдигнах крака, този път в другия край на бюрото. Голата снимка на Мъфи беше в средното чекмедже, но аз все тъй не знаех какво да правя с нея. Негативът бе заключен в сейфа зад вратата. Продължавах да не знам къде е Лес/Лари и да нямам клиент.

Чух как външната врата на приемната се отвори и затвори. Миг след това в кабинета ми влезе Еди Гарсия, огледа помещението и се отмести да стори път на Клейтън Блэкстоун, а той самият се облегна

на една от кантонерките и загледа безучастно пространството пред себе си. Блэкстоун седна на стола, пригответен за клиентите ми. Беше с двуреден костюм — сив на дребно райе, който струваше повече от колата ми.

— Напуснал си пустинята — каза.

— Мълвата ме е изпреварила.

Клейтън се усмихна.

— Съжалявам, че нищо не е излязло от женитбата ти.

— И аз съжалявам.

— Разнищи ли онази бъркотия?

Ръцете му върху страничните облегалки не помръдваха. Ноктите бяха маникюрирани. На безименния пръст на дясната ръка блестеше голям пръстен с диамант.

— Май че е прекалено заплетена и не се поддава на разнищване.

— Коего ще рече, че доникъде не си я докарал.

— Така е.

— Каж ми все пак какво си научил.

— Защо?

Гарсия се изсмя — кратко, като излайване.

Блэкстоун поклати глава, без да го погледне. Бръкна във вътрешния джоб на сакото и извади портфейл от свинска кожа — прекалено голям, за да се помести в задния джоб на панталоните. Измъкна отвътре пет стотачки и ги нареди една до друга върху писалището.

— Ето защо — рече.

— Искате да наемете услугите ми?

Еди отново излая, или може би се засмя:

— Видяхте ли, господин Блэкстоун? Нали ви казах, че е умно момче.

Блэкстоун кимна.

— Да. Искам да те наема. Да изнамериш зет ми. Да доведеш разследването на двете убийства до задоволителен край. Искам да се въведе ред в живота на дъщеря ми, отново да се чувства добре.

— Ами ако установя, че зет ви е пречукал и двамата? Това ще мине ли за задоволителен край?

Блэкстоун сви рамене. Аз пък погледнах стотачките.

— Много е за аванс — казах.

— Вземи колкото ти трябва, с останалото покрый разноските.

Кимнах.

— И все пак защо аз? Защо не си купите един-двама полицаи или направо прокурора и да се сложи точка на въпроса?

— Дъщеря ми иска мъжът ѝ да се върне при нея. Затова предложението ти не върши работа.

— О'кей.

Пресегнах се, прибрах стотачките и ги скътах в портфейла си. Нека се ширят там.

— Ако искаш да ми предадеш нещо, търси Еди. Той ще ни бъде връзката. Имам му пълно доверие.

Пресегна се и остави върху бюрото ми бяла картичка, колкото визитка. На нея имаше само изписан с черно мастило телефонен номер.

— И аз му имам пълно доверие — казах, след като хвърлих едно око на Еди.

— Единственото условие, което поставям, Марлоу, е да докладваш само на мен. Не те наемам, за да разнасяш клюки из полицията.

— Обещавам първо на вас да съобщавам всичко, което науча, но има неща, за които сигурно ще се наложи да уведомя и полицията. Аз съм детектив с официално разрешително и трябва да спазвам определени граници.

— Ако наистина съм пръв, може. Ще решаваме всеки проблем поотделно.

— Екстра! — останах доволен и аз.

Блакстоун се надигна, Еди тръгна пред него и пръв мина през вратата. Нито единият не каза довиждане.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Отново имах работа. Но като се изключи наличието на пари в портфейла, самочувствието ми не беше по-различно, отколкото, когато бездействувах. Все така нямах представа какво да сторя, за да заслужи аванса и сумата за разноските. За да променя темпото на живота си, завъртях стола и взех да зяпам през прозореца. Първата мисъл, която ме споходи, бе, че е крайно време да сменят мазнината, в която пържеха картофите долу в закусвалнята. На юг в долината се трупаха гръмоносни облаци. Небостъргачите в центъра чезнеха в сивота, която стигаше до Холивуд. Тук слънцето продължаваше да свети. Но това бе временно. Още малко и бурята ще се търкулне насам, ще заблъска хълмовете и ще ни залее с пороища. Не е да не се е случвало.

Наблюдавах известно време приближаването на буреносните облаци, сетне загърбих прозореца, извадих една от снимките на Мюриъл и я пъгнах в плик заедно с визитна картичка, на която написах: „Имаш ли да ми кажеш нещо по повод фотографията?“ Добавих и холивудския си адрес, залепих плика и го надписах. Станах, отидох до пощата, пузнах писмото препоръчано и пак се върнах в кантората.

За да убия времето, се почерпих с първата чашка от новата служебна бутилка. Тъкмо я привършвах и спорех със себе си дали да повторя, когато вратата на чакалнята отново се отвори. Може би е време да си наема секретарка. Преглътнах, лепнах си самоуверена усмивка и в стаята влезе Лес Валънтайн/Лари Виктор.

— Че то било много лесно — учудих се аз.

— Ъ?

— Току-що ме наеха да те откроя.

— Кой?

Поклатих глава.

— Обадох се в кантората ти в Пудъл Спрингс, но телефонът ти е откачен. Позвъних на жена ти — надявам се, че не ми се сърдиш. От нея разбрах, че си се върнал тук.

Кимнах. Видът му беше на човек, който си прекарва нощите по автобусните спирки и се мие в обществени тоалетни.

— Може ли да приседна? — попита.

Кимнах към специалния стол за клиенти. Преди да се отпусне, той пооправи панталоните си, като че ли се надяваше да им възстанови ръбовете. Седна и се потупа по джобчетата на ризата.

— Тях, да му се не види! Забравих да купя. Имаш ли една цигара?

Побутнах към него кутията с плоското кибритче, пъхнато под целофана. Той извади една цигара, запали и вдиша дълбоко, сякаш поемаше кислород. Облеклото му се състоеше от светлокафяви габардинени панталони, жълта карирана риза, закопчана догоре, и кремаво спортно сако с копринена кърпичка в джобчето, в цвета на изгряващо слънце. Сега обаче всичко бе измачкано, а ризата бе изплескана отпред на гърдите. Копринената кърпичка е била използвана вместо пешкир и висеше като мокър парцал. Няколко дни не се бе бръснал и наболата брада беше неравна, доста побеляла. Плешивеещата глава имаше проскубан вид и се нуждаеше от едно хубаво подстригване.

Той забеляза, че го оглеждам.

— Бях в движение. Сутринта не ми стигна времето да се оправя.

Кимнах. Служебната бутилка беше още върху бюрото. Погледът, който не откъсваше от нея, беше на крава, зърнала тучна ливада.

— Искаш ли чашка?

— Не бих отказал. Сигурно приближава обяд.

Станах да донеса втората чаша от умивалника, след което налях и в двете, и то доста. Той сграбчи своята и изгълта половината, преди да я остави върху писалището, но без да я изпусне от ръка. Извадих си лулата и взех да я тъпча с тютюн. Той отпи отново, а аз му долях. Запаших и опитах уискито от втората си чаша.

— Добре си се подредил тук — забеляза той.

— Щеше да е добре, ако бях плъх. За какво дойде?

— Не се изфуквай. Много си е добра кантората. Може да е скромна, но то другото е само показ. Бил си в студиото ми и знаеш колко е семпло, а добра работа ми върши. Има си бюро, кантонерка, какво още му трябва на човек? — Сръбна и се облегна назад, в очакване алкохолът да го отпусне. — Да знаеш, от добра реколта е!

Продължих да чакам. Знаех, че известно време ще бръцолови глупости, ала по челото му бе изписано, че се нуждае от моята помощ. Трябва съвсем да е закъсал, за да се обади на Линда. Пресегна се към цигарите.

— Нали не възразяваш?

Поклатих глава. Той запали, всмукна, отпи, преглътна, издиша бавно дима.

— Ченгетата сигурно са още по дирите ми.

— Да. Както и аз.

— Не съм я убил. Щом като ми помогна да се измъкна, значи ми вярваш.

— Направих го главно заради Ейнджъл.

— Заради Ейнджъл?

— Казах ти вече — изглеждахте толкова щастливи. Много лесно се ловя на такава въдица.

— При теб, изглежда, не са потръгнали нещата, щом си се върнал пак тук.

Запуфках с лулата.

— Нали продължаваш да ми вярваш, че не съм я убил?

— Вече на нищо не вярвам. А за Липи какво ще кажеш?

— Липи?

— Да, Липи. Ти ли го уби?

— Липи? Липи е убит?

— Сега ли чуваш?

— Ами да! Кой да ми каже? Цяла седмица не съм се прибирал в Спрингс.

— Тогава откъде знаеш, че е убит през последната седмица?

— Господи, нищо не знам! Току-що научавам, но веднага предположих, че в Пудъл Спрингс всички за това говорят.

— Хм.

— Никого не съм убил, Марлоу. Ти си единственият, с когото мога да разговарям, пред когото мога да разкрия картите си.

— Както стори, когато те оставих пред къщата на Мюриъл. Обеща да стоиш там, докато те потърся.

— Знам, излъгах те, избягах. Но разбери, нямах друг изход, трябваше да се махна. Нямах представа каква жена е — парите й,

баща ѝ, какво иска, какво съм принуден да върша... Направо се задушаваш там!

Бръкнах в чекмеджето и извадих една от снимките на Мюриъл Вальнтайн. Показах му я отдалеч.

— Нещо да ми кажеш?

— Господи! Откъде я имаш?

— Нали това е снимката, която Лола размахваше в бара преди да я убият?

— Ти къде я намери? Кажи де, къде?

— Дядо Коледа ми я донесе. Вместо подарък.

Той надигна чашата, после загаси цигарата в кръглия стъклен пепелник и без да пита се почерпи още една.

— Така се запознахме — рече.

— Позирала е за порнографски снимки?

— Много ѝ допадаше. Всички в бизнеса я познаваха. Питай когото щеш. Богатска щерка с перверзни наклонности. Пристига и иска да я снимат гола. При това — тук е най-интересното — държеше снимките да влязат в употреба, да се тиражират. Настояваше да се продават в специализираните книжарници. Искаше да е сигурно, че всеки мъж от улицата може да купи нейна снимка и да си я гледа.

— И ти побърза да ѝ направиш предложение за женитба?

— Господи, Марлоу, не бъди толкова саркастичен!

— Опитвам се. Заведе ли я у дома да я представиш на Ейнджъл?

— По дяволите, разбери — това бе големият ми шанс в живота! Години бях карал на дребни подаяния и вече ми беше дошло до гуша! Та аз съм художник, а бях принуден да си изкарвам хляба с мръснишки снимки! Тази мацка бе фрашкана с пари, повече и от държавната хазна, и щяха да са мои, само с пръст да помръдна! Мислех за себе си, така е, но и за Ейнджъл. Тя заслужава да има каквото пожелае.

— И виж как си го получи.

— Марлоу, какво да правя? Ако ме докопат ченгетата, всичко ще излезе на бял свят.

— Щом като ти си правил тази нейна снимка, защо тя не знае, че си Лари Виктор?

— Тогаваш използваш името Вальнтайн. Нали разбираш, нещо като псевдоним. Имах студио на Хайланд, близо до Мелроуз. Опитвах се да върша сериозна фотографска работа под собственото си име. Но

щом се появи възможност да се ожения за нея, наех ново студио, под другото си име.

— За да не научи Ейнджъл.

— Да. Не исках и да чуе за Лес Валънтайн. Тя и без това нищо не знаеше.

— А майка ти знае ли кой си всъщност?

— Марлоу, никого не съм убил, но ако полицията ме пипне, всичко ще се разчуе. Ейнджъл ще научи, и Мюриъл...

— И баща ѝ, който ще ти изпрати едно момче, Еди Гарсия се казва, дето хич не си поплюва, да те пита защо си оплескал така брачния живот на дъщеря му.

Извадих една от банкнотите, получени от тъст му по двуженска линия, и му я подадох.

— На Уилкокс има един капан за въшки, нарича се Мотел Лунна Разходка. Регистрирай се, поизмий се, хапни и не мърдай оттам. Ще видя какво мога да направя. Ако не те намеря, когато те потърся, ще разправа на всички и навсякъде всичко, което знам, а ти се оправяй както намериш за добре.

Той взе банкнотата и я зяпна учудено.

— Кое е истинското ти име? — продължих. — Виктор или Валънтайн?

— Виктор... Е, първоначално беше Шленкер, но го смених.

— На Виктор. Лари Виктор.

Той кимна.

— Добре, Лари. Иди в мотела и ме чакай.

— Докога? Питам, защото вече не издържам на бездействие. Не мога да стоя дълго в някакъв скапан мотел.

— Той, Блэкстоун, ако те намери, ще си търсиш стая на онзи свят. Ще видя какво мога да направя — обещах накрая.

Виктор закима често-често. После стана, пъкна цигарите ми в джобчето на ризата, сгъна стотачката и я скъта в задния джоб на панталоните си.

— Остави ми поне бутилката — казах аз.

Той се усмихна машинално и потърка брадата си с разперена длан.

— Значи да чакам да се обадиш?

Кимнах. Той тръгна към вратата.

— Казах на Ейнджъл за Мюриъл — осведомих го аз в гръб.
Той спря, но не се обърна.

— А тя?

— Не ми повярва.

Все тъй с гръб към мен попита:

— А на Мюриъл каза ли?

— Не.

Поредното кимване, след което излезе. Така и не се обърна.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Обадих се на Еди Гарсия и си направихме среща на пристана на Бей Сити.

Когато пристигнах, той вече ме чакаше в най-отдалечения край, облегат на парапета, загледан в чайките, реещи се над водата, търсещи риба, и кръжащи над пристана, търсещи боклук. Облаците се бяха прехвърлили тук и океанът изглеждаше сив и мазен, вълните под свъсеното небе едва шаваха. Буреносните облаци бяха докарали и вятър, който рошеше гребените им и ги разбиваше на ситни пръски. Гарсия беше по лек шлифер с вдигната яка, да го пази от вятъра.

Щом ме зърна, той се обърна, подпря лакти и гръб на парапета и зачака да се приближа.

— Хубав ден избра — каза.

— Затова пък мястото е твой избор.

— Много е подходящо за разговори на четири очи.

Аз само кимнах.

— Да, пространството е открито, няма опасност от засада.

Отблизо на дневна светлина се виждаха ситните бръчици около очите му и дълбоките бразди покрай устата. Не че изглеждаше уморен, просто се оказа по-възрастен, отколкото го мислех.

— Е, какво имаш да ми кажеш? — попита.

— Разкажи ми за Мюриъл Блэкстоун.

Нещо се раздвижи в погледа му. Но лицето му остана все тъй безучастно.

— Защо?

— Защото съм затруднен, Еди. Лесно ще намеря Виктор и знам как да го накарам да се върне при Мюриъл, но не съм убеден, че това е най-доброто за всички.

— Защо смяташ така?

— Защото Виктор е кофти стока.

Гарсия изляя характерния си смях.

— Това всички го знаем.

— Има замесени и трети лица.

— Аз работя за Блэкстоун. Както впрочем и ти.

— Това не значи, че съм негова собственост.

Нямах нищо предвид с тези думи. Просто вдигах шум, печелех време, опитвах се да установя какво искам да постигна.

— Аз също не съм негова собственост, но какво от това? — попита Еди.

— На Блэкстоун знае ли, че и тя не е стока?

Еди, който се бе отпуснал на парапета, леко се стегна. Очите му се присвиха.

— Какво искаш да кажеш?

Аз също бях по шлифер. Всеки добре облечен злодей или детектив трябва да носи шлифер с вдигната яка. Бръкнах във вътрешния джоб и извадих една от моите снимки на Мюриъл. Имах чувството, че съм нелегален пласъор на порнографска продукция. Гарсия взе снимката и я погледна безизразно. Когато ми я връщаше, върху нея падна тежка дъждовна капка — една единствена, колкото петцентова монета. Край мен по пристана зачукаха неравномерно сестрите й. Избърсах снимката в шлифера си и я прибрах.

Гарсия ме гледаше и се подсмивваше.

— Ако Блэкстоун беше тук, вече да си труп — рече.

— Нима щеше да ме убие?

— Не, щеше да ме накара аз да те убия.

— Олеле, целият треперя.

— Откъде имаш тази снимка?

— Няма значение. — Дъждът се усили, петцентовите мокри петна се сгъстиха. — Блэкстоун добре ли познава дъщеря си?

Той мълчеше замислен. Аз стоях и чаках.

Най-сетне заговори:

— Да, всичко му е известно. Тя от малка си е такава. Алкохол, мъже, наркотици, какво ли не. Като беше по-млада, все я отървавах от разни истории.

— Какви истории?

— Ами по едно време отиде да живее с един киноартист горе на Зума Бийч, та се наложи да поговоря с него да я остави на мира. След това едно списание реши да публикува голяма нейна снимка. От тези, дето днес ги има, а след два броя им сменят заглавието. Едва ли си го

чувал дори. — Гарсия се усмихна зловещо. — Щеше да се казва „Благородни девици“. Наложил се да поговоря с издателя. Такива ми ти работи.

— Запознала се е с Виктор, когато правел тази снимка.

Той кимна.

— Блэкстоун я води по лекари, чак в Швейцария ходи с нея. Казаха, че била експозиционистка и какво ли не още, така и не запомних. Не можах да я оправят обаче, само приказки.

— Ти отдавна ли работиш за Блэкстоун?

— Вече трийсет и една години.

— Повече от обикновена служба.

— Та откъде, каза, че я имаш тази снимка?

Дъждът вече плющеше и нараняваше мазната повърхност на вълните.

— Лола Фейтфул я беше скрила на Юниън Стейшън. Открих разписката в дома ѝ.

— Че полицаите как така са я пропуснали?

— Търсели са друго. Аз бях свидетел на скандала в бара.

— А тя самата откъде е имала снимката?

— Това вече не ми е известно. Беше покойница, когато се запознах с нея.

— Опитвала се е да шантажира и Лари — продължи той. Само кимнах. Черната му коса бе прогизнала от дъжда, по лицето му се стичаха струи вода. Но Еди дори не забелязваше. — А той ѝ теглил куршума.

Свих рамене.

— Може би. Не е изключено обаче тя просто да е опитала другаде.

— Мъфи ли имаш предвид?

— Мъфи или първоизточника.

— Господин Блэкстоун?

— Което ни връща пак при теб. Ти не използваш ли малокалибрен пистолет?

Горните две копчета на шлифера му бяха разкопчани. Той само помръдна и в ръката му блесна пищов. Обърна се, стреля и една от чайките се превъртя във въздуха и рухна в океана. Гарсия се обърна към мен — пистолетът лежеше в разтворената му длан. Четирийсет и

четири калибров никелиран магнъм, с късо петсантиметрово дуло. Дупката, която би оставил в главата на Лола, щеше да е колкото ябълка. Той помръдна отново и пистолетът изчезна нейде в пазвата му.

— Браво — похвалих го аз. — Особено с такава късо дуло.

— Да знаеш и друг път да не питаш. На твоє място щях да издира Лес Валънтайн, да го отведе при Мъфи, да прибера парите на Блэкстоун и да си продължа по пътя.

Тежкият топъл дъжд барабанеше по главите ни като влудяваща мигрена. Усещах влагата, просмукала се във врата ми. Излезе и вятър, доста силен, и ни заблъска в гърдите.

— Не разбираш ли, че господин Блэкстоун въздъхна с облекчение, когато най-сетне успя да я омъжи? — заговори отново Еди.— Този Валънтайн може да е никаквец — и ти, и аз, и господин Блэкстоун го знаем — но Мъфи не знае или не й пука. И на шефа не му пука. За него е важно, че тя кротува, стои си вкъщи, в Спрингс, а не скитори по улиците. Ясно ли е? Ако объркаш нещата, господин Блэкстоун ще ме пусне по дирите ти.

— Поне знаеш къде да ме намериш.

Погледахме се известно време през дъждовната пелена, побутвани от вятъра, сами насред пристана, в най-отдалечения му край, над мазния сив океан, далеч, далеч от Пудъл Спрингс.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

След като изплаших хубавичко Еди Гарсия, аз се прибрах в квартирата си, взех един безкраен горещ душ, преоблякох се, забърках си скок със сода и позвъних на Линда. Беше време за вечеря. Обади се Тино.

— Господин Марлоу! Толкова съжалявам, че ви няма. Дано скоро се върнете.

Аз промърморих нещо любезно и зачаках да повика Линда. Гласът ѝ бе звънък като лунна светлина.

— Марлоу, мили! На сухо и топло ли си?

— Искам да ти дам новия си телефонен номер. Мебелиран апартамент на Айвар. Няма прислужник, няма басейн, няма дори бар с пиано. Не знам как ще я карам.

— Като си помисля само как живеят някои хора, и то по собствено желание, направо настръхвам. Надявам се поне да имаш достатъчно цивилизовани условия за един гимлет.

— Толкоз, да. Нали знаеш, че в Холивуд каквото поискаш, го намираш.

— Самотен ли си, мили?

— Кой, аз? Щом се разчу, че съм се върнал, кинозвездите си изпотрошиха токчетата да търчат насам.

Помълчахме и двамата. Жицата леко бръмчеше от напрежение.

— Филип, мили, не се сърди на това, което ще ти кажа. Татко открива нов завод на Лонг Бийч, май че е за лагери, и пита дали ще приемеш да станеш отговорник по охраната.

— Няма.

— Бихме могли да живеем в Ла Хола, имаме имение там. Ще ходиш с колата сутрин на работа и ще се връщаш към шест и половина вечерта.

— Няма да стане, Линда.

— Знам. Но толкова ми липсваш... През цялото време, но най-вече нощем. Мразя да спя самичка.

— И на мен ми липсваш. Когато ги няма кинозвездите.

— Гадно копеле. Защо си толкова лош, защо трябва да си непреклонен, не може ли малко, поне да измениш на себе си?

— Това е единственото, което ми остана. Нямам пари, нито изгледи за бъдещето. Имам само себе си. И няколкото правила, които сам изработих и сам си съблюдавам.

— Знам, но да пукна, ако те разбирам. Знам само, че те обичам и искам да си до мен. Какво толкова?

— Нищо особено. Но ме искаш по-различен от това, което съм. А променя ли се, няма да съм аз. Защото съм само такъв.

Настъпи продължително мълчание и от двата края на жицата, след което Линда тихичко изрече:

— Бъди проклет, Марлоу! Проклет!

И затвори безшумно, а аз продължих още секунда-две да притискам слушалката до ухото си.

Сетне сръбнах една солидна глътка от скоча и огледах стаята под наем. Уютно като на етаж за мебели в универсален магазин. Станах, отидох до прозореца и погледнах навън. Тъмно като в рог. Нямаше нищо за гледане освен собственото ми отражение в черното стъкло със стичащи се дъждовни ленти: четирийсет и две годишен мъж, пиещ самичък в стая под наем нейде в Холивуд, а светът бавно преваляше на изток над смрачените долини.

Обърнах гръб на прозореца и отидох в кухнята да си долея.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

На следващата сутрин още валеше монотонно-неспирен дъжд от плътни облаци. Имах чувството, че никога няма да спре. Изтръсках шлифера си и го закачих в ъгъла на кантората. От закусвалнята долу си купих кафе в картонена чаша и седнах зад бюрото да го пия. Пищовът ми беше под мишницата. Еди Гарсия ми бе наприказвал сума ти ужасии, пък и ако продължаваше така да вали, щеше да се наложи с пистолет в ръка да си проправам път до някой Ноев ковчег.

Кафето беше прекалено горещо и можех да го сърбам само на малки глътки, но още след първата го оставих настрани да поизстине. Вратата на приемната току-що се бе отворила и затворила. Чу се забързано потропване на високи токчета, последвано от появата на Мъфи Блэкстоун по аленочервен шлифер и шапка от същата материя. През рамото си бе преметнала голяма черна чанта, а краката ѝ бяха обути в лъскави черни ботуши на висок ток. Бе напъхала ръце дълбоко в джобовете на шлифера. Извади едната, за да затвори след себе си, сетне застана пред мен и ме загледа вторачено.

— Хубаво време за патици — казах любезно.

Тя продължи да ме зяпа. Кимнах към чашата с кафето, от която се вдигаше тънка струя пара.

— Искаш ли една глътка? Нямам друга чаша, но тази сутрин си мих зъбите.

Тя извади ръце от джобовете, отвори голямата чанта и измъкна жълтия плик, който ѝ бях пратил.

Хвърли го на бюрото ми, без да продума. Пресегнах се, взех го и извадих снимката. Погледнах я, сетне бавно прехвърлих погледа си върху Мъфи.

— Ти си, не ще и дума.

— Откъде я имаш?

Лицето ѝ бе напрегнато, ала гласът се оказа изненадващо мелодичен.

— Лола Фейтфул я имаше. Открих я в багажното на Юниън Стейшън.

— Защо ми я изпращаш?

Мелодичните нотки звъннаха по-изявено. Установих внезапно, че това е напевният глас на сдържаната истерия.

— Откакто се залових с това дело, все нещо ми убягва. Реших, че като не мога да навляза в него, може би някой трябва да излезе да ми помогне.

— Ти... искаш... — Гласът най-сетне ѝ изневери. Издигна се като от флейта, после пропадна на най-ниския регистър. — Искаш... да... провалиш брака... ми... — изписука тя.

Поклатих глава.

— Не. Искам да открия мъжа ти и и убиеца на Лола Фейтфул и Липи. Но доникъде не съм стигнал.

— Кой... на кого... си показал... тази снимка?

— На баща ти не съм...

— Остави баща ми на мира, мръсен...

Думите се изсипаха като пороя навън, но тя не довърши изречението. Не ѝ хрумна нищо достойно, което да пасне на „мръсен“.

— Бях останал с впечатлението, че обичаш снимките ти да минават от ръка в ръка. На какво дължа това възмущение?

— Какво знаеш? — попита тя с неочаквано уравновесен глас. Идваше от дълбочината на гърдите. В левия ъгъл на устата ѝ забелязах мехурче слюнка. Не бе помръднала от първоначалната си поза — краката раздалечени, ръцете дълбоко в джобовете. Червилото ѝ беше много ярко, очите — обилно наклепани, ала лицето бе бледо, почти тебеширено, като че ли кракът ѝ не е стъпвал в пустинята.

— Знам, че си се запознала с Лес, когато е правел снимки в едно студио на Хайланд Авеню. Обичала си да позираш гола, а снимките да се тиражират, да се гледат. Животът ти бил изпълнен с наркотици, алкохол, и поредица крайно неподходящи мъже, от които баща ти всеки път те е отървавал.

— Или изпращаше Еди да свърши тази работа — поясни тя. Мехурчето слюнка беше все тъй в ъгъла на устата.

Зачаках да добави нещо. Тя подъвка долната си устна, колкото да размаже дебело напластеното червило. Облиза ъгълчетата на устата си. Мехурчето изчезна.

— За баща ми ли работиш?

— Той ме нае да откроя Лари и да го накарам да се върне при теб.

— Не го наричай така — изрече тя с дълбок гръден глас. — Не го наричай Лари.

— О'кей.

— Не иска да го намериш, за да се върне при мен, а за да може Еди да го убие.

— От къде на къде?

— За да не бъда с друг. Никога няма да ме пусне. Винаги намира начин да ме задържи при себе си.

— Тогава как ти е дал да се омъжиш за Лес?

— Ние избягахме и го поставихме пред свършен факт.

— Дреболия като някаква си женитба не би смутила един Блакстоун. А още по-малко Еди Гарсия.

— Знаех, че няма да ми повярваш. Никой не ми вярва. Ще ми развали и това... като всичко останало... и то с твоя помощ.

Слюнката се появи отново, а октавите в гласа ѝ бяха достъпни само за кучешки слух.

— Защо не седнеш? — предложих гостоприемно.

Тя извади ръце от джобовете и в Дясната блесна пистолет. Малък, вероятно двайсет и пет калибров, посребрен, с перлена дръжка, доколкото можех да видя. Сладуресто пищовче, подхождащо на една дама. Вероятно зареден. Жестокото му черно око не се откъсваше от мен. Дупката, която щеше да остави в черепа ми, нямаше да е голяма, нямаше да има дори изходно отворение. Щеше да си рикошира вътре, та медицинския експерт да не се затрудни при аутопсията ми.

Държеше го с две ръце, право пред себе си, леко прегънала колене, краката — раздалечени за по-голяма стабилност, както са я учили. Устата ѝ зееше отворена, а езикът препускаше бясно по долната устна. Дишаше през нос, на кратки присмърквания.

— Той... ме... обича... и аз няма... да допусна... ти да ми... провалиш...

Всичко наоколо забави ход. Дъждът се лееше с небрежна мудност по стъклото зад гърба ми. Заблудена капка се спусна на зигзаг по ревера на нейния шлифер.

— Изглежда, всички са се опитвали да ти провалят живота — казах аз. — Нали?

— Да — прошепна Мюриъл.

— И затова трябваше да ги убиеш?

— Да — шепотът се проточи в съскане.

— И Лола...

Кимване.

— И Липи...

Отново кимване.

Бавно се пресегнах и взех чашата с кафето.

— Но не и аз — казах. — Аз се опитвам да ти помогна. Знам къде е Лари.

Тя бавно поклати глава. Поначало всичко беше безкрайно бавно.

— Няма... да допусна... да провалиш...

Изгървах чашата. Кафето се лисна по панталоните ми, чашата отскочи и тупна на пода.

Изохках, наведох се да я вдигна, като същевременно се претърколих на пода и измъкнах пистолета изпод мишницата си. Над главата ми се разнесе глух пукот, после втори и в стената зад стола се забиха два куршума. Стрелях право нагоре, в тавана, колкото да й дам да разбере, че съм въоръжен. Вече бях на колене, все тъй зад бюрото, с насочен пистолет, и чаках да видя какво ще прави. Чувах само учестеното й дишане.

— Не ме карай да стрелям по теб — казах аз и леко подадох глава. Чух тракане на токчета и видях как вратата се затвори. Отидох до прозореца и погледнах надолу. След около минута тя се появи на мокрия тротоар, зави надясно и тръгна към Холивуд, забързана, навела глава, заровила ръце в джобовете на шлифера.

Повечето коли караха със запалени фарове в това каменносиво утро. Светлините им се отразяваха в мокрия асфалт и се сливаха с цветните отблясъци на неона и проблясващите покриви на автомобилите. Мъфи се отдалечаваше на запад, покрай Китайския Театър, покрай магазинчетата за сувенирни стоки и дамско бельо със специално предназначение, докато съвсем се изгуби от погледа ми.

Извадих празната гилза, заредих нова и прибрах пистолета в кобура. Донесох салфетки, позабърсах разсипаното кафе и изхвърлих празната чаша. Огледах дупките в стената и другата, в тавана. Нищо не

можех да направя. По-добре да ги оставя, както са. Може дори да доизградят образа на суровия детектив, с когото шега не бива. Сложих си шлифера и отидох да измъкна колата от Кауенга.

Не бързах. Знаех накъде се бе запътила. Другаде нямаше къде да отиде.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Понякога си мисля, че Южна Калифорния е най-хубава в дъждовно време. Дъждът измива праха, придава блясък на евтинията, беднотията и претенциозността, освежава дърветата, цветята и тревата, поразени от пърлещото слънце. Бел Еър беше целият смарагдов, ален и златен под мокрото небе, а улиците искряха от дъжда.

— Името ми е Марлоу. Работя за господин Блэкстоун — представих се на човека в караулката.

Той влезе в бараката. Само в Бел Еър може да е барака. В Таузанд Оукс ще е тристайно ранчо с градина. След две-три минути отново се появи.

— Почакайте тук. Еди ще дойде да ви вземе.

Седях в колата и гледах как чистачките прокарват триъгълни бразди по предното стъкло. След още три или четири минути откъм имението се зададе кола, Еди Гарсия слезе, портата се разтвори и той приближи с вдигната яка на шлифера. Отвори вратата и седна до мен.

— Следвай другата кола — каза.

Потеглихме по криволичещата алея с измитите шубраци и спряхме пред главния вход. От предната кола слезе Джей Дий и ме загледа втренчено. Гарсия също слезе и тръгна на две крачки пред мен през голямата библиотека към кабинета на Блэкстоун. Никой от нас не продума.

Както и преди, Блэкстоун седеше зад огромното писалище, но този път беше по двуреден тъмносин блейзър и бяла тенисфланелка. На горното джобче на блейзъра имаше някакъв герб. Както и очаквах, до бара, с чаша в ръка, стоеше Мюриъл. Сладурестото пищовче никакво не се виждаше. Еди затвори след нас и застана до вратата. Аз пък се разположих в същия стол до бюрото на Блэкстоун, където седях и предишния път.

— Много вали — разсеяно отбеляза домакинът.

— Дори в Бел Еър — додадох аз.

Той кимна, зареял поглед нейде над рамото ми.

— Миналия път бяхте откровен с мен, господин Марлоу.

Аз мълчах и чаках.

— Но все пак сте премълчали някои неща.

— Не съм и твърдял обратното.

Той говореше бавно, почти монотонно. Като човек, който си мисли за друго: отминала любов, деца, играещи на брега и прочие. Наведе се напред, взе една пура от кутията върху бюрото и внимателно отрязва крайчето ѝ с нож, който извади от средното чекмедже. Старателно я запали, като я въртеше бавно на пламъка, дръпна веднъж, издиша пушека и се загледа в чезнещото облаче дим, всмукано от климатичната инсталация. Докато траеше тази процедура, всички мълчахме. През огромните френски прозорци се виждаше как дъждът дълбае по небесносинята повърхност на басейна.

— Е, Марлоу, какво имаш да ми кажеш?

— Дъщеря ви се отби при мен, преди да дойде тук.

— Нима?

Той погледна Мюриъл. Тя стискаше пълната чаша с две ръце. Изглежда бе забравила да пие.

— И какво беше естеството на разговора ви?

— Според нея вие сте твърдо решен да сложите край на брака ѝ. Аз като ваш посредник съм нает за същата цел.

Той загледа учудено дъщеря си.

— Мюриъл?

Тя мълчеше. Притискаше чашата до гърдите си, сякаш искаше да затопли питието.

— Заплаши да ме убие, както е убила Лола и Липи — продължих аз. — След което извади автоматичен пистолет, двајсет и пет калибров, хромиран, с перлена дръжка, и взе да ръси огън.

Блакстоун нито промени изражението си, нито помръдна. Гледаше ме като човек, потънал в дълбок размисъл.

— Липи и Лола са застреляни с двајсет и пет калибров пистолет — поясних аз.

Той бавно кимна, но вече не ме гледаше. Гледаше дъщеря си. Накрая се надигна от стола си. Видях, че е обут в бели панталони, с бели мокасини. Прекоси стаята и застана на около метър от Мюриъл.

— Мъфи, няма нещо на този свят, което да не мога да купя или сплаша. И всичко счупено мога да залепя, да бъде пак като ново.

Тя дори не го погледна.

— Разкажи ми. Разкажи ми за пистолета, за Липи и Лола. Каж ми вярно ли е това, което твърди господин Марлоу.

— Лола имаше моя снимка — захленчи тя с детско гласче. — От лошите, за които позирах едно време.

Блакстоун кимна.

— Но вече не правиш такива неща, нали, Мъфи?

Тя поклати глава, все тъй забила очи в пода, притиснала чашата до гърдите.

— Каза, че ще я покаже на всички в Спрингс, ще им разправи, че е снимана от Лес и...

Заклати глава, но без да я вдигне.

— И...? — подкани я Блакстоун.

Мюриъл не помръдваше. Аз довърших:

— Тогава тя си урежда среща с Лола в студиото на Лари и щом докопча снимката, ѝ тегли куршума. След което прочиства архивите на Лари и си тръгва.

— Не е ли знаела, че няма начин това да е единствената снимка? — попита Блакстоун.

— Не е съобразила всичко. Не е допуснала, че така подозрението ще падне върху Лари и ще насочи полицията по следите на Лес.

Говорехме за нея, като че ли е украшение върху камината.

— А Липи? — обърна се той към Мюриъл. Дори не подозирах, че го познаваш.

— Той беше наел господин Марлоу да издири Лес, да го тормози заради някакви пари. Лес дължеше голяма сума на господин Липшулц.

Блакстоун ми хвърли един поглед — суров и изпитателен. Аз свих рамене.

— Известно ли ти беше, Мъфи, че господин Липшулц е мой служител?

— Чак когато господин Марлоу ми каза...

— Дори да е така, защо просто не дойде при мен? Аз щях да ти дам парите. Нямах да е за пръв път.

Тя само гледаше пода.

— Защо, Мъфи?

— Срамувах се. Не исках да разбереш, че Лес е задлъжнял на хазарт. Затова отидох да поговоря с господин Липшулц.

— Липи познаваше ли дъщеря ви? — попитах аз.

— Не. Дори не знаеше, че имам дъщеря. Никога не смесвам семейните си работи със служебните. — Той се обърна пак към Мюриъл: — Какво се случи после, Мъфи?

— Помолих го да престане да ни безпокои, но той заяви, че бизнесът си е бизнес и ако пропадне такава голяма сума, шефът му щял жив да го одере и да окачи кожата му на вратата на казиното. Тогава му рекох, че не разполагам с толкова пари, но и по друг начин мога да изплатя дълга.

— Господи — почти беззвучно изстена Блакстоун.

Дъщеря му млъкна.

— Липи се е ухилил отгук до планината — довърших аз, — наредил е на главорезите да се разкарат по-надалеч, сипал си е скоч, попитал е: „Какво ще кажеш за гледката, рожбо...?“ И... — Аз стрелях с въображаем пищов с присвит палец и протегнат показалец.

— Той... щеше... всичко да ми развали — промърмори Мюриъл. Нищо ново не можех да чуя от нея.

Блакстоун не откъсваше поглед от щерка си. После се обърна, отиде при бюрото и се отпусна тежко в стола. Пъхна пурата в уста и дръпна няколко пъти, да провери дали още гори, облегна се назад и зяпна безмълвно дъщеря си. Но когато заприказва, установих, че говори на мен:

— Накарах Еди да провери що за стока е Лари Виктор. Да види каква е работата. — Помълча, загледан в пурата. — Знаеше ли, че е женен?

— Да. През цялото време го знаех.

— Но не сметна за необходимо да споменеш поне една дума, когато ми прибра петте стотачки?

— На този етап можех само да извадя очи, вместо да изпиша вежди.

— Какво говорите? — попита Мюриъл. — За... какво... става дума?

— Той е женен за друга, Мъфи — рече Блакстоун. — Човекът, заради когото си убила двама души, си има вече жена.

— Как... така... жена?

— Много просто — освен за теб е женен и за друга. Двуженец.

Тишината в стаята се сгъсти до избухване, като падаща звезда. Еди Гарсия имаше вид, като че ли ей-сега ще заспи, само дето очите му помръдваха морно от време на време.

— Това... не е... вярно — профъфли Мюриъл. — Не е... вярно...
Блакстоун ме гледаше.

— Искам да чуя какво възнамеряваш да правиш, Марлоу.

— Тя е убила двама души. Не мога да си свиркам и да се правя, че нищо не е станало.

— А аз не мога да допусна да лежи за две убийства.

Мюриъл се изправи, обърна се и внимателно, с две ръце остави чашата върху бара.

— Няма да стоя и да слушам глупостите ви — заяви тя. Гласът ѝ бе паднал отново.

Блакстоун поклати глава.

— Добре, Мъфи. Сега си прекалено разстроена, успокой се и пак ще говорим.

— В очите ме гледате и лъжете — настоя тя. Гласът ѝ продължи да идва от дълбочината на гърдите, почти басов, но дишаше често, на пресекулки. — Искате... да сложите край на женитбата ми. Започна да крачи бавно из стаята, с ръце в джобовете. Еди стоеше все тъй до вратата, като на пост пред мавзолей. — Ти няма да допуснеш... някой освен теб да ме има. Никога... Ти... винаги ми разваляш... работите...

— Мъфи!

В гласа на Блакстоун проблесна острие.

Внезапно тя се обърна. Ръцете ѝ изскочиха едновременно от джобовете, в дясната лъсна пистолетът. Стисна я с лявата, приклепна в позата си на стрелец и вкара два куршума в челото на Блакстоун. Бях се полуизвърнал в стола, когато от слепоочието ѝ бликна кръв и тежкия пукот на огромния магнъм на Еди Гарсия продра въздуха. Ударът почти я завъртя във въздуха и тя се строполи по лице на пода.

Проверих пулса и на двамата във все още резониращата тишина. Миризмата на кордит пълнеше ноздрите ми.

И двамата бяха мъртви. Гарсия продължаваше да стиска пистолета. Не беше мръднал от мястото си до вратата.

— Половин секунда — каза. — Закъснях само с половин секунда.

Мълчаливо кимнах.

— Преди десет години — додаде тихо, — щях да го спася. Ако те пипнат ченгетата, ще ти отровят живота, Еди.

— Няма да ме намерят.

— Все още си добър стрелец. Тя просто имаше преднина.

— Половин секунда — повтори той. — Само половин.

Сетне отвори вратата и изчезна.

Аз приближих бавно писалището, вдигнах слушалката и набрах номера, който знаех далеч по-добре, отколкото ми се искаше.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Следобедът преваляше, когато полицаите най-сетне ме оставиха на мира. Никак не Им се искаше, но нямаше за какво да ме опандизят, освен задето не ме бива като детектив. Докато карах покрай брега към Венис, се опитвах да си дам сметка, доколко не ме бива. Наближавах Санта Моника, когато реших, че лъжицата е прекалено голяма за устата ми и в края на краищата все тая дали ще се имам за добър или лош детектив.

Паркирах зад закусвалнята, където работеше Ейнджъл, влязох и ѝ наредих:

— Кажи на шефа си, че имаш неотложна лична работа и тръгвай с мен.

Очите ѝ се ококориха, но не ме попита нищо. След пет минути бяхме в олдса на път за Холивуд.

— Не е спешно — казах. — Исках само да те измъкна.

— Намери ли Лари?

— Да. Сега те водя при него.

— О, господи! Той добре ли е?

— Добре е, разбира се.

Но не бях убеден, че Лари Виктор някога ще се оправи.

Продължихме без да разговаряме. Дъждът се бе превърнал в ситен ръмеж, колкото да пускам чистачките.

— Помниш ли, дето ти казах, че е женен за друга? попитах по едно време.

— Знам обаче, че не е вярно — заяви тя.

— Така е, права си. Сбърках.

Докато паркирах пред мотела на Лари, дъждът съвсем спря.

Беше двуетажен и всяка врата бе боядисана в различен цвят. Целият втори етаж бе опасан от балкон, със стълби от двете страни. Канцеларията в единия край беше издадена напред под прав ъгъл, облицована с изкуствен материал, имитиращ камък.

Двамата с Ейнджъл се качихме до стаята на Виктор. Почуках на вратата.

— Аз съм, Марлоу.

Чуха се стъпки, вратата се откряна и той надникна предпазливо. Направих крачка встрани, за да види Ейнджъл.

— Лари! — тихо рече тя. — Аз съм, Лари!

Виктор затвори, свали предпазната верижка и пак отвори, този път широко, а Ейнджъл като че ли от само себе си се озова в прегръдките му.

— Лари, Лари — повтаряше. — Господи, Лари!

Облегнах се на вратата, запалих цигара и се загледах в дъждовните облаци, които се разкъсваха и отваряха път на слънцето. После влязох в стаята. Ейнджъл и Лари седяха на леглото и се държаха за ръце. Тя не откъсваше поглед от него, сякаш той бе персийският цар.

— Мюриъл Блэкстоун е мъртва — обадох се след малко. — Баща ѝ също. Като се има предвид що за човек беше, патардията ще е голяма. Как ще се оправяш оттук нататък си е твоя работа.

— Какво? — попита Виктор. — Кой?

— Забрави всичко — продължих аз. — Аз ще те забравя и ти ме забрави.

— Това е жената, за която ми каза, че Лари е женен — обади се Ейнджъл.

— Бях заблуден.

— Да. Понякога лесно се заблуждаваш — заяви Виктор.

— Нито те познавам, нито те знам къде си — настоях аз. Извадих останалите четиристотин долара от портфейла си и ги оставих върху евтиното писалище до вратата. — Не ми се обаждай и не ме търси повече.

Обърнах се и излязох. Виктор ме последва навън на балкона.

— Почакай малко. Ами ако дойде полицията?

— Ще дойде. Ако научи къде си.

— Ами какво да правя?

— Стой по-надалеч от мен. И се грижи добре за това момиче.

Ако само чуя, че не си бил добър съпруг, ще те открия вдън земя и ще те направя на пелте.

— Чакай бе, Марлоу, защо ми говориш така? В края на краищата, толкова неща преживяхме заедно!

— Помни какво ти казах.

Обърнах се и тръгнах. Чух Виктор да вика подире ми:

— Марлоу! За бога, Марлоу!

Но не спрях.

Чух и гласа на Ейнджъл:

— Довиждане, господин Марлоу. Благодаря ви. Махнах ѝ, без да се обърна. Миг по-късно бях в колата и карах по булевард „Уилкокс“.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Беше твърде късно за кантората и прекалено рано, за да се прибера в мебелираната квартира и да започна да броя стените. Имаше време за това. Щях да си наредя една шахматна задача, да си наля чашка, после още една, да си пуша лулата. Но още бе рано. Ако започна от сега, вечерта щеше да е безкрайна.

Затова бавно подкарах по Холивуд, зяпах сутенъорите, проститутките, туристите от Прејнфийлд, щата Ню Джърси, които се оглеждаха за кинозвезди, цариците на абитуриентските балове от Шакопий, щата Минесота, вече ветеранки от кушетките на лъжережисьори. Всички бяха наизлезли — стреснати, изгарящи от нетърпение, сърдити, отчаяни, праведници и грешници, изпомешани, забързани, мотаещи се безцелно, пробиващи си път със зъби и нокти, жадуващи за шанс, за добра дума, за пари, за любов, търсеци легло за една нощ, малко наркотик, чашка алкохол, нещо за хапване, повечето сами, почти всички самотни.

Намерих местенце за паркиране до отсрещния тротоар и влязох в бара на хотел „Рузвелт“. Поръчах си двоен гимлет с водка и седнах в най-отдалечения край да си го пия. Работното време бе привършило и вечерната тълпа вече прииждаше.

Загледах се в светлините на бара, пречупени през сламено-жълтия коктейл. Отдавна не бях идвал тук — от времето, когато си пиехме гимлетите с Тери Ленъкс, от времето, когато за пръв път срещнах Линда Лоринг. Щерката на Харлан Потър — злато, диаманти, коприна и парфюм, който струваше повече от месечната ми заплата. Толкова време мина оттогава, а аз пак бях на същото място в най-отдалечения край на бара и пак пиех. Сам.

Лошо, Марлоу. А най-лошото е, че няма друг начин.

Допих, станах и си тръгнах.

В квартирата миришеше на спарено, на душно — така миришат необитаваните стаи. Оставих входната врата широко отворена, разтворих и прозорците в хола и зачаках да се проветри. Облаците не

само че се бяха разкъсали, но се бяха и оттеглили на запад, добили багрите на залязващото слънце. Оставих всичко разтворено и отидох в кухнята да си забъркам чашка. Сипах си скоч, лед и сода и го понесох към хола. Там заварих Линда. Беше влязла и затворила след себе си. Зад нея, на пода средно голям сак. Беше по лек розов костюм, със смешно розово шапче на главата, бели ръкавици и бели обувки. Сакът, в който бе сгънала някои вещи от първа необходимост, бе розов с бяло по краищата и с нейните инициали — Л. М.

— Отдавна ли си в града? — попитах.

Тя не отговори, само ме погледна с огромни, едновременно тъмни и сияйни очи.

— Да не си дошла да си търсиш правата? — продължих аз. — Мога да ти дам половината си амуниция.

— Дойдох да правим любов — обяви тя.

— Бях останал с впечатлението, че се развеждаш.

— Така е. И двамата се развеждаме. Но това няма нищо общо с правенето на любов.

— Виждаш ми се много уверена. И чанта дори си спретнала. Ами ако ти откажа?

Линда се усмихна и поклати глава. Изплаших се, че ако продължа да се вирам в очите ѝ, ще изчезна завинаги.

— Позна — предадох се. — Вероятността да те върна е нищожна.

Тя се усмихна още по-широко, все тъй безмълвна, все тъй таяща вечността в дъното на погледа си. Вдигна ръце, свали смешната розова шапка и я остави върху масичката.

— Все пак искам да си изясним какво означава това за двама ни — настоях аз.

Тя бавно кимна.

— Означава — рече някак си разсеяно, като че ли се вслушваше в оркестър, свирещ само за нея, — че се обичаме прекалено много, за да се откажем един от друг. Можем да прекратим брака, но не можем да сложим точка на обичта. Вероятно няма да можем да живеем заедно. Но трябва ли това да ни пречи да сме един до друг, да се любим?

— Аха. Ясно. Такава била значи работата.

— Да.

— Намирам доводите ти за напълно основателни.

Линда разкопча сакото на костюмчето, свали го, дръпна ципа на полата и тя се свлече в краката ѝ. Съблече и бельото, пусна го на пода, застана пред мен и продължи да се усмихва.

— Как предпочиташ — тук в хола, на килима, или да се оттеглим все пак в спалнята? — попитах аз.

Имах чувството, че съм се отлепил от гласа си, че действителността се разиграва нейде зад кулисите, а ние сме актьори в поетична сцена, рецитирана от друг. Линда нищо не каза. Кажи, как предпочиташ? — чух отново гласа си.

— Предпочитам и двете.

По-късно, много по-късно, в мрака, някой от нас каза: „Нали завинаги?“, а другият, не знам кой, защото гласовете ни се бяха слели, отвърна: „Завинаги“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.